

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

0005345
L V C I A N I
S A M O S A T E N -
S I S D I A L O G O R V M
S E L E C T O R V M
L I B R I D V O G R Æ -
C O L A T I N I .

Handwritten:
Hortig
Teg. Conf. 1811

Cum gratia & privilegio Cæsareæ Maiestatis.
I N G O L S T A D I I
E X O F F I C I N A T Y P O G R A P H I C A
D A V I D I S S A R T O R I I
Anno Domini M. D. XCIII.

+

~~Matthias Stuber~~ In humani-
tatis auditor est verus possessor
huius libri, Astrio salutis.

j.

5.

9

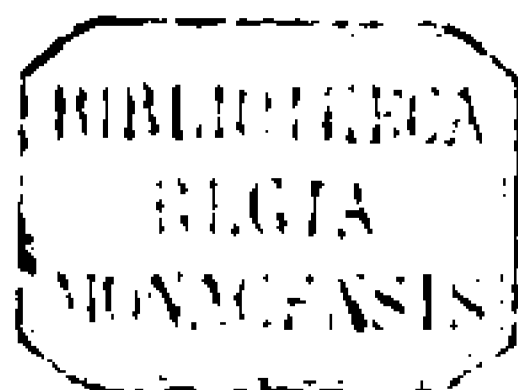
8.

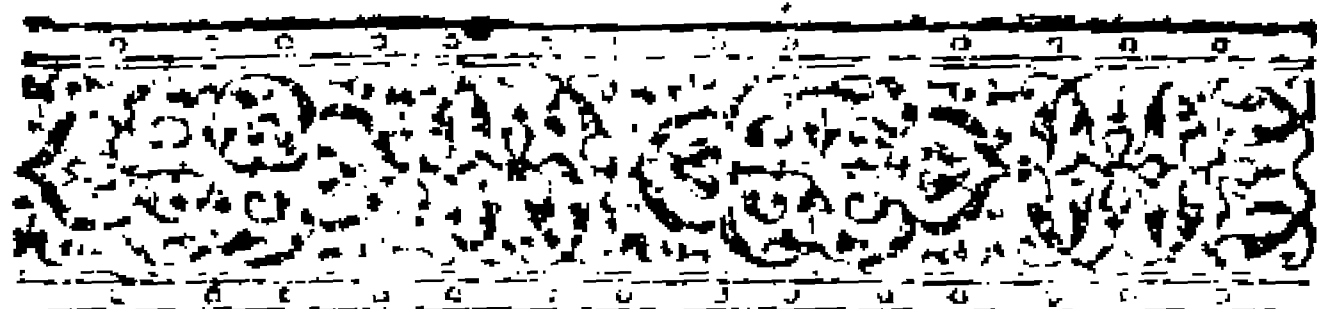
Georgius Philippus Schminck

i.

66

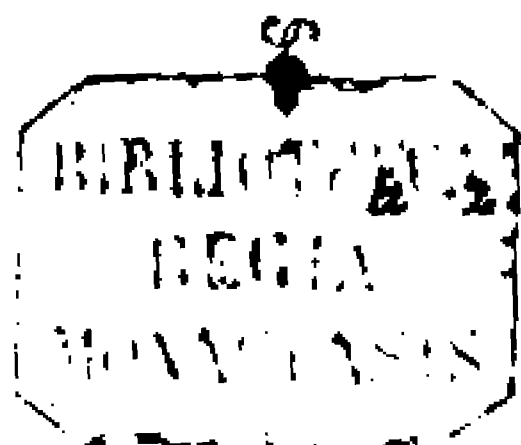
76

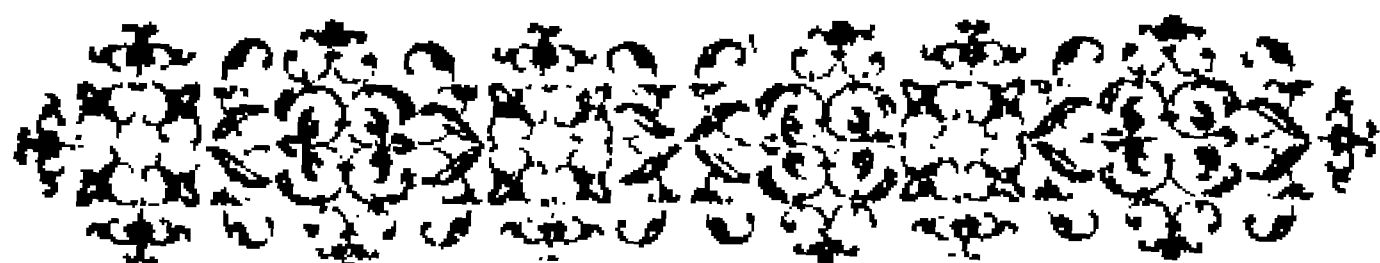

TYPGRAPHVS LECTORI S.

 Vos hosce Luciani Dialogorum se-
lectorum libros eo cōsilio excuden-
dos suscepimus, vt iuuentus Græca-
rum literarum studiosa sine morum honesta-
tisq; periculo illo autore posthac vteretur, cu-
ius aliōqui dictionem ad Græcum sermonem
perdiscendum cū primis aptam doctissimus
quisq; iudicauerit. Quantum enim detrimen-
tum adolescentium animis afferant ij, qui vel
hunc, vel alios id genus auctores sine rerum de-
lectu in lucem edunt, aut legendos propo-
nunt, nostrorum temporum perquam corru-
pti mores, quorum incauta lectio parens est,
satis declarant. Habenda igitur potior virtutis
ratio, neque committendum vnquam, vt illi-
us iacturam, vel maximæ eruditionis prætex-
tu, iuuentus faciat. Vale amice le-
ctor, & nostris conati-
bus faue.

407.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ὠ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ξένῳ,
ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὄπι χειρή-
σας. Ποσ. τίς δ' ἐὶς τῶντα ῥλμήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον. Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἐ-
πεὶ δ' ἐδύφυγε, καὶ ἔξω λῶ βέλγας, Οδυσσεὺς ὀ-
νομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. οἷσα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσι-
ον, ἐξ ἱλίσθ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς πῶτ' ἐπράξεν, ἐ-
δ' ἐπ' ἀνὺ Ὀθαρσῆς ὦν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐ-
τῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολλὰς τινὰς ὄπι-
βυλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δ' ἐθήκα
τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δ' ἐστὶ μοι παρμεγέθης,
καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενθ' ὃ ἔφερον δέν-
δρον ἀπὸ τῷ ὄρεος, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὰς
πειρώμενοι. ἐγὼ δ' ἐσυλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ

εἰκὸς

LMORANRSA-

MQSÆTBNSRS DRA-

LQGQRNM LRB ER

primus.

Quod in mente

CYCLOPIS ET

NEPTUNI.

Cyclops
Polypheme

O pater qualia p. sum ab execrabili isto hospi-
te, qui me inebri- n excacavit. somno grava-
tum agressus. NEP. Q... verò est, qui isthac facere & bello
ausus fuit, Polypheme? CYP. Principio quidem se-
ipsum Neminem vocabat, postquam autē effugit, at-
que extratela, ut dicitur, fuit, Ulysse nominari se a-
iebat. NEP. Nomi, quem dicis, Ithacensis est, ex Illo ex-
autem navigabat. Sed quo pacto hac peregit, cum-
alioqui non ita audax atque animosus sit? CYC. De-
prehendi in antro, è pascuis domum reuersus, mul-
tos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Postea-
quam autem apposui foribus operculum, (saxum tunc
autem quoddam mihi est perquam magnum) at-
que ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de mon-
te mecum ferebam, visi sunt abscondere sese para-
re. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut

a 3

par partiti

sur Hephaestus

εἰκὸς ἰὼ, κατέφαγον λησὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανερ-
 γότατος ἐκείνῳ, εἴτε Οὔτις, εἴτε Οδυσσεὺς ἰὼ, δι-
 δωσί μοι πῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἢ δὲ μὲν καὶ
 ἔϋσμον, ὅτι βελευτότατον δὲ καὶ τεραχωδέστα-
 τον. ἀπαντα γὰρ ἐν τῷ ἐσθίει μοι περιφέρεισθαι πι-
 όντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο. καὶ ἔκ ἐπὶ
 ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην.] τέλῳ δ' ἔ, ἐς ὕπνον κατε-
 παύσθην. ὁ δ' ἐπεξῆσας τὴν μοχλὸν, καὶ πυρώ-
 σας γέ, προσέειπεν φλώσσε με καθεύδοντα καὶ
 ἀπ' ἐκείνης τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Ποσ. ὡς
 βαθυὸν ἐκείνηθ' ὦ τέκνον. ὅς τις ἐξέτορες μετα-
 ξὺ τυφλέμενθ'. ὁ δ' οὖν Οδυσσεὺς τῶς διέ-
 φυγενὶ ὁ γὰρ αὐτὸς εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυηθήντο ἀποκινῆσαι τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κυ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς
 μάλλιν αὐτὸν λάβοιμι ἐξίόντα. καὶ καθίσας παρὰ
 τῷ θύρῳ, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπέσσας, μόνον
 παρὲς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομίην, ἐντειλάμενθ'
 τῷ κριῷ, ἐπὶ σὲ ἐχέω πρᾶττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ.
 Ποσ. μανθάνω, ὅτι ἐκείνοις ὅτι γέλασεν ὑπε-
 ξελθὼν σε ἀλλὰ τὸς ἄλλους γέ κύκλωπας ἐσθίει
πιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. Κυ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ,
 καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ εἶροντο τῷ ὀπιβελεύοντος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέν-
 τες με, ὥχοντο ἀπίοντες. ἔγωγε κατασφίσιτό με ὁ
 κατάρσας, τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἰωῖάσέ με,

par erat, demoravi, ut qui pradones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Ulysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem & fragranti, ceterum ad insidias struendas presentissimo, & maxime turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille vero exacuto veſte, eodemque igne succenso, insuper etiam excacavit me dormientem. Et ex eo iam tempore cecus tibi sum Neptune. NEPTVN. Ut aliternis dormiisti o fili, qui non interea exilueris, cum excacareris. Ulysses igitur ille quo pacto effugis? Non enim, sat scio, potuit dimovere saxum a foribus. CYCLOP. At ego amoni ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato me ipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arietis negotio dato, quenam ipsum agere, pro me oporteret. NEPTVN. Intelligo rem, sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certe Cyclopas conuocabas te innocare contra ipsum. CYCLOP. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi doluit,

ὅτι καὶ ὄνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, εἰδὼς ὁ πατήρ Φη-
σιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ τέκνον. ἀ-
μυνῆμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν
μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδυνάατον, τὰ γούῳ τ' ἀλεόν-
των τὸ σῶζειν αὐτὸς καὶ ἀπολλυμένα, ἐγὼ ἐμοὶ πρὸς-
σεσι. πλεῖ δ' ἐῖπι.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

ΠΡΩΤΕΥΣ.

Αλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Προτεῦ, ἔκ ἀπίστα-
νον, ἐν ἀλίον γε ὄντα, καὶ δένδρεν ἔτι φορητὸν, καὶ ἐς
λέοντα ὁπότε ἀλλαγῆς, ὅμως εἰδὼς τὸ ἔξω πίστε-
ως. εἰ δ' ἐκ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
κούμετα, τὸ πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ
θαυμάσης ὦ Μενέλαε. γίνομαι γάρ. Μεν. εἶδ' ὅν
καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι γὰρ πρὸς σε,
ζητείαν τινα προσάγειν τῷ πρᾶγματι, καὶ τὰς ὀφ-
θαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς εἰδὼς τοι-
τὸ γινόμενόν. Πρω. καὶ τίς αὖ ἡ ἀπάτη ὅτι τῶν ἔ-
τως ἐναργῶν γήοιτο; ἔκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δ' ἐκ ἀπι-
στεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντα-
σία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδ' αὖ πῦρ
γίνομαι, προσένεγκέ μοι ὦ γρηαιότατε τὴν χεῖρα.
εἶσθ

contumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem Neptuneus, inquit, lenabit te hoc malo. NEPTUN. Confide fili, ulciscar enim ipsam, ut sentiat, etiamsi cecitatem oculorum mederi impossibile sit, nauigantes certè tamen seruare vel perdere, pence me esse. nauigat autem adhuc.

MENELAI ET PROTEI.

AT in aquam conuertere Proteu, incredibile addè non est, marinus utiq; cum sis; etiam arborem fieri, tolerabile; præterea & in leonem aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cum in mari habites, hoc omninò miror, neque adducor, ut credam. PROT. Ne mireris Menelae, fieri enim solco. MENE. Vidi & ipse, verumtamen videris mihi (dicitur enim hic apud te) prestigias quasdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. PROTE. Et quanam adco deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformauerim? Quod si verò non credis, & res hac tibi falsa videtur, nempe apparentia quadam inanis ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum.

εἴση γάρ, ὁρᾶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρῶ-
 ρεσιν. Μεν. ἔκ' ἀσφαλῆς ἢ πείρα ὦ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ
 δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς εἰδέναι πολὺ πικρὸν ἐωρακέναι
 πῶποτε, εἴθ' ὃ πάχει ὁ ἰχθὺς ἔτος εἰδέναι. Με. ἀλ-
 λά τὸν μὲν πολὺ πικρὸν εἶδον. ἀ πάχει δέ, ἢ δῖός αὖ
 μοῖσι περὶ σκ. Πρω. ὅποια αὖ πέτρα προσελθὼν
 ἀρμυρὰς τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ
 τὰς ἀγέλας, ἐκείνη ὁμοίον ἀπεργάζεται αὐτὸν,
 καὶ μεταβάλλει πρὸς χεῖρα, μιμνήμενον πρὸς πέ-
 τραν. ὡς αὖ λάβη τὰς ἀλίεας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ
 φανερὸς ὦν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Μεν. φα-
 σὶ ταῦτα. τὸ δέ σὺν πολλῷ παραδόξοτερον, ὦ Πρωτεῦ.
 Πρω. ἔκ' οἶδα, ὦ Μενέλαε. τί νι αὖ ἄλλω πεισύσεις,
 τίς σε αὐτὸν ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. εἰδὼν εἶδον.
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα πρᾶσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ
 γίνεσθαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὐγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάθρῳ πόι ἐστε, καὶ
 πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παρθένον ὅππῃ τὸν ἰαθμὸν ἐκθ-
 μίσαιτε, ὑποδιδάσκοντες ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ
 τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωσίον τέτον
 τὸν ὅκ' ἀμειψόμενης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω εἰς Ταίναρον
 αὐτῇ

Nimirum senties, videar ne tantum ignis, an & vrendi vim habeam. MENEL. Periculosum est experimentum hoc Proteu. PROTE. At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidisse unquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. MENEL. Verum Polypum ipsum quidem vidi: quæ verò accidunt illi, libenter ex te cognouerim. PROT. Quicumque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhaerit cirramentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multò magis omnem opinionem excedit Proteu. PROT. Nescio, Menelae, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

NEPTUNI ET DELPHINVM.

Laudo, rectè facitis Delphines, quod semper amantes hominum estis. Nam & olim Inonis filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironiis scopulis, unde cum matre precipitatus fuerat. Et nunc tu citharædo isto Methymnensi, cum ipso ornatus & citharâ recepto, in Tanarum enatasti,
neque

αὐτῇ σκευῇ καὶ κίβηρα. εἶδ' ὁ δὲ παρ' αὐτοῖς, κακῶς ὑπὸ τῶν
ναυτῶν ὑπολλύμενον. Δελ. μὴ θρυμάσης ὦ Πόσει-
δον, εἴ τις αἰθρῶπας εὖ ποιῶμεν, ἐξ αἰθρῶπων γὰρ καὶ
αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι γὰρ τῷ Διο-
νύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δῖον
χειρῶσι δὲ μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηρεῖτο. ὅ-
πως γὰρ τὰ μετὰ τὸν Αἰόνα τῶτον ἐγίγνετο ὦ δὲλ-
φί; Δελ. ὁ Περικλῆς, οἶμαι, ἔχαρειν αὐτῷ, καὶ
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν εἰς τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλε-
τίσας παρὰ τῷ τυραννὶ ἐπεθύμησε πλεῦσας εἰκαδὲ
εἰς τὴν Μήθυμναν, εἰσιδεῖν αὐτὸν τὸν πλεῖστον. καὶ ἐπι-
βάς προβαίει τινὸς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς εἰδείξει πο-
λυὸν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἑστὶ κατὰ μέσον
τὸ Αἰγαῖον ἐγίγνετο, εἰσιβλεύουσιν αὐτῷ οἰναῦ-
ται. ὁ δὲ, ἡκρῶμεν γὰρ ἅπαντα παρ' ἀνέων τῷ σκά-
φει, ἑστὶ ταῦτα ὑμῖν δεδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκε-
υὴν ἀναλαβέντα με, καὶ ἄσαι τα θρῦλῶν τινα ἐπ' ἐ-
μαυτῷ, ἐκόντα εἰσαίτε ρίψαι ἐμαυτὸν. ἐπέτρεψαν οἱ
ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυ-
ρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως
ὑποθνήσκων. ἐγὼ δὲ ὑπελαβὼν, καὶ ἀναΐξμεν
αὐτὸν, ἐξενηξάμεν ἔχων εἰς Ταίναρον. Ποσ. ἐπαίω
τῆς φιλομυσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν
ἀποδιδώκας αὐτῷ τῆς
ἀκρεσίας.

neque passus es indigne à nautis perdi illum. DELPHIN. Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. NEPTVN. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali pralio superatos ita transformavit, cum deberet captivos solum in deditio- nem accipere, quemadmodum & ceteros in potesta- tem redegit. Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? DELP. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem dives iam factus à tyranno, con- cupivit, navigando in patriam Methymnam vide- licet, spectandas ibi divitias suas exhibere. Ac con- scensa ad traiciendum navi hominum quorundam scelerautorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, ubi ad medium ferme Ægæum peruen- tum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (nam auscultabat omnia iuxta navigium natando) quo- niam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me sal- tem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi fu- nebri aliquo carmine, volentem sinite precipitare me- ipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit orna- tum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tan- quam statim omnino moriturus. Ego verò exsep- to atq; imposito illo, gnatum unà cum ipso in Tanatum. NEPT. Laudo studium erga Musicam tuum, di- gnæ enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod au- scultaras.

NEPTV-

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν σενὸν τῆτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατέχθη, Ελλήσπον-
 τος ἀπ' αὐτῆ καλείστω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηΐ-
 δες παραλαβῶσθε, τῇ Τρωάδι περσενέγκατε, ὡς τα-
 Φείη ὑπὸ τῶν ὀπιχωρίων. Νηρ. Μηδαμῶς ὦ Πόσει-
 δον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπανύμῳ πελάγῃ τεθάφ-
 θω. ἐλεῖμεν γὰρ αὐτὴν, οἰκίῃσθε ὑπὸ τῆς μητρὸς πε-
 πονθήσαν. Ποσ. τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθελμις. ἐσὶ
 ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πᾶσι κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ
 αὐτῇ· ἀλλ' ὅπερ ἔφλω, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερρό-
 νησιν τεθάψεται. ἐκείνο δὲ παραμύθειον ἔστι αὐτῇ, ὅ-
 τι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμῶς εἴ-
 ται ὑπὸ τῇ Ἀθάμαντος διακομένη εἰς τὸ πέλαγος,
 ἀπ' ἅκρῃ τῆς Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν
 θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν ἵον ὅτι τῆς ἀγκάλης. Νη.
 ἀλλὰ καὶ κείνῃ σωσάμενοι σεήσῃ, χαρσάμενος τῷ Διο-
 νύσῳ. τρεφὸς γὰρ αὐτῆ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Πο. ἐκ ἐχέλιω
 ἔττω πονηρὰν ἔσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὦ
 Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῶσα
 κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φρύξῃ ἀσ-
 φαλῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως. νεανίας γὰρ, καὶ διώα-
 ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ αἰθερίας ἐπι-
 βᾶσα ὀχήματος παραδόξῃ, καὶ ἀπιδῶσα ἐς βάθος ἀ-
 χανὲς,

NEPTVNI ET
NEREIDVM.

FRetum hoc quidem angustum, in quod puella
delapsa, submersa est, Hellepontus ab ipsa voce-
tur. Cadaver autem ipsum, vos Nereides accep-
tum, in Troadem auferre, ut ibi ab incolis sepe-
liatur. **NEREID.** Nequaquam, Neptune, sed
hic in cognomini pelago sepeliatur. Misere-
mur enim ipsius, ut quae miserrabilia maxime à nouer-
ca passa fuerit. **NEPTVN.** At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est, neque etiam alias ho-
nestum hic illam alicubi sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepli-
etur. Illud autem pro solatio ei erit, quod pauld
post eadem, ipsa quoque Ino patietur, & praeipi-
tabitur, persequente illam Athamante, in pe-
lagus ex summo Citharone, quâ in mare porrigi-
tur, unâ cum filio, quem in vlnis gestabat. **NER.**
Sed & illam seruare conueniet, gratiam hanc Bac-
cho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque
nutrix illius fuit. **NEPT.** Non decebat, ad eò pra-
uâ. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite,
indignum foret. **NER.** Sed quid accidit huic, quod
ex ariste decedit? frater autem eius, Phryxus tuto
vehitur? **NEPT.** Merito, adolescens enim est, & con-
tra impetum obsistere potest. Illa verò, eo quod in-
sueti eius rei erat consensu videlicet vehiculo nouo
& inopinato, & despiciendo in profundum immen-
sum

χανές, ὀκτωπλαγῆσαι, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσαι,
καὶ ἰλιγγιάσαι περὶ τὸ σφούρον τῆς πῆξεως, ἀ-
κρατῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τῶν κριῶν, ὧν τέως ἀπέ-
ληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. ἔκουῶ ἐχθρῷ
τὴν μητέρα τὴν Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπίεσθαι; Ποσ. ἐ-
χθρῷ, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατω-
τέρη.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΔΕΐξαι μεῖω θάλασσα, δεινὰ πεπνυότα, κατὰ σ-
βεσόν με τὰ τραύματά. Θάλ. τί τὸ τοῦ Ξάνθε; τίς
σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ἡ Φαίς. ἀλλ' ἀπὸ λυθράκωμι
ὅλως ὀκακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διὰ τί δέ σοι ἐνέ-
βαλε τὸ πῦρ. Ξάν. οὐκ ἔστιν ἡ τῆς Θετιδὸς. ἐπεὶ
γὰρ φονεύοντα τὰς Φρύγας, ἰκέτευσε, ὅδ' ἐκ ἐπαύ-
σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι
τὸν ῥοιῶν, ἐλέησας τὰς ἀθλίους ἐπὶ λήθην, ὅτι κλύσαι
θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπὸ χροῖτο τῶν αἰδρωῶν. ἐνταῦ-
θα ὁ Ἡφαῖος, ἔτυχεν γὰρ σπλησίον παρ' αὐτῶν, πᾶν ὅσον,
εἰμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἰτνῇ, καὶ ἐποθεῖ ἄλλοις
Φέρων, ἐπὶ λήθην μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς τιελέας, καὶ μυ-
ρίκας ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς
ἐν χέλυσιν. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας,
μικρὸν δὲ ἵν' ὅλον ζῆρὸν εἴργασαι. ἔρως δ' αὖ ὅπως
δια-

sum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, praetera et vertigine correpta, prauehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usque sustentauerat, atque ita in mare decidit. *NER.* An non igitur matrem ipsius Nephele decebat opem ferre cadenti? *NEPT.* Decebat sane, sed Parca quam Nephela multo potentior est.

XANTHI ET MARIS.

*S*uscipe me, o Mare, grauiam passus sum, exstingue mihi vulnere. *MAR.* Quid hoc rei est Xanthe? quiste deuisset? *XAN.* Vulcanus, sed in carbones profus redactus sum miser, & efferuesco. *MAR.* Cur autem iniecit tibi ignem? *XAN.* Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorum, occurrit aquis inuadarem atque inuoluerem illum, quo eo periculo absteritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope forte existens) uniuerso igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis illius est, allato, processit obuiam, ac exussit equidem ultimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero cum efferuescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccam reddiderit. Vides

διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἑκκαυμάτων; Θάλ. θολερός ὦ
 Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νε-
 κρῶν, ἢ θερμὴ δέ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως ὦ
 Ξάνθε, ὅς ὄππῃ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, καὶ αἰδέομαι ὅ-
 τι Νηρηίδος υἱὸς εἴμι. Ξάν. καὶ ἔδη οὐκ ἐλεῆσαι γέγονας
 ὄντας τὰς Φρύγας; Θάλ. τὴν Ἡφαιστον δὲ καὶ εἰς
 ἐλεῆσαι, Θέπῃ ὅτι υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλεῖα.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, ΖΕΥΣ.

ΠΑύσαο θεῶν Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες
 πρὸς ἀλλήλους ὡς ἀνθρώποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἀλόγιστα τὰ συμποσίῃς τῶν θεῶν. Ἡρακ. ἀλλὰ
 ὅθέλεις ὦ Ζεῦ ταυτὸν τὸν Φαρμακέα προκατακλί-
 νεσθαι μετ' Ἀσκλη. καὶ Δία, καὶ ἀμύνων γάρ εἰμι. Ἡρα.
 κατὰ τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ δίοτι σε ὁ Ζεὺς ἐκερδαίνωσεν,
 εἰ μὴ θέμις ποιοῦνται, καὶ δὲ κατ' ἔλεον αὐτοῖς ἀθα-
 νασίας μετείληφας; Ἀσκλη. ὄπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ
 ὦ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνει-
 δίσεις τὸ πῦρ. Ἡρακ. ἔκκειν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται
 ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἑκ-
 καταίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ
 ἀνθρώπων ὑβριστὰς τιμωρόμενος. σὺ δὲ ῥιζοτό-
 μος εἰ καὶ ἀγύρτης. νοσήσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χεῖ-
 ρισι.

nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim.

MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est, cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, nō veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

DEfinite ô Æsculapi et tu Hercules, contendere inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hac, et aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Iupiter medicamentarium istum priore loco accumbere, quā me? AES. Quid ni, per Iovem melior quoque enim sum. MER. In quo igitur, ô attonite, an quod te Iupiter fulmine aliquando percussit, eo quod quæ nefas erat, feceras, nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? AES. Oblitus verò etiā tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti, quandoquidem mihi ignem obiiicis? HER. Nequaquam equalia atque similia sunt quæ uterque in vita egimus, ut qui ipse quidē Iovis filius sim, tantos autē labores sustinuerim, expurgata vita, denictis bestiis et hominibus contumeliosis vindicta ac poena affectis, Tu verò radicē incisor es et circulator, agrotantibus fortassis hominibus.

σίμῳ ὀπτήσεν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔ-
 δέν ὀπιδεδλεγμένῳ. Ἀσκλη. εὖ λέγεις. ὅτι σὺ τὰ
 ἐγκαύματα ἰασάμεν, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθης ἡμί-
 φλεκτῳ, ὑπὸ ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι, τῷ χιτῶνι, καὶ μετὰ τῷ τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ
 καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδέχλευσα ὥσπερ σὺ, ἔτε
 ἔξαινον ἔρμα ἐν λυδία, πορφύρεϊα ἐν δεδυκῶς, καὶ
 παμόμεν ὑπὸ τῆς ὀμφάλης χρυσῶσαν δαλῶ.
 ἀλλ' ἔῃ μελαγχολήσας ἀπέκλιναι τὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυναικα. Ἡρακ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδόρῳ μένός μοι, αὐ-
 τίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία,
 ἔγωγε ἀργάμενός σε, ῥίψω ὅππῃ κεφαλὴν ἐκ τῷ ἔργ-
 νῷ, ὥς τε μηδὲ τὴν πατήονα ἰάσαοθαί σε τὸ κρανίον σιν-
 τριβέντα. Ζεὺς. παύσαοθε, Φημί, καὶ μὴ ὀπιταράτ-
 τετε ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι
 ὑμᾶς τῷ συμποσίῃ. καὶ τοῖς ἐγνωμον ὧ Ἡρακλῆς προ-
 κατακλίνεοθαί σε τὸν ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ἡκῶσαι ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπαίλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑ-
 περοπτικά καὶ ἀπίθανα; λεῖ ἐξελέσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν
 ἐκ τῷ ἔργῳ σιερὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ λεῖ ἀποκρε-
 μαοθέν-

utilis medicamenta adhibendo , virile autem ni-
bil quicquam opere presticisti. *AES.* Rectè di-
 cis. quoniam & inustiones tuas curavi, quando nu-
 per ascendisti, ad nos semustulatus corpore utrin-
 que corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam,
 etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, ta-
 men neque scruiui, quemadmodum tu, neque exer-
 cui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab
 Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò e-
 tiam insaniens, occidi liberos & uxorem. *HERC.*
 Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties,
 quod non multum tibi profutura sit immortalitas.
 Quoniam sublatum hinc, è cœlo præcipitem dabo
 te, ut ne ipse quidem Paon curauerit te, diminuto
 atque effracto tibi cerebro. *IUP.* Desinite, inquam,
 & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut
 ambos hinc ablegabo vos è conuiuio. Quanquam e-
 tiam æquum est ò Hercules, priore loco accumbere
 Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET MERCVRII.

AUDISTIN' Mercuri, cuiusmodi nobis mi-
 natus sit Iupiter, quàm superba, quàmque
 dictu absurda? Ego, inquit, si voluero castrenam
 ex aethere demittam, unde si vos suspensi me vti
 detrahete

μασθέντες, κατασπᾶν βιάζεσθέ με, μάτῳ πονήσε-
 τε. ἔγὰρ δὴ καθελεύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελ-
 κύσει, ἔμνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν
 θάλασσαν συναρτήσας μετεωρῶ, καὶ τὰλλα, ὅσα
 καὶ σὺ ἀκήκεις. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν κατ' ἐν ἀπάντων ἀ-
 μείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ἔκ αὖ ἀρνηθείην. ὁμῶ
 δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρῆσιν
 αὐτὸν, καὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλά-
 βωμεν, ἔκ αὖ πείσεται. Εἰρμ. ὦ Φήμαι ὦ ἄρες. ἔγὰρ
 ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν δοπο-
 λαύσωμεν τῆς Φλυαρίας. Αῖρης. οἷε γὰρ με πρὸς
 πάντας αὐτὰ εἰπεῖν, ἔχιστ' ἐπὶ πρὸς μόνον σε, ὃν
 ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε
 μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπλήης, ἔκ αὖ δυναίμεν
 σιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι γὰρ ἔτι πρὸ πολλῶ, ὅ-
 πότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάν-
 τες, ἐπέβηλευσαν ξυνοῦσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παν-
 τοῖσι τοῦ δειδιῶς, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ
 γὰρ ἡ Θέτις κατελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον
 Βελάρεων ἐκατόγχερα ὄντα, καὶ ἐδίδετο αὐτῷ κε-
 ραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπήει μοι γε-
 λᾶν ὅτι τῇ καλὴ ῥήμοσι αὐτῷ. Εἰρμ. σιώπα, ὦ

Φήμαι. ἔγὰρ ἀσφαλὲς ἔτε σοι λέγειν,
 ἔτε ἐμοὶ ἀκῆεν τὰ
 τοιαῦτα.

destrahere conentini, inferitis operam. nunquam enim
 me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in
 altum attrahere, non vos modò, verum etiam cum
 terram ipsam, cum mare pariter subiectum in subli-
 me sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque
 audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singula-
 tim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribus-
 que superiorem, haudquaquam negaverim. verum
 unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut
 eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi
 terram ac mare nobis adiunxerimus, id ne tiquam
 crediderim. *M. & R.* Bona verba *Mars.* Neque
 enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis
 conciliemus petulantia. *M. & R.* Putas verò me a-
 pud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solum id
 audeo, quem lingua continentis esse sciebam. Sed
 quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum cum
 hæc minitantem audirem haud queam apud te reti-
 cere. Etenim memineram, cum non iam multò ante
 Neptunus, Iuno ac Pallas, mota adversus eum sedi-
 tione, machinarentur comprehensum illum in vincu-
 la conicere, quanto perè formidavit, utque in omnem
 speciem sese verterit, idq, cum tres detraxerent Di-
 quod si Thetis misericordia commota, Prius cum cen-
 timanū illi auxilio non accersuisset, ipse pariter cum
 fulmine ac tonitruo victus esset. Hæc reputanti mihi
 videre libebat eius magniloquentiā iactantiq, *M. & R.*
 Tace, bona verba, neq, n. tutū est ista vel tibi dicere,
 vel audire mihi.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοι, ἐπιδὼν τάχιστα ἀ-
 νέλθης, σὺν γὰρ ἐστὶν οἴμῳ τὸ ἀναβιῶναι αὐρον, ἡ
 πρὸ ἰδρῆς Μένιππον τὸν κύνα, ἔυροις δ' αὖ αὐτὸν ἐν
 Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρ-
 ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα,
 εἰπείν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διο-
 γνήης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι,
 ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὑπηρελασόμενον. ὅκῃ
 μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἡ, καὶ πολὺ
 τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δέ, ἢ
 ἢ πούσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
 λιστα ἐπιδὼν ὁρᾷς τὰς παλαιότητας, καὶ σαυράπας, καὶ
 τυράνους, ἔτιω ταπεινὰς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰ-
 μῶγῆς διαγνωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
 γενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ.
 καὶ προσέειπε, ἐμπελησάμενον τὴν πῆραν ἥκειν θέρ-
 μων τε πολλῶν, καὶ εἴπῃς εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης
 δειπνον κείμενον, ἢ ὡν ἐκ καθαρότης, ἥτι τοιᾶν.
 Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης. ὅπως δὲ
 εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τῷ ὄψιν; Διο. γέρων
 Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέ-
 μῳ

DIOGENIS ET
POLLVCIS.

DIOGENES.

O Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reuiscere) ut, sicubi videris Menippum, canem illum, inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, ut & huc ad inferos descendas, ubi multò plura, quæ videas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim omninò scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atque perpetuò ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ciuitatu ab aliis dignosci. Tam quod & molles & ignari sunt, reminiscetes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso ut dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouem ex lustratione relictam, aut simile quippiam. **POL.** At renuntiabo hæc, ô Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie est? **DIOG.** Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, &

μῶ ἀναπεπταμένον, καὶ τῆς ὀπιπρυχαῖς τῶν ρα-
κίων ποικίλον. γελαῖ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλά τὰς ἀλα-
ζονας τέττας Φιλοσόφους ὀπισκώπει. Πολυ. ράδιον
εὐρεῖν δὸτό γε τέτων. Διο. βέλεις καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκεί-
νας ἐντείλωμαί τι τὰς Φιλοσόφους; Πολυ. λέγε. ὃ
βαρὺ γὰρ ἔδεδετο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐ-
τοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ πρὸ τῶν ὅλων ἐρίζουσι,
καὶ κέραια φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποι-
ῶσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.
Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι φήσας,
κατηγεροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δὲ οἰμώ-
ζειν αὐτοῖς πρὸς ἐμὲ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διό-
γενες, ἀπαγγελάω. Διογ. τοῖς πλεστοῖσι δέ, ὦ φίλτα-
τον Πολυδευκίον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ
μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυ-
τὰς λογιζόμενοι τὰς ῥάκας, καὶ τάλαντα ὅτι τάλαν-
τοις σωτηθέντες, εἰς χρῆμα ὁδολὸν ἔχοντες, ἢ κεν
μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνας.
Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω
τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ'
ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαροπα, ἡ μέλανα
ὄμματα, ἡ ἐρύθημα ὅτι τῷ προσώπῳ ἔπι ἐστὶν, ἡ νεῦ-
ρα εὐτονα, ἡ ὦμοι καρπεροί, ἀλλὰ πάντα μίαν ἡμῖν
κόνις φασὶ, κρανία γυμνά τῷ κάλλει. Πολυ. ὃ χα-
λεπὸν ἔδεδε ταῦτα εἶπέν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

Διο.

vento cuius peruisio, præterea & diuersorum pannorum assumptis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. P O L. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis. D I O G. Vis ne ut ad ipsos quoq; philosophos illos aliquid tibi mandem? P O L. Mandes licet, non enim graue hoc mihi fuerit. D I O G. In uniuersum, adhortare illos, ut desistant à rugis suis, neque doctoto contendant, neq; cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiuscemodi sterilia atque ieisna interrogare, animum instituant. P O L. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. D I O G. Tu verò plorare illos meo nomine iube. P O L. Et hæc nunciabo illis. D I O G. Dimitibus autem, ò lepidissimum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso. Quid, ò vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes usuras, et talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm unum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? P O L. Dicentur & hæc ad illos D I O G. Sed & formosis istis et robustis dicas, Megillo puta Corinthio, et Damaxeno palastrite, quod apud nos neq; flaua coma, nec cærulei nigri-ne oculi, neque rubor faciei, amplius ullus est, neque præterea nervi intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nuda scilicet. P O L. Non molestum erit, hæc ad formosos & robustos illos dicere.

D I O G.

Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὦ Λάκων, πολλοὶ δὲ εἰσὶ, καὶ ἀχ-
θόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορί-
αν, λέγε μή τε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμε-
ν. τὴν ἐνταῦθα ἰστομίαν. καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεῖ
πλησίους ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις
δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰς δὲ κεῖ, παρ' ἐμῶ ὀπιτίμησον,
λέγων ἐκλελύσθαι αὐτὰς. Πολυ. μηδὲν ὦ Διόχηνες
πρὸς Λακεδαιμονίων λέγε. ἔγωγ' ἀνέξομαί γε. ἃ δὲ
πρὸς τὰς ἄλλας ἔφηθα, ἀπαγγελῶ. Διο. εἰσόμεν
τάχως, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προῖπον, ἀπένευχε
παρ' ἐμῶ τὰς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ-

ΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον τῆτον τὸν
κυῖα παροικοῦντα. ὥς τε ἢ ἐκείνόν ποι κατάσῃσον, ἢ
ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δὲ ὑ-
μᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖσος. ἐπει-
δὲν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημέ-
νοι τῶν αἰῶν, Μίδας μὲν ἔπρὸς τῆ χρυσίᾳ, Σαρδία-
νάπαλ. δὲ τῆς πολλῆς τευφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
σαυρῶν. ὀπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπεδον καὶ κα-
θάρματα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ὀπι-
ταράττει

DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis aequalitate hac, quæ hic est, & quod videbunt, eos qui illic divites sunt nihilo meliores, quàm sese hic esse. Lacedæmoniis autem tuis, hac si videtur, nomine meo obiicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad ceteros mandasti, ea illis renūciabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

PLUTO, SEV CONTRA MENIPPVM.

CROESVS.

Non poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amovimus alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. **PLUT.** Quid autem vobis mali adeò facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CROE.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscens, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum cōmiciis exprobat ea nobis, mancipia & fiacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, con-

surbas

τὰρ ὅττι ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ.
 Πλου. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ
 Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄν-
 τας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
 θανόντες εἰς μέμνηται, καὶ πειέχονται τῶν αἰών.
 χαίρω τοιχαροῦ ἀνιῶν αὐτὰς. Πλου. ἀλλ' ἐχρή-
 λυποιῦται γὰρ ἐμικρῶν σερούμενοι. Μέ. καὶ σὺ μω-
 ραίνεις ὦ Πλούτων ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέτων σε-
 ναγμοῖς; Πλου. ἐδλαμῶς, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐξελέησάμι
 σασιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ασυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδέ
 πάυσσμένου με. ἐνθα γὰρ αὐτῶν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνι-
 ῶν, καὶ κατὰ δῶν, καὶ καταγελῶν, Κροῖ. ταῦτα οὐχ ὕ-
 βρις; Μέ. οὐκ ἀλλ' ἐκείνα ὕβρις ἐμὴ, ἀ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, προσκυεῖσθαι ἀξιουῦτες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιχαροῦ οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρημένοι. Κροῖ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων
 κλημάτων. Μίδ. ὅσχα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δὲ
 ἐγὼ τρυφῆς. Μέ. εὐγε οὕτω ποιεῖτε. ἐδύρεσθε μὲν
 ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶθι σαυτὸν, πολλάκις σιωπῇ
 ἐπάσσομαι ὑμῖν. πρέπῃ γὰρ αὐτῆς
 τοιαύτης οἰμωγᾶς ἐπα-
 δόμενον.

•••••

MENI-

turbat ploratus nostros, & in summa, valde nobis molestus est. PLV. Quid hæc audio de te, Menippe?

ME N. Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditii adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui, in super cogitatione atque animo illis inhaerent, quæ apud superos sunt. Delector itaq, egrè ipsis faciendo.

PLV. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. ME N. Etiam tu deliras Plu-

to, qui gemitus istorum tuo quoque calculo appro-

bas. PLV. Haud quaquam. verum nolim vos discor-

des ac seditiosos esse mutuo. ME N. At verò, ô pesti-

mi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me

cognoscite, ut qui neq, unquam desiturus sim. Nam

quocumque abieritis hinc, eodem sequar egrè facien-

do, cantando atque irridendo vos. CROES. An non

hæc contumelia est? ME N. Non, sed illa contumelia

erant, quæ vos facere solebatis, quando et adorari vos

volebatis, & hominibus liberis pro libidine abuteba-

mini, neque tum mortis quicquam memores eratis.

Proinde plorate nunc, omnib. illis despoliati. CROE.

Multis certè, ô Di, & magnis possessionibus. MI.

Quanto equidem ipse auro? SAR. Quamta verò ego

voluptate? ME N. Rectè sanè, ita facite, lugete vos

quidem, ego verò tristem illud, Nosce te ipsum, identi-

dem connectendo, vobis occinam, decet enim hu-

iusmodi ploratus, si crebro

illis accinatur.

❖❖❖

ME-

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟ- ΓΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σφωμέντοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ οἷτες οὐκ εἶδ' ὅπως ναῶν κατεζιώθητε, καὶ μάντις δοκέετε, καὶ οἰμάρται τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπελήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὖν ἡμεῖς αἵτις, εἰ ὑπ' αἰσίας, ὁκνεῖν τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζομεν; Μέν. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδιδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπεράτεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προορίστες, καὶ προοιῶν διωάμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' ἔμεν οὐτ' αὖ εἰδείη, ὅτε αὐτὸς ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶν. ἐγὼ δ' εἰ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἵνα τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔσκεας οὐκ ὀπισθεδημηκέαι λεβασιεῖα τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἡπίστες σὺ τούτοις. Μέν. τί φῆσι εἰ μὴ ἐς λεβαδικὴν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμέν' ἔκ τῆς ὀφθαλμοῦ, γελοῖως μάζαν ἐν τῆς χειρὸς ἔχων, ἐσπερπύσω διὰ τοῦ στρώματος τοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ αὖ ἐδιδυάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὡς περ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεῖα διαφέρων. ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δέ σ' ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ οὐκ ὄντος. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε θεός, καὶ σὺ ἀμφοτέρων ἐστίν, οὐκ οὐκ σὺ τὸ θεοῦ ἐκῆνο

MENIPPI, AMPHILO-
CHI, ET TROPHONIL

MENIPPVS.

VOs nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. **TRO.** Quid? an vobis igitur imputandum, si per insciam illi de mortuis huiusmodi opinantur? **MEN.** Atqui non ita fuissent opinati, ni vos, tum cum viveretis eiusmodi quaedam portenta ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis praescij, quasque predicere potuissetis quae percontarentur. **TROPHO.** Menippe, nouerit Amphilochus hic, ipsi pro sese respondendum est. Caterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse. neque enim aliqui ista non crederes. **MEN.** Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque praestigiatura aliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. **TROPH.** Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo compositum. **MEN.** Nempe quod neque sit homo nequaquam audio, neque Deus, verum pariter

ἐκείνο ἡρώτερον ἀπελήλυθε Τρο. χρεῖα, ὦ Μένιππε, ἐν Διοσκρίῳ. Μέν. οὐκ οἶδ' αἶ. ὦ Τροφῶνιε, ὅτι καὶ λέγεις, ὅτι μὲν τοι ὁ ΛΘ. εἰνευρὸς, ἀκχεῖ δ' αἶς ὄρω.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισάμεθε, ὦ πορθημεῦ, εἰ δ' ἐκρί, ὅπως μοι ὀφείλας ἤσῃ, ὅπως μὴ αἰθρῆς ἐξέζωμέν τι πεισῶν. Χα. λογισάμεθα, ὦ Ερμῆ, ἀμεινον γὰρ ὤρῃσθαι πεισῶν, καὶ ἀπαραγμοτέστερον. Ερμ. ἀγκυραν ἐντεταλαμένῳ ὑκίμῃ πεντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέγεις. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδωνέα τῶν πεντε ὠνησάμην, καὶ περπωτήρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθῃ πεντε δραχμάς, καὶ ὀβολούς δύο. Ερμ. καὶ ἀκχεῖται ὑπὲρ τοῦ ἰσίου πεντε ὀβολούς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσπίθῃ. Ερμ. καὶ κερὸν, ὡς ὅτι πλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγέα, καὶ ἡλῆς διέ, καὶ καλιώδιον, ἀφ' οὗ πῶν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ερμ. ταῦτα ἐστίν, εἰ μή τι αἰδοίμην δόξαζεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐὲ ταῦτ' ἀποδώσαν Φῆς; Χάρ. νυνὶ μὲν ὦ Ερμῆ ἀδιώατον. ὡ δὲ λοιμός τις ἢ πῶλεμΘ κατεπέμψῃ ἀθρόος τινὰς, ἐνέζηι τότε ἀποκερδῆναι ἐν τῷ πῶλῃ. ἢ παραλογιζόμενον τὰ πορθημῖα. Ερ. νυνὶ οὐὲ ἐγὼ καθε-

utrumque, Ergo dimidia illa tui. ac divina pars, quo
nunc recessit? TROPH. Reddit oracula Memphy,
in Thecia. ALEX. Nunc intelligo quid dicas Tropho-
bi, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

MERCVRII, ET CHA- RONTIS.

MERCVRIVS.

Rationem supputemur. portitor. si videtur. quan-
tum mihi debeas iam, ne denuò aliquando de eo
internos contendamus. CHA. Supputemus. M. Sa-
pius enim est, maturè id agere, deinde & minoris ne-
gocij. M. Anchoram et mandaras, comparavi ti-
bi quinque drachmis. CHA. Cuius dicis. MER. At per
Plutonem, quinque emi illam, & preterea lorum, quo
remum aligare, obolis duobus. CHA. Tunc quinque
drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad resar-
ciendum velum quinque obolos ego exolui. CHA. Eti-
am hos appone. MER. Et ceram ad obliuend. is nau-
gyrias tibi emi, & clauos preterea, & funiculum,
unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis.
CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt,
quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fu-
it inter computandum. Quando autem hæc reddi-
turum te promittis? CHA. Nunc quidem, si Mercuri
non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, conuersos,
& frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum
allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine
exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sède-

καθεδούμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενΘ' γενέσθαι, ὥς αὖ
 ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὢ Ερ-
 μῆ. νυνὶ δ' ὀλίγοι ὥς ὁρᾷς ἀφικνουῦται ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνονται ὑ-
 πὲρ σὺ τὸ ὄφλημα. πλεὺν ἄλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὢ Χά-
 ρον οἶδα οἷσι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵμα-
 τΘ' ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί. νυνὶ δὲ ἢ
 Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῇ παύρῳ ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τινὶ γαστέρα καὶ
 τὰ σκέλη. ὡχρεοὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγνῆεις, ἔσθ' ὁ-
 μοιοὶ ἑκείνοις, οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χροῖματ' ἡ-
 κισιν, ὅππῃ βλεπούντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκασί. Χάρ.
 πάνυ γὰρ περιπόνητά ἐστι ταῦτα. Ερμ. ἔκνου ἔσθ' ἐ-
 γὼ δόξαίμην αὖ ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαυτῶν τὰ
 ὀφειλόμενα παρὰ σέ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηραχότα λέγω.
 τὸν πλεῖστον Εὐκράτιω, ὃ παῖδες μὲν ἔκείσιν, οἱ τὸν
 κληῖρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. ναὶ, τὸν
 σικυώνιον Φῆς. τί οὖν; Πλού. ἑκείνον μὲν ὢ Ερμῆ
 ζῆν ἔασον ὅππῃ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτισιν, ἀβεβίωκεν,
 ὅππῃ μετρήσεις ἄλλα τούτῳ, εἴγε οἷόν τι λέω, καὶ ἔτι
 πλείω.

o, pessima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiùs est ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verùm enim uerò prisci illi, Charon, nosti quales aduenire soleant, quam fortes atque animosi omnes, cruore madidi, et vulneribus pleni pleriq;. Nunc autem, aut ueno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut praesumpta voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, munus sibi insidiis. CHA. Omnino enim expetibiles illi sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea qua mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURI.

Enem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidē nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia. M. Noui, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? PLUT. Vinere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos quos ætate pergit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit.

πλείω. τὰς δὲ γὰρ χέλας αὐτῶν, Χαρίων τὸν νέον, καὶ
 Δάμωνα, καὶ τὰς αἰλὰς κατὰσπασιν ἐΦεζῆς ἀπαι-
 τας. Εἰμι. αὐτοὶ αὐδὲ ζαίε τὸ τοῖσιν. Πλου. ἔμε-
 νοῦ, ἀλλὰ οὐκ ἀνέβη. τί γὰρ ἐκείνοι περὶόντες, ὄ-
 χονται δὲ τῶν ἐκείνων ἢ τῶν χρημάτων αὐτοῖσι
 οὐδὲν ἐστὶν ἐπὶ στήναιτες. οὐδὲ πάντων ἐστὶν μακρο-
 τατον, οὐκ ἐστὶν αὐτῶν ἐκείνων, ὅμως φεραπύδων
 ἐν γὰρ τῷ Φανερίῳ γινώσκωτ' ὅτι, ἀμὲν βδελύονται,
 πάντα περὶ ἡλὰς ἴσταν ὅτι ὅμως ἐστὶν ἐκείνων, καὶ
 ράσῃ. καὶ ἄλλοις ποικίλῃ τῇ καλῶς τῶν αἰσθῶν.
 οὐδὲ τῶν περὶ ὅτι ἐστὶν αὐτοῖσι. οὐδὲ, περὶ αὐτῶν
 αὐτῶν μακρὸν ἐπὶ χροῖοντες. Εἰμι. γὰρ οἱαὶ πείσων-
 ται, πάντες ἴσταντες, πᾶσι καὶ ἐκείνοις ἐν μάλα διαβ-
 αλὸν αὐτοῖς, καὶ ἐπελπίζω. καὶ ὅλως, αἰσθάνονται ἐ-
 κείνοις ἐκείνων πλὴν μάλα τῶν νέων. οὐδὲ, ἡδὴ τῶν
 νέων, οὐδὲ οἱσὶ δειρημένοι, βόσκοιται, ζῶν μα-
 κρὸν καὶ περὶ αὐτοὺς τῶντες. Πλου. ἔμενο ὁ μὲν αὐ-
 τοῖς αὐτοῖς ἐκείνοις ὡς ἰόλεως ἀνιθιστάτω
 αὐτοῖς ἀπορροσῶν τῶν ἐλπίδων τὸν ἐνείροπελῆντα
 ἐπὶ τὸν δόπολιόντες, ἡκέτωσαν ἡδὴ κακοὶ κακῶς
 δόπολιόντες. Εἰμι. ἀμέλητον ὡς Πλάτων μετελεύσο-
 μεν γὰρ σοὶ ἡδὴ αὐτοὺς κατ' ἐναῖς. ἐπὶ αὐτῶν οὐκ αὐ-
 τοῖσι. Πλου. κατὰσπασιν ὅτι περὶ μὲν ἐκεί-
 νων, αὐτοῖς γέροντες αὐτοῖς περὶ.
 ζῆθης γέροντες.

atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Cha-
 rinum adolescentem, & Damonem, & ceteros ab i-
 pe hoc ordine omnes. ME. Atqui absurdum hoc vi-
 deri queat. PLUT. Namquaquam, imo iustissimū.
 Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori,
 nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinqui-
 tate iuncti? Quod autē omnium sceleratissimum est,
 interea cum talia precantur, tamen observant & co-
 sent manifestē utique illum. Ac quæ agrotante illo, a-
 pud se consultant, nemo ignorat: ac tamen sacrifican-
 tes sese promittunt, si conualescat denique in summa
 varia quædam ad blandi ratione illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidē immortalis sit, illi autem pro
 ipso abeant, frustra biantes. ME. Ridicula patien-
 tur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum
 sitē lactat illos, & spe pascit inani. & in summa sem-
 per morituro similis, multo validior est, quam quis-
 quam iuuenis. Illi autem hereditate inter se diuisa,
 pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo
 precipientes. PLUT. Proinde ipse ex vita senectute, quæ-
 admodum Iolaus ille, in iuvenem redeat. Illi autem
 in ipsa media spe, diuitiis illis, quasi per somnum spe-
 ctatis, destituti abeant iam hoc, mali male mortui.
 ME. Alias res cura, Pluto, iam enim accersoni tibi
 illos, alium super alium ordine, septem autem, opinor,
 sunt. P. Deducas licet. Ille autem mittat sin-
 gulos præse, ex sene iterum in adoles-
 centem conversis.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθναίνειν τρεῖς
 αἰκονταῖς ἐτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα
 γέροντα Θέκριτον ζῶν ἔτι; Πλού. δίκαιοτάτον μὲν
 οὐκ ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμεν
 ἀποθανεῖν τῶν Φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον
 ἐπεβέβηκες αὐτῷ, πειμένων τὸν κλῆρον. Τερ. ἔγχε
 ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσθαι τῷ πλά-
 τῳ αὐτὸν διωάμενον, ἀπελθεῖν τῆ βίᾳ, παραχω-
 ρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καὶ γὰρ ὦ Τερψίων νομοθε-
 ταῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλάτῳ χρῆσθαι διωάμενοί
 πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ
 φύσις διάταξεν. Τερ. ἔκουσ ταύτῃ αἰτιῶμαι τὴ δια-
 τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸ
 πρῶτον, πρῶτον, καὶ μετὰ τούτων, ὅστις καὶ τῇ ἡλι-
 κία μετ' αὐτόν. ἀνασρέφεσθαι δὲ μηδ' αὖτως, μηδὲ
 ζῶν μὲν τὸν ὑπὲρ γήρων, ὁδύοντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς
 ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέτας τετράσιν ὀπτικευ-
 φότα, κορύζης μὲν πῶν ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφ-
 θαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἔδλεν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν
 τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελῶμενον, ἀποθνή-
 σκειν δὲ καλλίστῃς, καὶ ἑρρώμενεσσι νέανίσκῃς. ἄ-
 να γὰρ πρὸς τῶν τούτων τὸ τόγε. ἢ τὸ πλεοναῖον εἰδέναι ἐ-
 χρῆν

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Iustum ne hoc est, ô Pluto, me quidem è vita ob-
 biisse, triginta cum sim annorum, Thucritum
 verò senem nonagenarium, & ultra, adhuc viue-
 re? **PLUT.** Iustissimum quidem ô Terpsion. Nam
 & si ipse vivit, certè ad nullius tamen mortem affe-
 ctus est: tu verò omni tempore illius hereditatem ex-
 pectans, cum mori avidissimè cupiebas. **TERP.**
 Nonne opus fuerat, cum senex sit, nequeatque de-
 casero suis uti divitiis, locum dare iuvenibus? **PLUT.**
 Novas, ô Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem
 divitiis uti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter
 autem & Parca & natura statuisse videtur. **TERP.**
 Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, de-
 cebat enim hæc res successione graduque fieri, senem
 primò, deinde qui in ea aetate sequeretur, mori:
 haudquaquam autem ordinem inverteri, aut vivere
 senectute decrepitem, qui tres duntaxat dentes
 habet, cui vix deserviunt oculi, qui curvatus
 à quatuor famulis deducitur, deguttantes nares,
 lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis
 degustans, haud aliter existens, quàm animatum
 quoddam sepulchrum, ab ipsa iuventute derisum: &
 contra mori optimos atque robustissimos adolescen-
 tes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sur-

χειρὶ πότε καὶ τεθνήξεταί τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵ-
 να μὴ ματῶν ἂν ἐπίχθ' ἐθέρῃεν. νυῦ δὲ τὴν πα-
 ρουσίαν, Ἡ ἄμαξα τὸν βουῶ πολλάκις ἐκφέρει.
 Πλευ. πῶς μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωετώπερα γί-
 νεται, ἢ περ σιδοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλ-
 λοτρείοις ὀπιθαίρετε, καὶ τοῖς ἀτίκνοις τῶν γερόντων
 εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; τοιχορουῶ γέλωτα ἐφ-
 λισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυψόμενοι. τὸ καὶ πρᾶ-
 γμα τοῖς πολλοῖς ἡδίστην γίνεταί. ὥσπερ γὰρ ὑμεῖς ἀπο-
 θανεῖν ὄχεσθε, ποσὸντο ἄπασι καὶ οὐ παραποθανεῖν ὑ-
 μᾶς αὐτοῖς. καὶ νῦν γάρ ἴνα ταύτῃ τέχνῃ ὀπιθενόη-
 κατε γερόντων ἐρώντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκνοὶ εἴεν· οἱ
 δὲ ἐντεκνοὶ, ὑμῖν ἀνέραστοι. ἔτι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρω-
 μένων σωέντες ὑμῶν τῷ πανουργίᾳ τὸ ἔρωτ' ἐλπί-
 καὶ τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς πλάτ-
 τονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς δι-
 αθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορή-
 σαντες, ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐπὶ δίκαιον,
 κρατᾷσι πάντων· οἱ δὲ, ὥσπερ πείσῃσι τὰς οὐδόντας, ἀ-
 ποσφυγνύτες. Τερψ. ἀληθῆ πάντως φῆς. ἐμὲ γοῦν
 Θέκριτος πῶς κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν;
 καὶ ὅποτε ἐσίειμι, ὥσπερ σένων, καὶ μύχιόν τι καθά-
 περ ἐξ ὧν νεότης ἀπελθὼς ὥσπερ κραίζων, ὥς ἔγωγε ὅ-
 σον αὐτίκα οἶόμεν. Ὀπ. βῆσεν αὐτὸν τῆς σφῆς, ἔ-
 πεμπὸν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιεντό με οἱ αὐτε-
 ρασαί

sum deferantur. At saltem scire necesse foret, quando
 & senum quilibet obiturus esset, ne frustra quos-
 dam colerent. Nunc verò illud accidit, quod prover-
 bio dici solet, *Quadriga bouem sapissimè ducit.* P L V.
 Hæc quidem o Terpsio, prudentius sunt, quam tibi
 profectò videntur. Verum & vos quid passi estis, quod
 rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vos me
 tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in de-
 risum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem pluri-
 mus sit periucundum. Nam quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissi-
 mum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim no-
 nam quandam artem cogitatis, decrepitos cum ama-
 tis, præsertim si liberis sint orbati: qui verò liberos ha-
 bent, illorum vobis non est cura. At qui ex iis qui a-
 mantur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiam si
 ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simu-
 lant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testa-
 mento exclusis, qui olim affectati sunt illos, liberi, si-
 cuti profectò dignum est, omnem eorum substantiam
 consequuntur: at illi confecti dolore dentibus strident.
 T E R. Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meo-
 rum Thucritus deuorauit, cum semper eum mori pe-
 rare. & quoties ad eum ingrediebar gemebat. & in-
 ternum quiddam, perinde atque ex ouo pullus ali-
 quis immaturus, stridebat. Unde quamprimum e-
 um ad sepulchrum ductum in existimans, mul-
 ta illi dona mittebam, ut ne amali numeribus me
 pra-

ρασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντί-
 δων, ἀγρυπνῶν ἐκείμην ἀρμυρῶν ἕκαστα, καὶ δι-
 απάτηων. ταῦτα γοῦ μοι καὶ τὸ δόποθ' ἀνεῖν αἵτια γε-
 γήνηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες. ὁ δ' ἐπεὶ σὺ τὸν μοι
 δέλεαρ καταπιὼν, ἐφ' ἐσθήκει θαπτομένῳ πρῶτον ἐ-
 πιγελῶν. Πλού. ὦ γε ὦ Θέκριτε, ζώης Ὀπιμήκιστον,
 πλάτων ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μὴ δ' ἐ-
 πεστέρον γε σὺ δόποθ' αἰνοῖς, ἢ περὶ ἐμῶν πάντας
 τὰς κόλακας. Τερ. τὸ μὲν, ὦ πλάτων, καὶ ἐμοὶ ἤ-
 διον ἦδ' ἡ, εἰ καὶ Χαριάδης περὶ θνήσκειται Θεκρί-
 τε. Πλού. θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γάρ, καὶ
 Μέλανθ' ὅτι, καὶ ὅλως ἅπαντες, περὶ εὐδύνονται αὐ-
 τὸ ὑπὸ ταῆς αὐταῆς Φροντίσιν. Τερ. ἐπαμνῶ ταῦτα.
 ζώης Ὀπιμήκιστον ὦ Θεκρίτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ,
 ὅτε παρὰ σὺν Δαινίᾳ, πλεόν τ' ἱκανῶς ἐμφα-
 γὼν, ἀπεπνίγην. οἶδα. παρῆς γάρ δόποθ' ἴσκειται
 μοι. Καλ. παρὶν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν, πε-
 ρὶ δόξον τι ἐγμέτο. οἶδα γάρ καὶ σὺ περὶ Πυρίδωρον
 τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλεόντιστον, ὃς σε τὰ πολ-
 λὰ ἤδ' ἴσκειται σωόντα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐπερά-

ΠΕΥΟΥ

praclaris vincerent Plerumque etiam pra nimia sollicitudine insomnis iacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa interius mihi fuit, cura & vigilia. Ille autem deglutito hoc illeceamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. **PLUT.** Euge ò Thucrite, diutissime vinas, unà & diuitiis abundans, & huiusmodi homines deridens, neque prius moriaris, quàm hos blanditores cunctos pramittas. **TER.** Hoc quidem, ò Pluto, periucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decedcret. **PLUT.** Boni animi sis ò Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum precedent, suis ipsorum curis confecti. **TER.** Hac ego summo perè laudo, ò Thucrite diutissime vinas.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

A Tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinia parasitus crim essem, immodica ingurgitatione praefocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. **CAL.** Aderam Zenophantes. Porro mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Proxodorus ille senex. **ZENOPH.** Orbem illum dicis, ac diuitem, apud quē te assidue versari conspiciebā? **CAL.**illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens,

πρὸν, ὑποχινόμεν· ἔπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνίξε-
 οῦσα, ἐπεὶ δὲ τὸ πρῶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ
 ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐζή, ὅτι τομὸν πινα ὁσὸν
 ὅτι τὸν κληρὸν ἐξεῦρον. πρῶτα μὲν· ἔπειτα Φάρμακον,
 αὐτὸς τὸν οἶνον χέον, ἔπειτα δὲ τὸν τάχιστα ὁ Πτοιο-
 δωρ· αὐτὸς πῖν, πίνει δὲ ὅτι κῶς, ζωρότερον
 ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοιμὸν ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὅτι
 δουῶν αὐτῷ. εἰ δὲ τὸ ποίησιν, ἐλεύθερον ἐπα-
 μοσάμεν αὐτὸν φήσειν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἔγρετο; πῶν
 γὰρ τι παρὰ δόξον ἐρεῖν ἔσikas. Καλ. ἔπειτα ποίνω
 λαοπάμεναι ἔχομεν, δύο ἤδη ὁ μαιρακίσκος· κύλικας
 ἑτοιμὰς ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδῶρῳ τὴν ἔχουσαν
 τὸ Φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐκ οἶδ'
 ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδῶρῳ δὲ τὸ αὐ-
 τὸ Φάρμακον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐ-
 τίνα μάλα ἐκείνῳ ἐκείμην, ὑποβόλιμα· αὐ-
 τὸν ἐκείνῳ νεκρός. τί τὸ γελοῦς ὦ Ζηνὶ φαντες; καὶ
 μὲν ἐκείνῳ ἐπάρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελοῦν. Ζη. αἰεὶ αὖ, ὦ
 Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ, τί πρὸς ταῦ-
 ται; Καλ. πρῶτον μὲν ὑποβόλιμα πρὸς τὸ αὐφνί-
 διον. εἶτα σικεῖς οἶμα τὸ γελοῦς μένον, ἐγὼ καὶ αὐ-
 τὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχος· εἰργασαί. Ζη. πῶν αὖτ' ἐδὲ
 σὲ τὴν ὅτι τομὸν ἐχέω τραπέδῳ. ἦκε γὰρ αὐτὸν
 διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω
 βραδύπερ· ἴω.

licens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verum cum cures in longum proferretur, senex videlicet, vel ultra Tichonios annos vivente, compendiarium quandam excogitavi viam, qua ad hereditatem pervenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaferam, ut simulatque Theodorus potum posceret, bibebat autem admodum, praesentim in calicem inticeret, haberetque in proprium porrecturus illi. Quod si fecisset, inreintrando confirmabam, me illam manumissurum. ZE. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Ubi iam loci venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Theodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Theodoro porrexit innoxium. Alex ille quidem bibit, at ego protinus huius porrectum tacebam, supposititium videlicet illius loco sumis. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZE. Nam eleganter ac lepidè tibi haec res evenit. Potrò senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè contritus est. Deinde simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risu et ipse. ZE. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque viaticum certiisque, etiamsi paulò serius.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΤΟῦΤΟ ἑκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ο νεβρὸς τὸν λέ-
 οντα. Δά. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; Κνη. πωυθάνη ὅ-
 τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκῆσι. Καταλέλοιπα
 κατὰ σοφιστεῖς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβελόμην αὐτὸν μάλι-
 στα χεῖν τὰ μὰ, παρὰ λωπών. Δα. πῶς τῆτ' ἐγμέτο;
 Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλεῖστον ἄτεκνον ὄντα, ἐφε-
 ράπειρον ἵππῃ θανάτῳ. καὶ κείνῳ ἔκ ἀηδῶς τὴν θε-
 ραπείαν προσέετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τῆτ' εἶ-
 ναι, θεῖσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἑκείνου
 καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κείνος ζηλώσειε, καὶ
 τὰ αὐτὰ πράξειε. Δά. τί οὐκ ἔκείνος; Κνη. ὅ, τι μὲν
 οὐκ αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, ἔκ οἶδα.
 ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τῆ τέγχε μοι ἵππι πεσόν-
 τῳ, καὶ νῦν Ερμόλαος, ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις
 λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυσρον τῷ δελέατι συγκατα-
 παύσας. Δαμ. ἔ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀ-
 λέα. ὥς σε σέφισμα κατὰ σου τῆ συντή-
 ρηκας. Κνή. εἰκα. οἰμῶ-
 ζω τριχαροῦ.

CNEMONIS ET
DAMNIPPI.

Hoc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem*. **DAM.** *Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon?* **CNE.** *Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam prater animi sententiam, videlicet astu delusus mihi, iis quos maxime mea cupiebam habere, prateritis.* **DAM.** *Sed istuc quinam euenit?* **CNE.** *Hermolaum, nobilem illum diuitem, cum orbis esset, imminente morte captabam, assidens atque inservi-
us. Neque ille granatim officium meum admitte-
bat. At interim illud quoque mihi visum est sci-
um, consultumque, ut testamentum proferrem ac
publicarem, quo illum rerum mearum in solidum
heredem institueram, nimirum ut ille vicissim idem
faceret meo provocatus exemplo.* **DAM.** *Ac quid
indem ille?* **CNE.** *Quid ille suo in testamento scri-
ferit, id quidem ignoro. Caterum ego repente at-
que insperato vita decessi, testis ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in-
morem ipso hamo cum esca pariter amulso.* **DAM.** *I-
pò non escam modò cum hamo, quin etiam te quo-
que piscatorem simul abstulit. Itaque technam i-
stam, in tum ipsius caput struxeras.* **CNE.**

*Sic apparet, idque adeò
deploro.*

A

CHA.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. μικρὸν μὲν
 ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρον ἐστὶ
 καὶ διαόρει τὰ πολλὰ· καὶ ἡ τρωή ἐπὶ θάτερα, οἷον
 χήσεται περιτρώπεν. ὑμεῖς δὲ, τοσῶτοι ἅμα ἤκετε
 πολλὰ ὑπὲρ φερόμενοι ἕκαστος· ἡ οὖν μετὰ τῶν
 ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὑστερον μετανοήσετε, καὶ μάλι-
 στα ὅποσιν εἶναι ἔκ ὑπίστασθαι. Νεκροί. πῶς οὖν ποιή-
 σαντες, ὧλοήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς
 ἐπιβαίνεν γὰρ, τὰ πρὸς ταῦτα πάντα ἐπὶ τῷ ἰόντι
 καταλιπόντας. μόγις γάρ αὖ καὶ ἔτω δεξαίτο ὑμᾶς
 τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τῶν
 μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς αὖ μὴ φίλος ᾖ
 καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρα-
 δέ τὴν ἀποβάθραν ἐσῶς, διαγίνωσκε αὐτὰς, καὶ ἀ-
 ναλάμβανε, γυμνὰς ὑπὲρβαίνειν ἀναγκάζων. Ἑρμῇ
 ὦ λέγεις. καὶ ἔτω ποιήσωμεν. ἔτοσὶ τίς ὁ πρῶτος ἐ-
 στί; Μέ. Μένιπός ἐστι. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρ-
 μῇ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ἀπορρίψῃ. τὴν
 τρίβωνα δὲ ἐδὲ ἐκόμῃσα, ὦ ποιῶν. Ἑρ. ἐμβαινε
 Μένιπός εἰς αὐτῶν ἄρξαι, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχει πα-
 ρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψιλῶς, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαν-
 τας. ὁ καλὸς δὲ ἔστι, τίς ἐστι; Χα. Χαρμόλεως ὁ

μεγα-

CHARONTIS ET
MERCVRII.

AUDITE quo loco sint res nostræ. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa nauticula, & quæ undique perfluit: quod si in alicquam partem se inclinarit, planè submersa peribit. Atqui vestram tam multi simul confluent, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod cum his nauticam conscenderitis, vereor ne po-
 tea vos facili poeniteat, maxime verò eos, qui nautici sunt imperiti. **MORTVI.** Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? **CHARON.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in litore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauticula. Tamen verò Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suppellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. **MERCVR.** Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? **MENIV.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum rectè feci, quod pallium non acceperim. **MERCVR.** Ingredere ô Menippe, vir optime, primumque apud gubernatorem navis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? **CHAR.** Charmolus sum Mc-

μεγαρικός. Ερ. Διόδυθι τοιχαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὴν
 κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅππῃ τῶν παρῶν ἐρύθημα,
 καὶ τὸ δέσμα ὅλον· ἐχέει καλῶς· εὐζωνοῖ εἰ ὅππῃ βαι-
 νε ἤδη. ὁ δὲ τὴν περφυρίδα ἔπεισεν, καὶ τὸ διάδημα,
 ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχ· Γε-
 λῶων τύραννος. Ερ. τί οὖν ὦ Λάμπιχε ποσῶτα ἔ-
 χων πάρει; Λά. τί οὖν ἐχέω ὦ Ερμῆ, γυμνὸν ἢ κεν τύ-
 ραννον αὐτοῖς; Ερ. τύραννον μὲν ἔδραμῶς, νεκρὸν δὲ
 μάλα. ὥς ἐδοξέ ταῦτα. Λά. ἰδὲ σὺ; ὁ πῶς; Εἰ· ἀ-
 πέριπτα. Ερ. καὶ τὸν τύφον ἀπὸ ῥίψον ὦ Λάμπιχε,
 καὶ τὴν ὑπεροψίαν. Βαρήσθ' γάρ τ' ἐπερθεῖς, συ-
 νεμπεσόντα. Λά. ἔκουν ἀλλὰ τὸ διάδημα εἰσὸν με ἔ-
 χον, καὶ τὴν ἐφερίδα. Ερ. ἔδραμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες. Λά. εἰεν. τί ἐπὶ πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὥς ὁρᾷς. Ερ.
 καὶ τὴν ὀμότητα, καὶ τὴν αἰνοίαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ
 τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. ἰδὲ σὺ, φίλος εἰμι.
 Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσιρκος, τίς εἶ;
 Δα. Δαμασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ εἰκας. οἶδα γάρ σε
 πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ,
 ἀλλὰ παρὰ δόξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔ' γυμνὸν ὦ
 βέλτιστε, ποσῶτας σίρκας πειβεβλημένον, ὥς ἀ-
 πόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσῃς τὸ σκάφος, τὸν ἔ-
 περον πόδα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους
 τέττας ἀπὸ ῥίψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδὲ σὺ γυμ-
 νός, ὥς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοτάσιος, τοῖς ἄλλοις
 νεκροῖς.

arensis. MER. Exue igitur istam pulchritudinem, istam etiam densam comam, & genarum ruforem, adeoque totam cutem. Benè se res habet. excedis es, ingredere nunc. Quis verò ille est purpuratus & diademate præcinctus, gravitatem quandam præ se ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus sum, Geloorum tyrannus. MER. Quid igitur cum tot sarcinis venisti? LAM. Anne nudum aduentare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaque depone ista. LAM. Ecce abieci divitias. MER. Sed superbiam, ô Lampiche, & fastum etiam abiice, nam ista, si in naviculam coincidunt, vehementer gravabunt eam. LAM. Agitur sine ut diadema habeam saltem, & stragulum. MER. Nequaquam, imò & hæc relinquo. LAM. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abieci. MERCVR. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? DAM. Damasias ego sum athleta. MER. Certè videris ille esse, scio enim te sæpè in palastris à me visum. DAM. Ita est ô Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, itaq; exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in navem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abiicito. DAM. En planè nudus sum, ut

νεκροῖς Ερ. ἔτως ἄμεινον αἰσάρεῃ εἶναι. ὥς τε ἱμβαινέ
 ἢ, σὺ δὲ τὸν πλεῖστον ἀποδέμεν Θ. ὦ Κρόταν, καὶ τὴν
 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τευφλίαν, μὴ δὲ τὰ ἐν
 τάφῳ κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν περὶ γένων ἀνθρώπων
 κατέλιπε δὲ καὶ γὰρ Θ., καὶ δοξάζει, καὶ εἰπὼς ἡ πόλις
 ἀνεκρήρυξεν. ἑρμῆς τὴν ὁμολογεῖται. καὶ τὰς τῶν αἰσάρεων
 τῶν ἐπιγαστρῶν, μηδὲ εἰ μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσιν
 λέγε. βαρύνει γὰρ καὶ τῶν τε μνημονεύμενα. Κρα. ἔχ
 ἔκων μὲν, ἀπὸ τοῦ ὧ δὲ. τί γάρ αὖ καὶ πάθοιμεν; Ερ. βα
 βαί, σὺ δὲ ὅσον πλ. Θ., τί βέλεις; ἢ τί τὸ τρέπον τῶ
 το φέρεις; Κρα. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ερμῆ, καὶ ἠρίστυσα, καὶ ἡ
 πόλις ἐτίμησέ με Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρέπον. ἐν αἰθέ
 ρι γὰρ εἰρήνῃ, καὶ ἔσθ' ὅσων δέησιν ὁ σεμνὸς δὲ ἔστ' Θ.
 ἀπό γε τῶ σχήματ' Θ., καὶ βρενθόμεν' Θ., ὁ πῶς ὁ φρῦς
 ἐπηρεκῶς ἐπὶ τῶν φρονιδῶν, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθυ
 πώγων καθεμέν' Θ.; Λιέν. φιλόστοφος τις, ὦ Ερ
 μῆ, μάλλον δὲ γῆς, καὶ περατείας μεσῶς. ὥς δὲ ἀπόδυ
 σον καὶ τῶτον, ὅψαι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱμα
 τῷ κρυπτόμενα. Ερ. κατὰ θεὸν σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον εἶ
 πα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τὴν ἀλαζο
 νίαν κερμίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρην, καὶ κενο
 δοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρων, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μά
 λα πολλὰ, καὶ λίγον ἔκ ὀλίγον, καὶ ὕθλιν, καὶ μι
 κρολογίαν. νῆ Δία καὶ χευσίον γε τέτι, καὶ ἡδυπάθειαν
 δὲ,

vides, & simili cum aliis mortua statura. MER. Sic
 restat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu, ô Cra-
 to, diuitias abiice, præterea molliciem & delicias, ne-
 que feras tecum epitaphia, neque minorum tuorum
 dignitates. Relinque etiã genus, & gloriam, item ci-
 uitatũ, de quib. scilicet bene meritis ei, publica præ-
 conia, statuarũ inscriptiones, & dicis, ne tibi magnũ
 sepulchrum construant, nam et hæc grauant, si in me-
 moriam reuocentur. CRA. Inuitus certè, sed tamen
 abiiciam. quid enim faciam? MER. Pape, quid tibi
 vis armatus? aut quid istud trophæũ tecum circum-
 fers? CRA. Quia vici Mercuri, & res præclaras ges-
 si, propterea ciuitas hoc me honore affecit. MER. Re-
 linque trophæum in terra, apud inferos enim pax
 neque ullis armis opus est. Verum quis ille est, ipso ha-
 bitu grauitatem quandam præ se firens, elatus et con-
 tractis superciliis propter curas, longa barba, quis est
 ipse? MENIP. Philosophus quidam est ô Mercuri,
 imò prestigiator & nugarum plenus. Itaq; et hunc
 exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub pallio-
 to occulta esse. ME. Depono tu hunc habitum primum;
 deinde hæc quoq; omnia. O Iupiter, quantum ille ar-
 rogantia, quantum insensũ, et quantum contentioni
 & inanis gloria, quantum questionum dubioũ, quan-
 tum speculandi peruationum, et cogitationum per-
 plexarum, et discutiendi præ multis vanos labores,
 & deliramenta non parua, quantas ne augas, et quã-
 sita cum ostendat. Sed per Iouẽ aurum & iam hoc, & vo-

δε, καὶ ἀναισχλυτίαν, καὶ ἐργλὴν, καὶ τευφλίαν, καὶ μαλακίαν. ἔλελήθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ δότι θες, καὶ τὸν τίφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντη δέξαιτο αὐτὸς σε φιλ. δότι τίθεμαι πίνω αὐτά, ἐπεὶ περ ἔτω κελεύεις. Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τέτον δότι θεῶ, ὦ Ερμῆ, βαρύνετε οὐτά, καὶ λάστον, ὡς ἔρῃς. πέντε μνῶν τρεῖς χεῖς εἰπὶ τέλαχισται. Ερ. εὐ λέγεις. δότι θες καὶ τέτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ερ. Μένιπῳ ἐπὶ σὺ λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, δότι κόψει αὐτὸν ὀπικότῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμεν. Μέ. ἔκ αὖ Ερμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδες. γελοιότερον γὰρ τέτο. Ερμ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὐ γε. αὐτὸς ῥωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, δότι θέμεν αὐτὸς τῷ κινάβρᾳ. βάλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ. μάλιτα. ὥστερ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρεκεν, ἔκ οἷοι' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τέτοις; καὶ δὲ ἀκρύεις, ὦ κάταρμα, καὶ πρὸς θάνατον δότι δειλιάσῃς ἐμῶν θεῶν. Μέ. ἐν ἐπὶ τὸ βαρύτερον ὥστ' ἰσχυρὰ ἔχει. Ερ. τί, ὦ Μένιπῳ; Μέ. κολακίαν, ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύουσιν αὐτῷ. Φιλο. ἔκ οὐ καὶ σὺ ὦ Μένιπῳ, δότι θες τῷ ἐλευθερίαν, καὶ παρόησιαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ ἡμναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνον γοῦν τῶν ἄλλων γελάς; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει

luptatem. & impudentiam, iracundiam, delitias & molliem secum habet. neque enim latent me ista, etiam si studiosè celus. Verum abiice mendacia & etiã & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te praestantiorum esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acceperit? **PHIL** Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. **MENI**. Sed & barbam hanc deponat, **M**. gravem equi dē & hirsutam, ut vides, capilli sunt triū minarū minimū. **MER**. Benè dicis. Depone & illam. **PHI**. Sed qui abrader? **ME**. Menippus ille securim accipiens, quibus naues fabricantur, eam rescabit, utetur autem sculis navalibus, quibus superposita barbæ rescetur. **MENIP**. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram, hic enim erit magis ridiculum. **MER**. Sufficit bipennis. **MENIP**. Euge, Humanior nunc appares, depositi hircini fœtore, visne ut parum etiam de superciliis auferam? **MERCVR**. Maximè: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredi igitur. **MENIP**. Unum quiddam adhuc gravissimum gestus sub alis. **MERCVR**. Quid Menippe. **MEN**. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multum profuit. **PHIL**. Igitur & tu Menippe, tuam abiice libertatem, & loquendi audaciam, letitiam, animi magnitudinem, et risum. An tu solus alios omnes ridebis? **MERCVR**. Nequaquam, sed

ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφοραῖοντα, καὶ
 πρὸς τὸν κατὰ πλοῦν χρῆσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
 πόθ' αὖ τῶν ῥημάτων τῷ ποσώτῳ ἀπεραντολογία,
 καὶ ἀπιδέσ'· ἢ περισώσ'· καὶ πείσ'· καὶ βαρ-
 βαρισμὸς, καὶ τ' αἰλαβάρη τῶν λόγων. Ἐρ. ὡ, ἰδὲ
 δόποτί γε μοι. Ἐρμ. εὐ ἔχει, ὥς τε λύετ' ἀπόγεια. τῷ
 δόποθ' ἄθροον ἀνελώμεθα. τὸ ἀγνέμενον ἀνασπά-
 θω. πέτασον τὸ ἴσιον. εὐθιως ὦ πρόμευ τὸ πηδάλ-
 λιον. εὐ πάθωμεν. τί εἰμώζετε ὦ ῥήτορες, καὶ μάλι-
 στα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως ἐν πάγωνα δεδ' ἡ-
 αμέν'· φιλο. ὅτι ὦ Ἐρμῇ ἀφ' ἡνάπην ἔμλω τὴν ψυ-
 χλὴν ὑπάρχ'· με. ψεύδεται ἄλλα γὰρ εἰκε λυπεῖν
 αὐτόν. Ἐρ. τὰ ποῖα; με. ὅτι μηκέτι δέπνῃσ' πελυτελῇ
 δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶντας νέκ' ὅππ' τῇ σεφεία, ἀρ-
 γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. φιλο. σὺ δὲ ὦ
 Μένιππε, ἔκ' ἀχθ'· δόποθ' ἂν; με. πῶς, ὅς' ἔσπευσαι
 ὅππ' τὸν θάνατον, καλέσαντ' ἄμηνός; ἀλλὰ με-
 ταξὺ λόγων, ἔκ' κραυγὴ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀ-
 πὲ γῆς βιόντων; Ἐρ. ναὶ ὦ Μένιππε. ἔκ' ἀφ' ἐνός γε
 χάρος, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τῷ ἐκκλησίᾳ συνελθόντες,
 ἄσμενοι γελῶσι πάντες ὅππ' τῷ λαμπίχῳ θανάτῳ,
 καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ συνέχευται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ
 τὰ παρ' αὐτῶν γνῶντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παῖ-
 δων βάλκεται ἀφ' ἡνίοις τοῖς λήθεις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαμνῆσιν ἐν Σικυῶνι, ὅππ' αὖ φείδ' λό-

retine ista, leuia enim sunt & planè facilia portan-
tu, & ad nauigandam profunt. Tu verò Rhetor, ab-
iice istam tantam verborum loquacitatem & anti-
theses, & similitudines, item periodos & Barbaris-
mos atque alia sermonis pondera. RHE. En abiucio.
MERCVR. Ecce se habent res. Itaque solve funem,
attollamus scalas, attrahatur anchora, expande ve-
lū, utq; nauis ciuium dirige. Simus hilares. quid p'o-
ratis o vos amens? praesertim tu Philosophè, qui pau-
lo antè tua barba solutus es. PHI. Quia existima-
bam immortalem esse animam. MENIP. Menti-
tur, nam alia sunt, quae videntur eum mœrore affice-
re. MERCVR. Qualia? MENIP. Quia non am-
plius tam opiparus cenas habebit, nec manè deceptis
adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet:
haec sunt quae illi dolent. PHI. An tibi molestum
non est, Menippe, quod mortuus es? MENIP.
quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem
festinanti, nemine vocante. Verùm nonne clamor qui-
dam interion dum nos confabulamur, exauditus
est? veluti quorundam in terra vociferantium. ME.
Certe Menippe, verùm non uno tantum loco ex-
auditur clamor, sed quidam in unum caetum con-
uenientes, cum voluptate derident mortuum Lam-
pichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt,
atque illius pueri super admodum geiiti, multis la-
pidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophan-
tum Rhetorem laudant in Sicyone funebres oratio-
nes

γας δεξόντα ἵπτι Κράτωνι τέτω. κὴνὴ Δία γε, ἡ Δα-
μασίῃς μήτηρ κωκύουσα, ἐξάρχει τῶ θρῶν σὺ γυ-
ναξίν ἵπτι τῷ Δαμασία. σὲ δὲ εὐδείς ὦ Μένιππε δα-
κρύς, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσαι μόνῳ. Μέ. εὐλαμῶς,
ἀλλ' ἀκρότη τῶν κινῶν μετ' ὀλίγον ὠρυμένων οἴκ-
τισον ἐπ' ἐμοὶ, κὴ τῶν κοράκων τυπόμενων τοῖς πτε-
ροῖς, ὅπῃ τ' αὖ σινελθόντες θάπλωσί με. Ερ. γυνάδας εἶ
ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπὶ κατὰ πεπολεύκαμεν ἡμεῖς, ὑ-
μεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκεί-
νῳ προΐόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλως μεθε-
λευσόμεθα. Μέ. ευωλοῖτε ὦ Ερμῇ. προΐομεν δὲ καὶ
ἡμεῖς. τί οὐκ ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει, καὶ
τὰς καταδίκας φασὶν ἵνα βαρείας, τροχῶς, κὴ γύ-
πας, καὶ λίθους. θλιεθήσεται δὲ ὁ ἕκαστος βίῳ.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Μοίρεχον τ' πλάσιον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγρηες, τὸν
παννυ πλάσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ἐλ-
κάδας ἔχοντα, εἰς ἀνεψιὸς Ἀρσείας, πλάσιον. καὶ αὐ-
τὸς, ὡν τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθη ἵπτι λέγειν, ἡ μὲν ἀ-
νάειρ ἢ ἐγὼ σε. Διο. τί νῦν ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐφερά-
πτεον ἀλλήλους; Κρα. τῶ κλήρε ἕνεκα ἕκαστερον, ἡ-
δυνώτατον ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτί-
θεντο.

nes recitantem, de hoc Cratone. & per Iouem Damasia mater ululans, lamentationem inceptat unâ cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillius iaces solus. MENIPPVS. Nequaquam, nam haud ita multò pòst, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas concutientes quando ad sepeliendum me cōuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretanimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego verò & nauta alios transuectabimus. MENIP. Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET DIOGENIS.

MO Erichum diuitem, noneras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onusta mercibus, cuius consobrinus Aristeeas, cum ipse quoque diues esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego te te. DIOG. Cuius rei gratia sese captabant inuicem, Crates? CRAT. Hereditatis causa, cum essent aequales, uterq; alterũ captabant.

γεντο. Αριστεύει μὲν ὁ Μοίρχος εἰ περὶ ἀποθανεῖν,
 δεσπότῃ αὖφεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων. Μοίρχον δὲ
 ὁ Αριστεύς, εἰ περὶ ἀπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγὶ χρο-
 ῖτος, εἰ δὲ ἐφερέπευσον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ
 κολακίᾳ. καὶ εἰ μάντις, εἴτε δὲ τῶν ἀσφῶν τεκ-
 μαριζόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε δὲ τῶν ἐνείρατων, ὡς γε
 Χαλδαίων ποιῆδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἀρτι-
 μὲν Αριστεύς παρέιχε τὸ κράτος, ἀρτι δὲ Μοίρχος.
 καὶ τὰ τέλαινά, πότε μὲν ὅτι τὸν, καὶ ὁ δ' ἐπ' ὅκτι-
 νον ἔρρεπε. Διο. τί σὺ πέραις ἐγύρετο ὦ Κράτης; ἀκῆ-
 σαι γὰρ ἄξιον. Κρα. ἀμφω πεθναῖσιν ὅτι μιᾶς ἡμέ-
 ρας, εἰ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα περι-
 ῆλθον, ἀμφω συγγῆρῃς ὄντας, ἔδὲ πῶποτε περὶ μαν-
 τευομένους ἔτε γνέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ δὲ τὸ
 Σικυῶν ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὴν πύρον πηλαγίῳ
 πῶτε πέντες τῷ ἰάπυρ, ἀνετράπησαν. Διο. εὖ ἐποίη-
 σαν. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ εἴῳ ἡμεν, ἔδὲν τοῖς τοῦ ἐνε-
 νοῦμεν πῶτε ἀλλήλων. ἔτε πῶποτε ὡς ἄμῃ Αντι-
 θένῃ δὲ ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτη-
 ρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πάλιν καρτερὰν ὁκροτίνος ποιη-
 σάμεν. ἔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις κληρο-
 νομεῖν ἀποθανόντ' ἐμῶ, τὰ κτήματά, καὶ τὴν πύρον,
 καὶ τὴν πύρον, χοῖνας δύο ζέφυρων ἔχουσιν. Κρα.
 ἔδὲν γὰρ μοι τέτων ἔδαι, ἀλλ' ἔδέσει ὦ Διογῆρες. ἀ-
 γὰρ ἐγὼ, σὺ τε Αντιθένης ὁ κληρονόμησας, καὶ ἐγὼ
 σὺ

stant. Iamque testamenta publicauerant ambo, in quibus Marichus (si prior moreretur) Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Marichum vicissim Aristeus, siquidem ipse prior è vita decederet. Hæc igitur cùm essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant. & alter alterum adulationibus obsequiisq; superare cõtendebat. Porro diuini, hand scio virum ex astris id quod futurũ sit coniectantes, an ex somniis, quemadmodum Chaldaei faciunt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeam victorẽ fore pronuntiabat, nunc Marichũ. ac utriusque interim ad hunc, interim ad illum propendebat. DIO. Quid igitur tandem euenit? nam audire est operæ precium. CRA. Eodẽ die mortui sunt ambo, ceteris hereditates ad Eunomium ac Thraýclẽ deuenerunt, quorũ uterq; cognatus illis erat, et qui de his nihil predixerant diuini futurũ, ut tale quippiam accideret. Etenim cùm Sicyone Cirrhã versus nauigarẽt, medio in cursu, obliquo orto Iapyge, euersa nauis perierũt. DIOG. Recte factum: erat nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirũ baculus illius (erat aut illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret heredem, neq; tu Crates, opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionũ mearũ successionẽ venires, puta doli ac pera, in qua quidẽ lupini chælices inerant dua. CRA. Neq; enim mihi quicquã istis rebus erat opus, imò ne tibi quidẽ Diogenes, siquidẽ quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedẽs accepisti, de-

σῆ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῆς; Κρα. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νῆ Δία μέμνημαι. τῶτον διασφειζάμενΘι τὸν πλεῖστον παρ' Αντιθένης, καὶ σὺ ἐπὶ πλείω καταλιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλοι τοῦ τούτων κτημάτων, καὶ ὅς τις ἐφεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Διο. γνῆς. εἰκότως. ὃ γὰρ εἶχον ἐνθάδε σφειζάμεντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥς ἐῖπεν καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τῶ πυθμένΘι σέγειν ὃ διωαμένον, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶ Δαναῶν αὐτὰ παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁρίσσει, καὶ ὀνυξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ ταῦτα τὸν πλεῖστον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἥσσον κομίζοντες, καὶ τῶτον ἄχρι τῶ προθμεως.

cedens tibi ea nimirum multò sunt potiora, multumque splendidiora, quàm vel Persarum imperium. DIOG. Quanam sunt ista quæ dicis? CRAT. sapientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, vivendique libertatem. DIOG. Per Iovem nemini me in istiusmodi opum hereditatem An-
tistheni successisse, tibi quæ eas longè etiam maiores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabantur, neque quisquam eos ob spem potiunda hereditatis obsequiis captaret, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec iniuria, neque enim habebant, quo facultates eiusmodi à nobis traditas acciperent, quippe rimosam, viciatque deliciis, non aliter quàm massa carie putrida. Quo sit, ut si quando quis in nos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel veritatem, effluat illico perstilletque, fundo, quod commissum est, continere non valente, cuiusmodi quiddam & Danaï filii aiunt accidere, dum dolium pertusum hauriam aquam important. at idem aurum dentibus & unguibus, omnique vi fruebant. CRAT. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulterrius quàm ad portitorem.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙ

ΒΟΥ, ΜΙΝΩΣ, ΚΑΙ

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Εμὲ δὲ περὶ κεκρίσθαι σου ὦ λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰ
 μι. Αν. ἔμενεν, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. ἔκουῷ ὁ Μίνως δὲ
 καπῶτω. Μι. τίνας δ' ἐστὶ. Αλε. ἔτ' ἔμην, Αννίβας
 ὁ καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ φιλίπ-
 πος. Μι. νὴ Δία ἐνδοξοὶ γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ ποῦ τίνα
 ὑμῶν ἤερες; Αλέξαν. ποῦ περὶ δρίας. Φησὶ γάρ ἔ-
 τ' ἀμείνων γε γυῖσθαι στρατηγὸς ἐμῶ. ἐγὼ δὲ, ὡς
 ὅτι πάντες ἴσασιν, ἔχῃ τέττα μόνον, ἀλλὰ πάντα
 σχεδὸν τῶν περὶ ἐμῶ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια.
 Μι. ἔκουῷ ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
 τος ὁ λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως ὠνάμει
 ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥς ἔ-
 δε ταύτη πλεον ἔτ' ἐνέγκαιτό με. Φημι δὲ τέττα
 μάλιστ' ἐπαίνεσ' ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
 ὄντες, ὅμως ἰπὶ μέγα περὶ ἐχώρησαν, δι' αὐτῶν δύ-
 ναμιν τε πείβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς
 ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν ἰβηρίαν, καὶ
 πρῶτον, ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην
 ἄριστος κριθεῖς. καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γα-
 λατῶν ἐκάτησα τῶν ἐσπερίων, καὶ τὰ μαχάλα ὄρε-
 ῖς περὶ τὸν Ἡελδανόν, ἀπαντας κατέ-
 δραμον

ALEXANDER, HANNI-
BAL, MINOS,
SCIPIO.

O LIBYCE, me daces praponi, melior equi-
dem sum. HANNIB. Imò verò me. ALEX.
Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos?
ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego au-
tem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per
Iovem utriusque gloriosi. Sed qua de re vobis alter-
catio est? ALEX. De praestantia, dicit enim is se
se meliorem quam me ducem exercitus fuisse. ego
verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum,
sed omnibus firmè, qui ante meam aetatem fuisse,
in re militari, praestantiorem me esse affirmo. MI-
NOS. Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, ò Li-
byce, prius loquaris. HANNIB. Unum hoc me iu-
vat, quod & hic sermonem Graecum didicerim, ut
neque etiam hac in re Alexander me superet. Por-
rò illos maximè laude dignos puto, qui cum par-
vi à principio fuisse, propria virtute ad magnam
gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, &
principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis
quibusdam Hispaniam primùm invadens, cum
sub fratre praefectum agerem, maximis rebus idone-
us atque optimus iudicatus sum. Ibi cum Celtiberos
cepi, atque Gallos ipsos devici. Et cum magnos mon-
tes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri,
e 2 multasq;

δραμον, καὶ ἀναστάτας ἐποίησα τοσαύτας πέλεις, καὶ
 τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμεν, καὶ μέγιστα
 πρῶτα τῆς περὶ χερσὸς πόλεως ἦλθον, καὶ τοσά-
 τας ἀπέκλεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τὰς δακρυλίδας αὐ-
 τῶν μεσόνυκτις ἀπομείρησαι, καὶ τὰς ποταμούς γεφυρᾶ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα, ὅτε Ἀμμιανῶ-
 υῖς ὀνομαζόμενον, ὅτε θεὸς εἶναι προαποιδέμε-
 ῖν ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' αὐθροπος εἶναι
 ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σπουδαιότατοις ἀντεξ-
 τεζόμενον, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμ-
 πλεκόμενον. ὁ Μήδης καὶ Ἀρμενίης κατὰγωνιζό-
 μενον ὑποφείζοντας πρὶν οἰώσθιν πινά, καὶ τῷ το-
 μήσαντι παραδιδόντας εὐχὴν τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος
 δὲ, πατρώου ἀρχὴν παραλαβὼν, ἤνυσεν, καὶ πα-
 ραπολὺ ἐξέστην. χρησαίμενον τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ὅ-
 τι δ' οὐκ οὐκ ἐκίχησέ τε, καὶ τὴν ὀλεθρὴν ἐκείνην Δαρῆ-
 ον ἐν Ἰασῷ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, δότες τῷ
 πατρώῳ, προσκυνοῦντες ἡξίαν. καὶ διαίταν τὴν μηδι-
 κὴν μετεδήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνος ἐν τοῖς συμ-
 ποσίοις τὰς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ὅππῃ θανάτω. ἐ-
 γὼ δὲ ἤρξα ὀπίσθης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπεὶ μετεπέμ-
 πετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ φόβῳ ὀπισθελυσάντων
 τῆς λιβύης, ταχέως ὑπῆκσα. καὶ ἰδιώτῳ ἑμαυτὸν
 παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, λιμένα ὀγνωμόνως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα, Βάρβαρον, καὶ ἀ-
 παιδεύτος παιδείας τῆς ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ὀμηρον, ὡς περ
 ὅτι

ultasque civitates everti, & planam Italiam
percingam, & usque ad suburbia Roma grassa-
tus sum, totque uno die Romanos cecidi, ut an-
gelos eorum modis mensurari oportuerit, & ex
cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hac
omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque
Deum me fingens, aut matris in somnia nar-
rans, sed me hominem fatebar, pugnabamque
contra duces magna prudentia, contra milites ma-
gna audacia atque fortitudine praeditos. Non ad-
versus Medos, aut Armenios, qui antequam
missam sequatur, fugiunt, & facile civis au-
genti victoriam tradunt. Alexander vero regni
patris successor, & id fortune quodam impetu am-
plianit. Qui cum devicto misero illo Dario, apud
Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex
patre consuetudinem omittens, adorari sese volu-
it, seseque ad Medorum delicias ac vivendi modum
transiit, atque in conviviis amicos interemit, in-
ferficiensque auxilium tulit. Ego autem patria
relinquens, qua cum me revocaret, hostium
magna classe adversus Lybiam navigante, par-
ticipi, continuoque me hominem privatum dedi, &
damnatus equo animo rem iuli. Atque hac e-
sset barbarus cum essem, omnisque Graecorum disci-
plina expertus, & neque Homerum, ut hic, edi-
dici,

ἔτος, ἔρραψέ μοι, ἔπε ὑπὸ Λοισπύλαι τῷ σεφισ-
 παδουθεῖς, μὴν ἢ τῇ Φύσιν ἀρατὴν χρησίμευτος, πῶ-
 τ' ἔστιν, αἰγὼν Ἀλέξανδρος ἀμείνων Φημι ἵνα, εἰ δ'
 ἔστι καὶ δύνανται, δίστι διαδήματι τὴν κεφαλὴν δι-
 εδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως ἢ πῶτα σεμνὰ, ἔμην δὲ αὖ-
 τ' ἀμείνων δέξεν αὖ γυναικας, καὶ στρατηγικὸν αὐδρὸς
 τῇ γούμῃ σπλέεν καὶ περ τῇ τύχῃ κεχρημένον. Διὶ ὁ μὲν
 εἰρηκεν ἐκ ἀγνῆς τὸ λόγον, ἔδ' ὡς λίθον εἰς ἑὸν ὕ-
 περ αὐτῷ. σὺ ἢ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; Ἀλ-
 ἐχέω μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς αὐδρα, ἔτω θρασυ-
 ἱκανὴ γάρ ἡ Φήμη διδάξαι σε, οἱ Θεοὶ μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἱς ἢ ἔτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως ἢ ἔρα εἰ κατ' ὀ-
 λήγην αὐτῷ ἐνέωγκα, ὅς νέος ὦν εἶ, παρελθὼν ὅππῃ
 πῶ πρᾶγμα, καὶ τὴν ἀρχὴν παραγμένῳ κατέσχον, καὶ
 τὸς Φενέας τῷ πατρὶος μετέλθον, καταφροδίσους τῷ
 Ἑλλάδα τῇ Θεσσαλίᾳ ἀπωλεία, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῷ
 χερσὶν ὀνηθεῖς, καὶ ἐκ ἡξίωσι τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περι-
 ἔπων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπίσσω ὁ πατὴρ κατέλιπεν,
 αἰδὰ πάντων ὀπινύσας τὴν γλῶσσαν, καὶ ὅτι ἡγήσαμένους
 εἰ μὴ ἀπέναντον κράϊσσαιμι. ὀλίγας ἡγῶν ἐσθ' ὁλοῦ
 ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅππῃ Ἰρηνικῇ ἐκράτησα μεγάλην μά-
 χην, καὶ τὴν Ἀσίαν λαοὶ καὶ ἰωνῆαι, καὶ ἡρυγῆαι, καὶ ὀλῶ-
 τ' αὖ ἐν τῇ αἰσὶ χρησίμευτος, ἦλθεν ὅππῃ ἰστέον, ἡγε-
 ρεῖος ὑπέμψεν, μυριάδας πολλὰς στρατῷ ἀγων. καὶ τῷ
 αὐτῷ τῷ τῷ, ὦ Μίνως, ὁρᾷς ἴσθ' ὅσους ὑμῖν νεκρῶν ὅππῃ
 μῆρας ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γυνὴ ὁ περθμεὺς, μὴ
 διαρκέσας

ci, neque Aristotele sophista magistro eruditus
sum, sed solum mea natura optima sum usus. Hac
sententia quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si
vero ea causa mihi hic preferendus est, quod caput
diademate ornauerit, id decorum forsitan apud Ma-
cedones est, non tamen ob id praestantior hic videri
debet generoso duce, & viro, qui tantis sententia
magis quam fortuna est usus. MINOS. Hic cer-
te orationem neque ignavam, neque ut Libycum de-
bebat, dixit: tu vero Alexander, quid ad haec in-
quis? ALEXAND. Oportet quidem, o Minos,
homini adeo temerario nihil respondere. Sola enim
fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis
hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum
ipsam superauerim, qui cum adolescens adhuc es-
sem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris
mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum
Thebas subuertissem, toti Graeciae terror fui, ab ea dux
electus. Neque dignum putavi, Macedonum re-
gno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed to-
tum terrarum orbem sitivi, durum existimans, nisi
perum omnium dominus essem: paucos quosdam me-
um agens in Asiam exercitum traduxi, & apud
Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, &
Phrygiam cepi. Et tandem quacunque transieram
subiungans, veni ad Issum, ubi Darius me expecta-
bat, infinitos exercitus secum agens. Post haec o Mi-
nos, vos ipsi scitis, quot ad vos uno die mortuos mise-
rim.

διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας δια-
 πηξάμενους τὰς πολλὰς αὐτῷ, διαπλευῶσαι. καὶ ταῦτα
 ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ πτερώσκεσθαι ἀ-
 ξιώων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοι
 διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ Ὀκε-
 ανὸν ὅρον ἐποίησάμινα τῆς ἀρχῆς. καὶ τὰς ἐλέφαντας
 αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρωσάμινα. καὶ Σκύθας δὲ, καὶ
 εὐκαταφρονήτας ἀνδρας, ὑπερβάς τὸν Τάναϊν, ἐνέ-
 κησα μεγάλη ἱππομαχία. καὶ τὰς φίλους εὖ ἐποίησα,
 καὶ τὰς ἐχθροὺς ἡμιώαμινα. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἔδοκεν τοῖς ἀν-
 θρώποις, συγγνωστὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ μέγεθος τῶν
 πταγμάτων, καὶ τοῖς τὴν τι πτεεύσαντες πρὸς ἐμᾶ. τὸ δὲ
 οὐκ ἐπὶ τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέβηνον, ἔτος
 δὲ ἐν Φυγῇ ὢν, παρὰ Πρῶσια τῷ Βιθυνῷ, καθύπερ
 ἄξιον ἑῷ, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὥς γὰρ δὲ
 ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ἐκίσχυι, ἀλλὰ
 πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις νόμιμον δὲ, ἢ προφανές
 ἔδεν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τευφλίαν, ἐκλελῆ
 θαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, τὰς τῆς πολέμου
 καιρὸς ὁ θυμιάσιος καθήδουπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μὴ
 κρατῶ ἐσπέρια δόξας, ὅτι τὴν ἐὼ μάλλον ὥρμησά
 τι αὐτὸν μέγα ἐπείαξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὴ λαβὼν, καὶ
 λιβύην, ἔτι καὶ μέχρι Γαδέρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' ἐκ
 ἀξιομάχα ἔδοξε μοι ἐκείνα, ὑπεπλήσοντα ἤδη, καὶ
 δεασότιν ὁμολογοῦντα. ἔρηκα. σὺ ᾧ Μίνως δίκαι-

rim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffe-
cisse sed ratibus compositis, illorum plerosque se tran-
sportasse, atq; hac confecti me ipsum periculis opponens,
& in pugna vulnerari nō timens. Et ut quæ apud Ty-
rum & Arbēlas gesta sunt omittam, usque ad Indos
veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & il-
lorum hominum elephantes cepi, ac Porum capti-
um abduxi. Scythas verò homines certè non spernē-
dos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici,
ac amicos meos remaneraui, inimicos autem vici
sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum
illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid
de me crederent, inducti sunt. Tandem mors me re-
gem occupavit, hic autem Hannibal apud Prusiam
Bithynia exulavit, ut crudelissimo & pessimo homini
conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto
dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia et
dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut
iusti memor. Sed quoniam, quod delitiosè vixerim,
vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud
Capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mi-
rabilis, belli gerendi occasiones perdidit. Ego verò
nisi ea quæ sub occidente sunt, parva quidem putans,
versus Orientem me impulissem, quidnam adeò ma-
gni profecissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac
Lybiam, omnemq; eam oram usque ad Gades sub po-
testatem redegi. Sed hæc ego tanta contentione digna
non putavi, præsertim iam antea illis percussis, ac do-
minum agnoscantibus. Dixi. Tu verò, Minos, indica.

ζεῖκαναὶ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα Σκι. μὴ πρότερον,
 ἢ μὴ καὶ ἐμὲ ἀκρόσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὧ βέλεις; ἢ πό-
 θεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατιγός, ὁ κα-
 θελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχαις. Μί. τί οὐ καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλέξανδρος μὲν
 ἦτις εἶναι, τῷ δ' Ἀννίβας ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
 αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας αἰτίμως. πῶς οὐ
 ἐκ ἀναίχων ἔτ' ἔτ', ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
 λᾶται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παρα-
 βάλλεσθαι ἀξιώ; Μί. νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς ὧ Σκι-
 πίων. ὥς πρῶτ' ἔμην κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος, μετ'
 αὐτὸν δὲ σὺ. εἴτα εἰδοκεῖ, τρίτ' ἔμην Ἀννίβας, ἔδ' ἔτ'
 εὐκαταφρόνητ' ὧν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΤΙ τῷτο ὧ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡ-
 μεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν. ὁρᾷς ὧ Διόγηνες, καὶ παρὰδο-
 ξον δὲ, εἰ ἀνθρώπων ὧν, ἀπέθανον. Διόγ. ἐκοιμῶ ὁ
 Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
 Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Ἀλέξ. Φιλίππου δηλαδὴ. καὶ γὰρ
 αὐτὸς ἐτέθνηκεν Ἀμμων ὧν. Διόγ. καὶ μὲν καὶ πε-
 ρὶ τῆς Ολυμπιάδ' ὧ τῆς μητέρος ὧ σε ὅμοια πολλὰ
 ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκεον ὥσπερ σὺ.

νῦν

Nam & hac è multis protulisse, satis est. S C I. Non, nisi me quoque prius audias. M I. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? S C I. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Asros multis magnis praeliis devici. M I. Quid igitur & tu dicis? S C I. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem praestantior, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese comparet, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim. M I. Per Iovem aequa dicis, Scipio, quapropter primus quidem indicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? *ALEX. Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. D I O G. Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre procreatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo, neque enim obiissem, si Hammonne parente fuissem progenitus. D I O G. Atqui de Olympiade consimilia multa fiebantur. ALEXANDER. Audieram quidem & ipse ista, quem-*

νυῦ δὲ ὁρῶ ὅτι ἔδεν ὕμεις ἔτε ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμ-
 μωνίων περὶ φῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τὸ ἐκ ἄχρησόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πρᾶγμα-
 τα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπὲρ ἐπῆρασον, θεὸν εἶνάί σε νο-
 μίζοντες. ἀπὲρ εἶπέ μοι, τίνι τῷ τοσαύτῳ ἀρχὴν
 καταλέλοιπας. Ἀλέξανδ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγῃες. ἔγὰρ
 ἔφθασα ὁπισκῆψαί τι πρὸς αὐτῆς, ἢ τὸ μένεν, ὅτι
 δόποθ' ἤσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα.
 πολλὴν ἀλλὰ τί γελάς ὦ Διόγῃες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ
 ἀνεμνήσθαι οἷά ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρελθού-
 ῖα τῷ ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ πρὸς αὐτῷ αἰρέμε-
 νοι, καὶ στρατηγὸν ὅτι τὰς βαρβάρους. ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς προσιόντες, καὶ νεῶς οἰκοδομέμενοι,
 καὶ θύοντες ὡς δράκοντες. ὦ ἄλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ
 Μακεδόνες ἔθαψαν. Ἀλέξ. ἐπὶ ἐν βαθυλῶνι κεῖμαι
 τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν. ὑποχρεῖται δὲ πῶς λεμαῖ-
 ῖα ἔσται αἰσῆς, ἢ ποτε ἀνάγῃ χελεύω δόπο τῶν
 θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θά-
 ψειν ἐκεῖ, ὡς γροῖμ' εἰς τῶν Αἴγυπτιῶν θεῶν. Διο.
 μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν αἰδοῦν ἐπὶ σε μω-
 ραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνναβιν, ἢ Οσίριν γενέσθαι;
 πολλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θεότατε, μὴ ἐλπίσης. ἔγὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπολευσάντων τῷ
 λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τὰ σομῖα παρελθόντων. ἔγὰρ
 ἀμελής ὁ Δίακος, ἔδ' ὁ κέρβερος. εὐκαταφρόνητος.
ὁ κεῖνα

quemadmodum tu, at nunc video, neq, matrem neq, Hammonios illos vates, sani quicquam dixisse. DIOG. Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haud quaquam tibi fuit inutile, propterea quod multi pra metu sese submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim e vita submonebar, quam ut esset ocium de illo quicquam statuendi, praeter id unum, quod moriens Perdicca annulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes? DIOG. Quid ne videam? annon memini quid Gracifecerint, cum nuper tibi adepto imperio adularentur, principemque ac ducem aduersus barbaros deligerent: nonnulli vero in duodecim deorum numerum referrent, ac phana constituerent, deniq, sacra facerent taquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierunt Macedones? ALEX. Eriadum in Babylone iaceo tertium iam diem, porro Ptolemaeus ille satelles meus, si quando deur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instat, pollicetur in Aegyptum deportaturum me, atq, inibi sepulturum, quo videlicet unus fiam ex diis Aegyptiis. DIO. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientem, sperantemq, fore, ut aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis o diuinissime. neq, enim fas est reuerti quenquam, qui semel transmiserit paludem, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neq, indiligens est Aeacus, neq, contemnendus Cerberus.

Verum

ἑκείναι δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμοι παρὰ σέ, πῶς φέρει
 ὅπότε αὐτὸν ἐννοήσης ὅσῳ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀ-
 πολιτῶν, ἀφ᾽ ἱξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑποασπι-
 στας, καὶ σαυτράπας, καὶ χρυσὸν ποσῆτον, καὶ ἔθνη περ-
 σκυωυῖτα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ τιμῶν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίσημον εἶναι,
 ἐλαύνοντα, διαδεσβεμένον ταυνία λευκῇ τῷ κεφα-
 λῷ, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. ἔλυπεί ταῦτά
 σε ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταρ; ἔ-
 δε ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαύδευσε, μὴ οἶε-
 σθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλέξ. σοφός,
 ἀπάντων ἑκείνων ἐκολάκων ὀπιτρεπτότατος ὢν; ἐ-
 μέ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι ὅσα μὲν ἤτησε
 παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ ἐπέσελθεν. ὥς δ' ἐκατεχρητό με τῇ
 πρὸ παιδείαν Φιλοτιμίᾳ, θωπεύων, καὶ ἐπαυνῶν,
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τῷτο μέρους ὃν τὰ ἀγα-
 θὰ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πρᾶξεις, καὶ τὸν πλεῖστον. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, μὴ ἀγχυνοῖτο καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγρηες, ἄνθρωπος, καὶ
 τεχνίτης. πᾶν ἄλλὰ τῷτο γε ἀπολέλαινα αὐτὸ
 τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις ἀγα-
 θοῖς, ἀκατηρμύμῳ μικρῷ γε ἔμπεσθεν. Διογ.
 ἀλλ' οἶσθα ὁ δρᾶσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 θήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορος καὶ Φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπιπασσάμενος πίε,
 καὶ

Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superiores relictâ, huc sis profectus, puta corporis custodibus satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate gloria, deinde quod eminerebis conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? num quid hæc te discutiât, quoties recursant animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ à fortuna proficiscantur, stabiles, ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire quàm multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quæadmodum abusus sit mea illa ambitione, quæ cupiebã eruditione ceteris præstare, cum mihi palparetur interim, ac predicaret me, nunc ob formam, tãquam & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoque in bonorum numero collocãdus esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Planè præstigijsus vir ille quidem erat, ac fraudulentus ô Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapiëntia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè commemorasti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam tibi molestia istius remedium. Quandoquidem in his locis veratrum non prouenit, sicut ut Leichi fluminis. æquam avidis faucibus attrahens bibas, iterum-

que

καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ αὐτὴ παύσῃ ὅππῃ τοῖς Ἀριστέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμεν Θ. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἔκεινον ὄρω, καὶ Καλλιόπην, καὶ ἄλλας πολλὰς ὅππῃ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντο ὧν ἑσθλας αὐτὰς. ὥς τινὲς ἑτέραν οὐ ταύτῃ βαδίζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, ἔκ αὖ ἕξαρν Θ γήραιο, μὴ ἔκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. ἔγωγὰρ αὐτὸν ἐπιθήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. Ἀλέξαν. ἔσθ' αὐτὸς ἠγνόου, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τὸ Ἀμμῶν υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πρᾶγμα ἰσχύμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐσκέοι σι, τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἕξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν πρὸς Φητῶν; Ἀλέξαν. ἔ τὸτο. ἀλλ' εἰ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ ἔσθ' εἰς ἐπ' αἰθίστατο, οἴομενοι θεῶ μάχεσθαι. ὥς ῥᾶν ἐκράτουν αὐτῶν. Φιλ. πῶν ἐκράτησας οὐ γὰρ ἀξιωμαχῶν αἰσθητῶν, ἐς δειλοῖς αἰὲν σπυλιέχτης, τεξάμενα καὶ πλτάμενα, καὶ γάρβια εἰσὶν ἵνα περβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατῆν ἔργον ἴω, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκαδίων ὀπλιτικόν, καὶ τινὲς Θεσσαλῶν ἵπ-

rumque ac sepius bibas : atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciarī. Verū enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōplures raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnæq; sumat ob ea, jux quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad Iovem Iammonem gentis paternum referres, mortem non obisses. **ALEX.** Neq; verò nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filiū, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticini. **PHIL.** Quid ais? Conducibile id tibi visum, et variis impostoribus fallēdum te exponeres? **ALEX.** Non isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facilius hoc prætexit nostro subdidimus imperio, cū nemo unus viribus nostris haftenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus Deum sibi esset præliandum. **PHIL.** Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquā vicisti? qui cū timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es? Atqui Græcos armis domare, Boeotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atq; magnifici. Arcadiū insuper sustinere armatura, equi-

f

tatum

πον, καὶ τὰς Ἡλείων ἀκονίστας, καὶ τὸ Μαντινέων
 πελταστικόν. ἢ Θρόκας, ἢ Ἰλνυριὰς, ἢ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δ' ἔτι καὶ Περ-
 σῶν, καὶ Χαλδαιῶν, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων,
 καὶ ἁβρῶν, ἐκ οἷοθαὶς πρὸς σὲ μύριοι μετὰ Κλε-
 ἀρχα ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, ἐδί' εἰς χεῖρας ὑπο-
 μεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ ξέσμα
 ἐξικνεῖσθαι, Φυγόντων; Ἀλέξανδρ', ἀλλ' οἱ σκύθαι
 γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ δ' ἑκατα-
 φρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἐδιαθήσας αὐτὰς, ἐδί' ἐ
 προσδοσίαις ὠνήμενος τὰς νίκας, ἐκράτου αὐτῶν.
 ἐδί' ὀπιώρησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευδά-
 μιν, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῶν καὶ ἔνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
 λήνας δ' ἔτι, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαί-
 ας δ' ἔτι ἴσως ἀκχεῖς ὥπως μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦ-
 τα πάντα. Κλεῖτ' ὅτι γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ
 θορατῷ διελάσας μετὰ ξυδαιπνοῦντα ἐφόνευσας,
 ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαμύναται ἐτόλμησε. σὺ
 δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν,
 κἀνδύω, ὡς Φασί, μετενέδυσ, καὶ πᾶσαν ὀρθρὴν ἐπέ-
 θες, καὶ προσκυεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίεις. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐ-
 μιμῶ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔ-
 πραξας, λέξοι συγκατακλείων πεπαυδευμένης αἴ-
 φρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνας
 ὑπερα-

atum Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos
peltis instructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Tæoni-
busue manum conferere, operosum profecto atq; ardu-
um id fuisset imprimis. Caterum Medos, Persas &
Chaldeos delictos ac plurimo auro conspicuos, non
satis compertum habes, quonammodo ante te, duce
Clearcho mille viri bello adorti expugnarint, sed de in-
fugam actos antequam ad manus ventum fuisset. A-

LEX. At verò Scythæ pater, & Indici elephantes res
sunt non usq; adeò abiectæ et contemptibiles. Et tamen
neq; concitatis inter ipsos intestinis odiis, neq; per pro-
ditionem mihi commendari passus sum victoriam. Sed
neq; deieram unquam, aut per nugas à pollicio reces-
si, fidemq; solui victoria gratia. Adde, quod & Græ-
cos sine sanguine in deditionem accepi, Thebanos au-
tem fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim.

PHI. Noni hæc omnia ex Clito, quem tu inter epulas,
eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas
cum tuis conferre auderet, traiecto per corpus celo, tū
iugularas. Te verò et Macedonicam chlamydem ab-
iciens, candyn, Persicum amictum, recepisti (ut a-
iunt) & tiaram rectam, & à Macedonibus, viris uti-
que liberis, adorari voluisti. Et qui, quod maxime
omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum
more imitatus es. Tempero mihi, ne memorem
alia, quæ turpius admiseris in leonum claustra
inclusis doctis viris, & neptis talibus peractis,
quodque Ephastionem plus quam esset satis, ama-

πον, καὶ τὰς Ἠλείων ἀκονίστας, καὶ τὸ Μαντινέων
 πελταστικόν. ἢ Θράκας, ἢ Ἰλνυριᾶς, ἢ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτά μεγάλα. Μήδων δ' ἔτι, καὶ Περ-
 σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων,
 καὶ ἄβρων, ἐκ οἷθα ὡς περὶ σὲ μύριοι μετὰ Κλε-
 ἀρχα ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, ἔδλ' εἰς χεῖρας ὑπο-
 μαινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ ξυμμά-
 χησθαι, φυγόντων; Αλέξανδρ. ἀλλ' οἱ σκύθαι
 γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ δὲ κατα-
 φρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἔδ' διασήσας αὐτὰς, ἔδ' ἔτι
 περὶ δοσίαις ὠνόμενος τὰς νίκας, ἐκράτει αὐτῶν.
 ἔδ' ὅτι ὠρκήσας πώποτε, ἢ ὑπερχόμενός ἐψευδά-
 μιν, ἢ ἄπιστον ἔπραξά ῃ τῶν νικᾶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ελ-
 λήνας δ' ἔτι, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαί-
 ες δ' ἔτι ἴσως ἀκχεῖς ὅπως μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦ-
 τα πάντα. Κλεῖτ. γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ
 θορατῷ διελάσας μετὰ ξυδαιπνοῦντά ἐφόνευσας,
 ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαμνέσαι ἐτόλμησε. σὺ
 δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν,
 κἀνδύς, ὡς Φασί, μετενέδυσ, καὶ τῆραν ὀρθίῳ ἐπέ-
 θες, καὶ προσκυωῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἠξίεις. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐ-
 μιμᾶται τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔ-
 πραξας, λέξοι συγκατακλείων πεπαυδευμένος αὐ-
 δρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα
 ὑπερ-
 ἔπειτα

datum Thessalum, Elcorum iaculatores, Mantineos
 peltis instructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pæoni-
 busne manum conferere, operosum profectò atq; ardu-
 um id fuisset imprimis. Cateram Medos, Persas &
 Chaldaeos delictos ac plurimo auro conspicientes, non
 satis comperum habes, quonam modo ante te, duce
 Clearcho mille viri bello adorti expugnarent, sed de in-
 fugam actos antequam ad manus ventum fuisset. A-
 LEX. At verò Scythæ pater, & Indici elephantes res
 sunt non usq; adeò abiectæ et contemptibiles. Et tamen
 neq; concitatis inter ipsos intestinis odiis, neq; per pro-
 ditionem mihi commendari passus sum victoriam. Sed
 neq; deieram unquam, aut per angustias à pollicito reces-
 si, fidemq; solui victoria gratia. Adde, quod & Gre-
 cos sine sanguine in dedicationem accepi, Thebanos au-
 tem ferasis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim.
 PHI. Noni hæc omnia ex Clito, quem tu inter epulas,
 pro quod nomen meum celebraret, & meas res gestas
 cum tuis conferre auderet, traiecto per corpus telo, tu
 iungularas. Tu verò et Macedonicam chlamydem ab-
 iiciens, candyn, Persicum amictum, recepisti (ut a-
 iunt) & tiaram rectam, & à Macedonibus, viris uti-
 que liberis, adorari voluisti. Et qui, quod maxime
 omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum
 mores imitatus es. Tempero mihi, ne memorem
 alia, quæ turpiter admiseras in leonum claustra
 inclusis doctis viris, & nuptiis talibus peractis,
 quodque Ephastionem plus quàm esset satis, ama-
 ris.

ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον πηθέασί με. καὶ
 τοὶ τὴν Ἀορνὸν ἐκείνῳ ἐξ' ἐτέρου ἐκείνων λαβόν-
 τ'· ἐγὼ μόν' ἐχειρωσάμεν. Φιλίππ. ὁρᾷς ὅτι
 ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμῶν λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διο-
 νύσῳ παραβάλλεις σκαυτὸν, καὶ ἐκ αἰσχυνῇ ὦ Α-
 λέξανδρε, ἐσὶ ἐπὶ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ
 σκαυτὸν, καὶ σωῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

ΑΝΤΙΛΟΓΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοι εἴρη-
 πη πρὸς τῇ θανάτῃ, ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδα-
 σκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνιξ. ἡ κροῶ-
 μέν γάρ ὅποτε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρεθ' ὦν, θη-
 τεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίον πολὺν
 εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα
 μὲν οὖν ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρεα τῇ κα-
 λῶς ἔχοντ'· φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πη-
 λέως δὲ υἱὸν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάν-
 των, ταπεινὰ ἔτω πρὸς αὐτὸ διανοεῖσθαι, πολλὰ
 αἰσχυνῇ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σὺν
 ἐν τῷ βίῳ. ὅς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυ-
 χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν περὶ τὸν μετὰ τῆς ἀ-

γαθή

Sed cum Hercule me & Baccho conferunt, veluti æmulum, parique cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, a neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHIL. Etiamdum videris ista ut Iliammonis filius dicere? quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamne dediscere arrogantiam, teipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, ubi fato occubueris.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHVS.

Quanam sunt illa Achilles, quæ tu Ulyssi iam primum dixisti de morte, et minimè generosi, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando usus es præceptoribus parū digna. Andini enim malle te agricola munus obeūdo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operam mercede, quā omnibus vita fœdus dominari. Quasi Phrygum quispiam vilis & ignarus, atq; immodico insuper etiam vitæ affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verum ex Peleo progenitum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de seipso descendere opinionem. fœdum sanè, atq; impudendum imprimis, deniq; iis quæ in vitæ spectant officis contrarium, qui cum in Phœbia regnare cœperis usq; (citra gloriā tamen) potuisses gloriā sum oppetere

f 4 mer-

γαθῆς δ' ὀξὺς θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ πάῃ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ' ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτερον ἐκείνων ὁπότερον ἐὼ ἀγνοῶν, τὸ δύσλεον ἐκείνο δ' ὀξυάριον περοετίμων τῆ βίῃ. νῦν δ' ἐσσιώημεν ἥδη, ὥς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστ' οἱ ἀνὴρ ἀψωδήσῃσι, μετὰ νεκρῶν δέ, ὁμοτιμίαι. καὶ ἔτε' ἔκαστ' ἐκείνο ὡς Ἀντίλοχε, ἔτε' ἡ ἰσχὺς παρέσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζέφει ὁμοιοί, καὶ κατ' ἐσθλὴν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ἔτε' οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ διεδίασάν με, ἔτε' οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθονται, ὅτι μὴ θνητεύω ζῶν. Ἀντίλοχος τί οὖν αὖ τις πάῃσι ὡς Ἀχιλλεῦς; ταῦτα γὰρ ἐδόξε τῇ φύσει, πάντως δ' ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥς τε γὰρ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ αἰτιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐπαύρων ὅσοι πρὸς σέ, ἐσμέν οἶδες μετὰ μικρὸν δ' ἐκ' Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρει δ' ἐπαυροφιλία καὶ ἡ κοινωνία τῆς πράξεως, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαρχον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδρας, οἳ καὶ αὖ οἴκοι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψῃ θητεύουσιντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἐταρμική μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δ' ἐκ οἷδ' ὅπως μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἴκαμ δ' ἐκ' ὑμῶν ἔκαστον. εἰ δ' ἐμὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρως ἐστὶ καὶ

ἡσυχία

mortem maluisti. *ACHIL.* At o Nestoris fili, nondum
uiam tum feceram rerum earum periculum, & quid
cui præferre ignorans gloria hanc infelicem propo-
nēcam vitæ. Atqui tam tandem intelligo quam inu-
tilis illa sit, licet viui nos literarum monumentis stu-
diosissime celebrent, cum apud manes unus honor sit
omnium. Sed neque *Periclydes*, *Antilochē* neque vi-
res ad sunt. iacemus enim omnes in isdem tenebris æ-
qualiter, nec ulla re differemus. Adde quod nulli
iam ex Troianorum mortuis formidabilis sum, nemi-
ni Græcorum venerandus. Itæ sunt quæ me angunt
& misere sollicitant, & ob quæ doleo, quod non poti-
us loco operas & vino. *ASTY.* quid agat quissiam?
natura enim statuit omnibus omnino moriendum es-
se. Legem igitur seruare, & decretis minimè obsequi
oportet. Præterea videmus quot è sociis circate stans?
paulò post & *Ulysses* adueniet. Unde solatium tibi
merito affert ipsius rei societas, quod non solus vide-
ris in hac mala coniectus. Est tibi *Hercules*, *Ale-
xagrus*, & alios admirandos viros, qui quidem (ni
fallor) bandquaquam in vitam videntur redituri,
si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, et il-
lis pro mercede seruiant. *ACHIL.* Sociorum hæc
quidem admonitio est, verum band scio quo pacto
eorum quæ in vita aguntur, memoria me exerceat.
Arbitror autem & vestrum vnumquemque ita
affici. Si verò non palam conficamini, hoc nequiores

f s estis,

ήσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Αντίλοχος. ἔκ. ἀλλ' ἀμεί-
νεσ ὦ Αχιλλεῦ. τὸ γὰρ αὐωφελές τῷ λέγειν ὁρῶμεν.
σιωπᾶν γάρ, καὶ Φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, διέδοται ἡ-
μῶν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα
εὐχομένοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί κλαίεις ὦ Τάλιαλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὀδίρη, ὅτι τῇ
λίμνῃ ἐσθής; Ταύ. ὅτι, ὦ Μένιππε, δόλωλα ὑπὸ
τῷ δίψῃς. Μεν. ἔτως ἀργὸς εἶ ὥς μὴ ὅτι κύψας πι-
εῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμεν. Ταύ. ἔ-
στιν ὀφελ. εἰ ὅτι κύψαμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ,
ἐπεδραὺν προσιόντα αἰσθηταί με. καὶ δέποτε καὶ ἀ-
ρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, καὶ φθάνω βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλ. καὶ διὰ τῶν διακτύλων διαρ-
ρύνει, καὶ οἶδ' ὅπως αὐθις δόπολείπῃ ξηρὰν τὴν χεῖ-
ρά μου. Μεν. τεράσιόν τι πάσχεις ὦ Τάλιαλε, ἀπὲρ
εἶπέ μοι, τί γὰρ δεῖ τῷ πιεῖν; καὶ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ'
ἐκείνο μὲν ἐν λυσία πρὸς τίθεται, ὅπερ καὶ πεινῶ
καὶ διψῶν ἐδιούατο. σὺ δὲ καὶ ψυχῇ, πῶς ἀνέτι ἢ δι-
ψῆς, ἢ πίνοις; Ταύ. τῶν αὐτὸ καὶ κόλασις ἐστίν, τὸ δι-
ψῶν καὶ πινῶν ὡς σῶμα ἔσθαι. Μεν. ἀλλὰ τῶ-
ν μὲν ἔγωγε πισεύσομεν, ἐπεὶ φησὶ τῷ δίψει κόλαζε-
σθαι.

estis, quod tacitè huiusmodi toleratis. *ANT.* Non equidem Achilles, sed longè tibi prestamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere. silere enim & a quo animo sustinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

MENIPPI ET TANTALI.

Quid ciras ô Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? *TANTA.* Quoniam siti enecor *Menippe.* *MENIP.* Usquædè piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens habere noris, vel cana vola hauriens? *TANTA.* Nihil proficero si procumbam, refugit enim aqua, simul atque me propius admoneri senserit, quod si quando hausero, origo coner applicare, prius effluxit, quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam ad idam relinquat. *MEN.* Prodigiosum quiddam de te narras Tantale, verùm dic mihi si huc ipsum, quorsum opus est bibere cū corpore careas, nam si hoc quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Ceterum tu cū sis animus, quinam potestis aut sitire queas aut bibere? *TANTA.* Atq; hoc ita simplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus siticiat. *MENIP.* Age, hoc ita habere credis, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid tibi

αὐτῇ. τί σί' οὐκ σοι τὸ σλιννὸν ἔσαι; ἢ δέσλαις μὴ ἐνδείας
 τῷ ποτὶ λυποζάνης; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἀ-
 δῖω, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταύ. ὁρθῶς
 μὲν λέγεις, καὶ τῷτο σί' οὐκ μέρῃ τῆς κατὰ δίκης, τὸ
 ὀπιθυμεῖν πρῖν, μὴ σλιννόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ
 Ταύταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ σλιννῶς δοκεῖς, ἀκρά-
 τῃ γε ἐλλεβόρῃ νῆ Δία. ὅς τις τῶναντίον τοῖς ὑπὸ
 τῶν λυπῶντων κυνῶν δεσληγμένοι πέπνυθας, καὶ τὸ
 ὕδωρ, ἀλλὰ πρὸ δίψαν πεφοβημένοι. Ταύ. καὶ σί' ἐ-
 τὸν ἐλλεβόρον, ὡς γένιππε, ἀναίνομαι πρῖν, γλύσιτό
 μοι μέιον. Μέν. θάρρει ὦ Ταύταλε, ὡς ἔτε σὺ, οὔτε
 ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ, καὶ τοῖς πάν-
 τες ὡς σὺ ἐκ κατὰ δίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐ-
 τὰς ἔχ' ὑπομένοντες.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς τῷ Πλάτωνι ὦ Αἰακὲ, πείνησά μοι τὰ
 ἐν αἴδῃ πάντα. Αἰ. καὶ ῥάδιον ὦ Μένιππε ἀπαντα. ὅσα
 μὲν τοῖς κεφαλαιώδῃ μάνθανε. ἔτι σὶ μὲν, ὅτι Κέρ-
 βερὸς ἔστιν, οἶδα, καὶ τὸ πορθμέα τῷτον, ὅς σε διεπέρα-
 σε, καὶ πρὸ λίμνῃ, καὶ τὸν Πυρρὸν φλεγγόντα ἤδη εἶρα-
 κας ἐσιών. Μέν. οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ
 τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ερμινῆς. τὰς δ' ἀνθρώπους
 μοι

binc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potius inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TANTA. Rectè tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. MEN. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potius videris egere quam veratro mero, nam diversum quidam pateris, iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TANTA. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quāquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adiudicata est, ut sitiant, aqua illos non expectante.

MENIPPI ET AEACI.

PER Plutonium, ô Æace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. AEA. Haud facilè, Menippe, omnia. Verum quæ summam & veluti per capita indicari possunt, hac accipe: Hic quidè, quod Cerberus sit, nosti. Deinde et portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum. & Pyriphlegethontem iam vidisti, cū ingressus es. ME. Novi hæc, et præterea te quoq;, quod hic in vestibulo sedes, atq; aditum observas. Etiam regem ipsum vidi, et

Furias

μοι τὰς πάλαι δειξόν, καὶ μάλιστα τὰς ὀππλήμας αὐ-
 τῶν. Αἰ. οὐτὸ μὲν Ἀγαμέμνων, οὐτὸ δὲ Ἀχιλ-
 λεὺς, οὐτὸ δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσ-
 σεὺς, εἴτε Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλή-
 νων. Μένιπ. βαβαὶ Ὀμηρε, οἳ σὺ τῶν βαψφ-
 διῶν πὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρύττεις, ἀγνοῖς, καὶ ἁ-
 μορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρ' πολὺς, ἀμενέειά ὡς
 ἀληθῶς κάρβυα. οὐτὸ δὲ ὦ Αἰακέ, τίς ἐστὶ; Αἰ.
 Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρ-
 δανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἑκείνος δὲ,
 Ξέρξης. Μέν. εἰπά σε ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλάς ἐφελπτε,
 ζευγνύει μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἐρῶν
 πλεῖν ὀπιθυμοῦνται; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρ-
 δανάπαλον δὲ ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κέρους
 ὀπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. διαθρύψης γὰρ αὐτὸν τὸ
 κρανίον, γυναικῶν ὄν. βούλει δὲ σοὶ ὀπιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτον οὗ-
 τός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε,
 ἡ Ἀπολλόν, ἡ ὅ, τι αὐτὸ ἐθέλης. Πυθ. νῆ, καὶ σὺ γε ὦ Μέ-
 νιππε. Μέν. ἔκ' ἐτι χροῦσθες ὁ μικρός ἐστὶ σοι; Πυθ. ἔ-
 γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμας ὦ γαῖε. ὥς ἔτ' ἐτό σοι ἐδώδιμον.
 Πυθ. δὸς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα. Αἰα.
 ἔτ' δὲ Σόλων ὁ Εξηκεσίδης, καὶ Θαλῆς ἑκείν'·
 καὶ παρ' αὐτοῖς, Πιττακός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάν-
 τες

Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende et maxime eos, qui inter ceteros nobiliores fuerunt. A. E. A. Illic quidem Agamemnō est, ille autem Achilles. Rursus hic Idomenus, qui propius assidet. post hunc Ulysses, deinceps Ajax & Diomedes, et ceteri Græcorum præstantissimi. M. E. N. Papa Homere, ut ibi Rapsodiarum tuarum capita, humi proiecta iacent, ignobilia atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nuga mere, denique verè, ut abs te dictū est, capita infirma et caduca. Sed hic, Æace, quisnam est? A. E. A. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. M. E. N. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia. iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes navibus traicere affectantem? Qualis verò et ipse Cræsus est? Ceterum, Sardanapalo. quæso, huc Æace, permisce, ut demulceam caput, infuilo colapho. A. E. A. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, paulatim ac fragilis adeo cum sit. Ceterum visne tibi ostendam, & doctos illos? M. E. N. Per Ionem etiam. A. E. A. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M. E. N. Salve Euphorbe, sine Apollo, sine denique quodcumque voles. PYT. Ita sanè, & tu utique Menippe. M. E. N. Quid? an non amplius aureū istud fenum habes? PYTH. Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. M. E. N. Fabas habet. quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PY. Da modò. Nā hic apud manes alia dogmata atque instituta. A. Porro hic Solon est, filius Execestidis. præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & ceteri illi,

πες εἰσὶν, ὡς ἑρᾶς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι ὦ Αἴακὲ μόνοι, καὶ
 Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδᾶ πλέως, ὥσπερ ἐγ-
 κρυφίας ἄρτῳ, ὁ παῖς Φλυκταίναις ἔλθῃ ἐξω-
 γηκῶς, τίς ἐστίν; Αἴα. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμί-
 εφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκὸς πα-
 βέλτισε, τί παθὼν σωτὴρ ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβα-
 λες; Εμ. μελαγχολία τις ὦ Μένιππε. Μέν. καὶ μά-
 Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ, καὶ πολλὴ κέρυζα.
 ταῦτά σε ἀπὸ λυθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ ἄξιον
 ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἔδλεν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν. ἐφω-
 ράτης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἴακὲ, πᾶς πο-
 τι ἄρά ἐστι. Αἴα. μετὰ Νέπτερον, καὶ Παλαμῆος ἐ-
 κένῳ ληρεῖ τὰ ποῖλά. Μέν. ὅμως ἐβυλόμην ἰδεῖν
 αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. Αἴ. ἑρᾶς τὸν Φαλακρόν;
 Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥς πάντων αὐτῷ εἶη
 τὸ γνῶρισμα. Αἴα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τῶ
 ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιπ-
 πε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Α-
 θήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι.
 καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεά-
 σαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δι-
 ἄλλα ἐώρκασι οἰκοῖ, οἳ ἤκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιπ-
 πον, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρβ, ὁ
 δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυραννίδας θεραπεύειν ἐκμαθὼν.
 Σωκ. πῶς ἐμὲ δὲ τί φρονέουσιν; Μέν. οὐδαίμων ὦ
 Σώκρα-

Alii septem autem omnes sunt, ut vides. MEN. Lari hi
 sunt Aeace, soli atq; alacres prater ceteros. Sed hic
 propletus cinere, tanquam sub cinericius panis aliquis,
 hic crebris pustulis scatens, quisnam est? AEA. Em-
 edocles. MEN. semicoctus ab Aetna monte huc pro-
 ductus. MEN. O aripes optime, quid, obsecro, accide-
 rat tibi, cur te ipsum in foramina Aetna iniiceret? EM.
 Insania quaedam, Menippe. ME. Non per Iovem,
 sed inanis quaedam gloria affectatio, et fastus, & mul-
 ta superbia. Hac te conflagrare fecerunt, una cum ip-
 sis crepidis, cum dignus minimè esses. Veruntamen
 nihil tibi commētum istud profuit, deprehensus enim
 es & ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Aeace, ubi
 locorum tandem est? AEA. Cum Nestore ac Palame-
 de ille plerumq; nugatur. MEN. Superem tamen
 videre ipsum, sicubi locorum hic foret. AEA. Vides
 ne caluū illum? MEN. At omnes hic calui sunt, qua-
 re omnium aequè notatio hac fuerit. AEA. Simum istū
 dico. MEN. etiam hoc simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. SOCRAT. Mene quæris Me-
 nippe? MEN. Te ipsum. SOCRAT. Quo pacto res
 Athenis se habent? MEN. Multi iuniorum Phi-
 losophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, &
 incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, ii-
 demq; permulti. Ceterum autem vidisti, opinor, qua-
 lis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter
 quidē olens unguenta, alter aut in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? ME. Bea-

Σώκρατες αὐθροπῶ εἰ, τά γε τοιαῦτα. πάντες οὖν
 σε θαυμάσιον οἶοντα ἀνδρα γεγνηῶτα, καὶ πάντα ἔ-
 γνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἷμαι τάληθές λέγειν, ἔσθ' ἔ-
 ειδότα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸν
 οἱ δ' ἔ, εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες δ'
 ἔτοί εἰσιν οἱ τοῦτο; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κληνίῃ. Μέν. τί γε ὦ Σώκρατες
 ὅτι καὶ ταῦτα μέτε τιῷ σεαυτῷ τέχνῃ. Σω. τί γὰρ
 αὐτὸ ἄλλο ἥδιον πράττειμι; ἀλλὰ πῶς οἷον ἡμῶν κα-
 τάκεισθαι, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δῖ' ὅτι τὸν Κρεῖσσον γὰρ καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πῶς οἷον οἰκήσων αὐτῶν.
 εἰκοι γοῦν ἐκείλῃ γελάσσειν, οἰμωζόντων ἀκρό-
 ων. Αἴα. καὶ γὰρ ἡδὴ ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσοῦθις ὄψαι ὦ Μέ-
 νιππε. Μέν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Υ Κ Α Ι

Κ Ε Ρ Β Ε Ρ Ο Υ.

Ω Κέρβερε, συγγήης γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς
 ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷῳ ὦ Σωκράτης
 ὅποτε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δ' ἔ, σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑ-
 λακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐθροπικῶς φθέγγεσθαι,
 ὅπῃ ἔθέλοις. Κέρβ. πέρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παν-
 τά περ ἐδόκει ἀντιπρὶς προσώπῳ προσίεναι, καὶ
 ἔπειτα

us, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utiq;
 pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse virum
 existimant, atq; omnia cognovisse hac (deceat enim o-
 pinor, verum hic dicere) cum nihil scires. S O C R. Et
 ipse dicebam hac ad illos, sed illi tum simulationem
 quandam, cari rem esse putabant. M E N. Sed quinā
 isti sunt circa te? S O C. Charmides, Menippe, et Pha-
 drus & Clinia filius ille. M E N. Euge Socrates, quoniā
 & hic artem tuam exerceas. S O C. Quid enim aliud,
 quod quidem suavius sit, agerem? Sed hac propius no-
 bis cum recumbe, si videtur. M E N. Non, per Iovem.
 Ad Cræsum enim & Sardanapalum redeo, prope il-
 los habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca ha-
 biturus ibi esse, quæ videam, quando plorātes illos au-
 diam. A E A. Et ego quoque iam ab eo, ne quis mor-
 tuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque autem a-
 lia videbis Menippe, quando iterum conveniemus.
 M E N. Abeas licet, nam et hac Aeace, vidisse sufficit.

MENIPPI ET CERBERI.

HEu Cerbere, quādo quidem mihi tecum cognat-
 io quadam intercedit, cum et ipse sim canis, dic
 mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat So-
 crates, cum huc accederet? Verisimile est autē te, De-
 us cū sis, non latrare modò, verū etiam humano more
 loqui, si quando velis. C E R. Cū procul adhuc abesses
 Men. visus est cōstati atq; imperterritō adire vultu,

ἔπειτα δὲ δέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τὸ ἐμφύειν
 τοῖς ἔξω τῆς σαρκὸς ἐσώσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψε
 εἰς τὴν χάσματ', καὶ εἶδε τὸν ζῦφον, καὶ γὰρ ἐπὶ
 διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὴν τῷ κωνεῖω, κατέσπασα τὴν
 ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη σκώπυε, καὶ τὰ ἑαυτῆς παιδίον
 ὠδύρετο, καὶ παντοῖ' ἐγμήτο. Μέν. ἔκοιτο σοφί-
 ης ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνετο
 τὰ πράγματα; Κέρβερ. ἔκ, ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγ-
 καῖον αὐτὸ εἶναι, κατεθρασιώετο, ὡς διήρην ἐκ ἁ-
 κῶν πρόσθεν, ὃ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θαυμά-
 σονται οἱ θεοὶ. καὶ ὅλως, πρὸ πάντων γε τῶν τοι-
 ῶντων εἰπεῖν αὐτὸν ἔχοιμι, ἕως τῆς σαρκὸς τολμηροὶ, καὶ
 ἀνδρείοι, τάσ' ἐνδοξεν, ἔλεγχ' ἀκρεβής. Μέ-
 ντω. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι εἰδοῖς; Κέρ-
 βερ. μόν' ὡς Μένηππε ἀξίως τῆς γενεᾶς, καὶ Διο-
 γένους πρὸς σὲ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεστε, μή δ'
 ὠθέμενοι ἀλλ' ἐθέλοισι γελῶντες, οἰμώζειν πα-
 ραγγείλαντες ἄπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀπόδ' ὡς κατάρχει τὰ προθμῖα. Μέν. βόα, εἰ
 τὸτό σοι ἦδ' ὄν ὡς Χάρων. Χάρ. ἀπόδ' φημι αὐτῷ
 ὦν σε

perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere. verum simulatq; deſpexit in biatum, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam illum circa mordens, pede correptum detraherem, infanum ritu eiulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. MEN. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemn. bat? CER. Haud verè, caterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam pre se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alio qui volenti nolenti tamen omnino fuerat firandum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possum dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neq; fractius. MEN. Caterum ego quonā animo tibi visus sum subiisse specum? CER. Inus mortalium Menippe, sic mihi visus est subire, et tuo dignū erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam ad alicui subieritis, aut intrasi, verum tum ultro neci, tum videntes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

Redde nautum scelestis. MEN. Vociferare, si quide isthuc tibi volupatus est Charon. C. Redde, inquam,

ὦν σε διεπρῆμευσάμην. Μέν. ἔκ αὖ λάβοις παρὰ
 τῷ μὴ ἔχοντι Θ. Χάρ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
 Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἔκ οἶδα. ἐγὼ δέ, ἔκ ἔχω.
 Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε, νῆ τὸν πλεῖστονα, ὧς μισρὲ, μὴ
 μὴ δαποδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας, δια-
 λύσω τὸ κρογνίον. Χάρ. μάτῳ οὐκ ἔστι πεπλευκῶς
 τοσούτον πλοῦν. Μέν. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῷ σοὶ δαποδό-
 τω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ἑρμὴν Δία ὀναίμην, εἰ μέλ-
 λω γὰρ καὶ ὑπερεκτίειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἔκ δαπο-
 σήσομαι σου. Μέν. τίς γὰρ ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθ-
 μεῖν, παρήμενε. πῶς ἀλλ' ὅ, γὰρ μὴ ἔχω, πῶς αὖ
 λάβοις; Χάρ. σὺ δ' ἔκ ἡσλεις ὥς κομίζειν δλέεν; Μέν.
 ἡδεῖν μὲν, ἔκ εἶχον δλέ. τί οὐκ, ἐχρῆν δὲ τῷ μὴ
 δαποθανεῖν; Χάρ. μόνον οὐκ αὐχῆσαι παρὶκα πε-
 πλευκέναι; Μέν. ἔ παρὶκα ὧς βέλῃσε, καὶ γὰρ ἦντ-
 λησαι, καὶ τῆς κόπης ἐπελαβόμην, καὶ ἔκ ἐκλαιον
 μόνον τῶν ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ἔσλιν ταῦτα
 πρὸς τὰ πορθμῖα. τὸν ὀβολὸν δαποδῶνά σε δλεῖ. ἔ
 γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. ἔκου ἅπασι γέ με
 αὐθις εἰς τὸν βίον. Χάρ. χαρὲν λέγεις, ἵνα καὶ πλε-
 γῶς ὅππῃ τέτῳ παρὰ τῷ Αἰακῷ πρὸς λάβω. Μέν. μὴ
 ἐνόχλει οὐκ. Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις. Μέν.
 θέμις εἰ θέλεις, καὶ τῆς ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ. πέ-
 θεν τῷ τὸν ἡμῖν ὧς Ἑρμῇ τὸν κεύα ἡγάγες; οἷα δλέ καὶ
 ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ὀπιβατῶν ἅπαντων

κατα-

nam, quod pro traiectiōe debes. *MEN.* Haudqua-
quam auferre queas ab eo qui non habeat. *CHA.* An
est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? *MEN.*
Sit ne alius quispiam praterea, equidem ignoro, ipse
certè non habeo. *CHA.* Atqui praestabo te per Di-
tem impurissime, ni reddas. *MEN.* At ego illis bacu-
lo tibi committam caput. *CHA.* Num ego te tam lō-
go traiectus gratis transuehero? *MEN.* Mercurius
meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit.
MER. Bellè tecum agatur per Iouem, siquidem su-
turum est, ut etiam defunctorum nomine persoluas.
CHA. Haud omittam te. *MEN.* Quin igitur vel hu-
ius gratia perge, ut facis, nauim trahere. quanquam
quod non habeo, quinam auferas? *CHA.* At tu nescie-
bas, quid tibi fuerit adportandum? *MEN.* Sciebam
quidem, verum nō erat. Quid igitur? nam ea gratia
erat mihi semper in vita manendum? *CHA.* Solus er-
go gloriaberis te gratis fuisse transuectum? *MEN.*
Haud gratis ò preclare, siquidem et feminam exhau-
si, & remum arripui, & vectorum omnium unus non
circulaui. *CHA.* Ista nihil ad nauum, obolum reddas
oportet, neq; enim fas est secus fieri. *MEN.* Proin-
de te me rursum in vitam reuehe. *CHA.* Bellè dicis,
nimirum et verba etiam ab Aeaco tibi lucrifici-
am. *MEN.* Ergo molestus ne sis. *CHA.* O, lende quid
habeas in pera. *MEN.* Lupinum, & Iecata
connam. *CHA.* Unde nobis hunc canē ad laxasti Mer-
curi? tum qualia garriebat inter navigandū? vectores

καταγελῶν, καὶ ὁπισκώπων, καὶ μόνῳ ἄδων, οἰμω-
ζόντων ὀκείνων. Ερ, ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὅποιον αὐτὸν
διεπόρθημευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐ-
τῷ μέλει. ἔτός ἐστιν ὁ Μένιπῳ ὅ. Χάρ. καὶ μὲν αὖτε
λάβω ποτέ; Μέν. αὖ λάβης ὦ βέλτερε, οἷς δὲ καὶ
αὐτάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Ὁ Κάρ ὅτι τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμάσθαι ἀξιόις; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὦ σινωπεῦ, ἐς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα-
θε καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ πινὰς ὑποηγαγό-
μιμ, καὶ ἄχρη Μιλήτην ἐπέβλιμ, πὰ πολλὰ τῆς Ἰωνί-
ας κατασρεφόμενος. καὶ καλὸς ἰὼ, καὶ μέγας, καὶ ἐν
πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Αλικαρ-
νασσῷ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ὅτι κείμενον, ἡλίκον
ἐκ ἄλλῳ νεκρός, ἀλλ' ἐδὲ ἔτως ἐς κάλλῳ ἔξη-
σκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰ-
κασμένων λίθῃ τῇ καλίστῃ, οἷον ἐδὲ τῶν ἔυρη τις
αὐτὸν ῥαδίως. ἐδοκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοις μέγα Φρο-
νεῖν; Διογύης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τὸ κάλ-
λει καὶ τῷ βάρει τῇ τάφῃ; Μαύσω. νὴ Δί' ὅτι τέ-
τοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε; ἔπε ἡ ἰσχὺς ἐπὶ

omnes irridens, ac dictis incessans, unusque cantillans, illis plorantibus. *MERCVR.* An ignoras Charon quem virum transuexeris? planè liberum, cuique nihil omnino cure sit. Hic est *M. CHA.* Atqui si unquam posthac te recepero, *MER.* Si receperis ò præclare, ne possis quidem iterum recipere.

DIOGENIS ET MAVSOLI.

Ohe tu Car, quare tam insolens es, tibi que places, ac dignum te credis, qui unus nobis omnibus antepinare? *MAV.* Primum regni nomine, ò tu Sinopenfis, quippe qui Carie imperauerim uniuersa, præterea Lydia quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque peruenierim, plerisque Ionia partibus vastatis. Adhuc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremò, quod est omnium maximum, in Halicarnassò monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad vitam formam absolutissimo artificio expressis, adeò ut vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? *D.* Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? *MAV.* Per Iouem ob hac inquā. *DIO.* Atqui ò formose
MAV.

σοι ὁκείνη, ἔτε ἡ μορφὴ πάρεσιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοί-
μεθα δικαστὴν ὁμορφίας πέρι, ἔκ ἔχω εἰπεῖν
τίν' ὅτι ἔνεκα τὸ σὺν κερταῖον προτιμηθεῖη αὐτῷ ἐμῷ.
Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τὰς ὀδόντας
ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφ' ἡρῆ-
μεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφ' ὅτι, καὶ
οἱ πολυέλεις ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
εἶεν ὅτι δεικνύεται, καὶ φιλοτιμεῖται πρὸς τὰς ξέ-
νους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὦ
βέλτε, ἔχ' ὁρῶ ὅτι, ἡ ἀπολαύεις αὐτῶν, πολλὴ εἰ μὴ
τῷτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τη-
λικέτοις λίθοις πιεζόμεν' ὅτι. Μαύ. ἀνόητα οὐ μόνον
ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσχύμ' ἔσαι Μαύσωλ' ὅτι, καὶ
Διογῆς. Διογ. ἐκ ἰσχύμ' ὅτι ἡσυχάζετε, ἔ γάρ,
Μαύσωλ' ὅτι μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημέν' ὅτι τῶν
ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς ὁδωμονεῖν ὤρετο. Διογῆς δὲ
καταγελάσεται αὐτῶν. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
νασῶν ἐρεῖ ἐαυτῶν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ
ἀδελφῆς κατασκευασμένον. ὁ Διογῆς δὲ, τῷ μὲν
σώματι ὅτι καὶ τινα τάφον ἔχει, ἐκ οἶδεν. ἔδ' ὅτι γὰρ
ἔμελεν αὐτῷ τέττα. λόγον δὲ τοῖς ἀρχαῖς πρὸς αὐτῶν
καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον
ὅτι Καρῶν ἀνδραποδίσσατε τῶ σῶ μνήμα-
τι, καὶ ἐν βεβαυότρω χωρίῳ
κατασκευασμένον.

Mausole, neq, vires iā illa, neq, forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de forma præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potis sit, quam obrem tua calvaria meæ sit anteferenda, siquidem utraq, pariter tum calva, tum nuda, utriq, dētes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Ceterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnassens forsitan iactare licebit, et hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodū vocas, quod plus oneris, atq, nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeq, pares erūt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discrucabitur, quoties earum rerum in mentē veniet, quibus in vita florere cōsuevit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq, ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atque sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore noxat, nunquid habeat sepulchrum. Neq, enim illi res ea cura est, verū apud viros excellentissimos sui memoriā famamq, reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abietissime, celsiorem, ac tuiore in loco substructam.

NI-

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

ΝΙΡΕΥΣ.

Ἰδὲ δὴ Μένιππῳ ἔπαισι δικάσει, πότερος Ὀμορ-
 φότερός ἐστιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, ἔκαλλίων σοι δοκῶ;
 Μέν. τίνας δὲ καὶ ἔσε, πρέτερον οἶμαι χρὴ γὰρ τῷτο
 εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μέν. πότερῳ ὁ
 Νιρεὺς, καὶ πότερῳ οὐκ ὁ Θερσίτης; ἔστέωω γὰρ
 τῷτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοῖός
 εἰμί σοι, καὶ ἔσθ' ἐν τηλικῷτον διαφέρεις, ἡλίκον σε
 Ομηρῳ ἔκείνῳ ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων Ὀ-
 μορφότατον προσειπών. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδ-
 ρός, ἔσθ' ἐν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοι ὦ
 Μένιππε, ὅν τινα καὶ Ὀμορφότερον ἡγή. Νιρ. ἐμέ γε
 τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπῳ, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
 Ἰλιον ἦλθεν. Μέν. ἀλλ' ἔχι καὶ ὑπὲρ γλῶ, ὥς οἶμαι, κάλ-
 λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον,
 ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνεται ἀπὸ τῷ Θερσίτη κρανί-
 ος, ὅτι εὐθρυπίον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ αὐ-
 θρωδες ἔχεις. Νιρ. καὶ μὲν ἔρχομαι Ομηρον ἐπιπῖος ἔπι τῷ
 σικωεσράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. Μέν. ὁνείρατά μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε
 ἴσασιν. Νιρ. ἔκοιμ' ἐγὼ ἐν ταῷθα εὐμερ φότερός εἰμι
 ὦ Μένιππε; Μέν. ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλῳ εὐμορφῳ,

ἴσῳτι-

NIREI, THERSITÆ,
ET MENIPPI.

NIREVS.

ECce deniq, vel Menippus hic iudex erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma prestantior? MEN. Imò quidam sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitum est opus. NI. Nireus ac Thersites. M. Vter Nireus, vter Thersites; nondum enim vel hoc satis liquet. THE. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neq, tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq, capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, uti pronuncies Menippe, utrum altero formosiores aestimes. NI. Atirum ni Aglaia Charopeq, prognatum, qui vir pulcherrimus vnus omnib. è Graiis Priameia ad Pergamam veni. ME. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas assimilis, porro caluaria hoc vno insigni à Thersita caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidē istuc habes effæminatū ac neuiquā viro decorum. N. Attamen Homerū percōitare, qua specie iū fuerim, cū inter Græcorū copiis militarē. ME. Tu quidē somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæq, tibi adsunt in præsentia, ceterū ista norunt, qui id tēporis vivebāt. N. Quid igitur tandē? an nō ego formosior Menippe? M. Neq, tu
neq,

ισοτιμία γὰρ ἐν ἄστροις, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοὶ ἑ-
μοὶ μὲν καὶ τῷτο ἰκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Ἦκιστα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσεις ἀπο-
θανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκιστος ὦ Μένιππε. καὶ
πέθνηκα, ὡς ὀρεῖς, ἀθάνατος εἶναι σιμυάμενος.
Μέν. τίς δ' ἐπεὶ σε ἔρωσ τῷ θανάτῳ ἔχεν ἀνεράσας
τοῖς πολλοῖς χρήματα; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε ἔκ
ἀσιμύετον ὄντα. ἔκ μὲν ἐπὶ ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀ-
θανασίας. Μένιππ. ἔκ ἡδὺ μὲν, ζῶντα ὀρεῖν τὸ
φῶς; Χείρ. ἔκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐγὼ γε
ποικίλον τι καὶ ἔκ ἀπλοῦ ἡγᾶμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ
ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίας, Φω-
τὸς, τροφῆς, αἱ ὥραι δ' αἰ αὐταὶ, καὶ τὰ γι-
γνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθεῖ-
ται θάτερον θατέρῳ, ἐνεπαλήθευον γούῳ αὐτῶν. ἔ-
γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταρχεῖν
ὅλως, τὸ πρῶτον μὲν. Μένιπ. τί λέγεις ὦ Χείρων.
τὰ ἐν ἄστροις δ' ἐπεὶ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς περιελομέ-
νῳ αὐτὰ ἤκεις; Χείρ. ἔκ ἀησιῶς ὦ Μένιππε. ἡ
γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ἔ-
στιν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ
ἄλλως

neque quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos aequalitas est, paresque sunt omnes. T. Mihi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

E Quidem inax dixi Chiron, te Deus cum esses tamē optasse mortē. C. Vera ista audisti o Menippe, planeque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalē esse. M. At quānā te mortis cupido tenebat, rei videlicet quā vulgus hominum horreat? C. Dicam apud te, virum neutsquam stultum atque imperitū. Iam mihi defuerat esse iucundū immortalitate frui. M. Quid? an iniucundū erat te vivere, lucemque tueri? C. Erat inquit Menippe, nam quod iucundum vocant, id ego neutsquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū cū ego semper viverem, atque iisdem perpetuō rebus uterer, sole, luce, cibo, tum hora eadem recurrerent, reliqua item omnia, quaecunque contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atque alius alia per vices succederent, satietas videlicet eorū me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuō fruaris iisdem, sed omninō in permutando posita est. M. Probē loqueris Chiron. Caterū hac quæ apud inferos agitur vita, quā tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? C. H. Haud suavis Menippe, siquidem aequalitas ipsa quiddam habet admodum popolare. Nihil autem interest,
utram

ἄλλως τε, εἰδὲ διψῶ ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῶ
 δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδεῖς τέτων οὐ πάντων ἐσμέν. Μέν.
 ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ
 αὐτὸ σοι ὁ λόγος πείσῃ. Χείρ. πῶς τὸτο Φῆς;
 Μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ἐμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
 τὸν ἐγένετό σοι προσκορὴς, καὶ ἐντεῦθεν ἐμοια ὄν-
 τε, προσκορῇ ὁμοίως αὐτὸ γήοιτο, καὶ δεήσει με-
 ταβολῆναι γέ ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βί-
 ον, ὅπερ οἶμαι ἀδιώατον. Χείρ. τί σὺ αὖ πάροι-
 tis ὦ Μένιπω; Μένιπ. ὅπερ, οἶμαι, καὶ Φασι,
 σωετὸν ὄντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶ-
 σι, καὶ μηδεὶν αὐτῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕ- ΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Αντίσθενες καὶ Κράτης, χολίῳ ἄγομεν. ὥς τε
 τί εἴη ἀπόμεν ἐν τῇ καθόδῃ πείπαθήσοντες,
 οὐφόμενοι τὰς κατιόντας οἰοί πινές εἰσι, καὶ τί ἕκα-
 ς αὐτῶν ποιῇ; Αντ. ἀπώμεν ὦ Διόγρηες. καὶ γὰρ
 αὐτὸ θεῖαμα ἡδὺ γήοιτο, τὰς μὲν διακρύοντας αὐ-
 τῶν ὄραν, τὰς δὲ ἱκετεύοντας ἀφειδίῃαι. ἐνί-
 κες δὲ μόλις κατιόντας, καὶ εἴ τι τράχηλον ὠθοῦν-
 ται τῷ Ερμῇ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπὸ τῆς
 ἀντιπείδοντας, εἰδὲν δεῖον. Κράτ. ἐγὼ γοῦν καὶ
 διηγῶ

utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq;
 sciendum est nobis quemadmodum apud superiores, neq;
 existendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia ca-
 remus. ME. Vide Chiron ne temetipsum inuoluas, ne ne
 eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem istuc ais?
 ME. Nēpe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita sem-
 per iisdem similibusq; rebus utendum erat, cum hic
 istidem similia sint omnia, eūdem ad modum parient
 fastidium. At de integro tibi querenda erit vitæ com-
 mutatio, atq; hinc quopiā aliam in vitam demigran-
 dum, id quod arbitror fieri nō posse. CH. Quid igitur
 faciendum Menippe? MEN. Illud nimirum, ut sapi-
 ens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgō prædi-
 cant, presentibus rebus sis contentus, boniq; consulas
 quod adest, neq; quicquam in his esse putes, quod ferri
 non queat.

DIOGENIS, ANTISTHE- NIS, ET CRATETIS.

O Cium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates:
 quare, cur non obsecro imus deambulatum, re-
 ita ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos,
 qui descendunt, quinam sint, & quid quisq; eorum a-
 gat? ANT. Eamus Diogenes. Et enim spectaculum hoc
 iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachry-
 mari: alios aut ut dimittantur, supplicare: quosda aut
 egre descendere, & quanquam cervicem urgente ac
 impellente Mercurio, reluctari tamē, et resupinos ob-
 niti, nulla necessitate aut commodo suo. CHA. Ego ve-
 h rō

διηγέσμεθα ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν κατὰ τὴν
 ὁδόν. Διογ. διήγησαι ὡς Κράτης. ἔοικας γάρ πινυ
 παγγέλοια ἔρεῖν. Κράτ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγ
 κατεβαίον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ Ἰππῖοι, Ἰσμιώ
 δωρός τε ὁ πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ
 Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Οροίτης, ὁ ἀρμένιος. ὁ μὲν
 οὖν Ἰσμιώδωρος, ἐπεφάνευτο γὰρ ὑπὸ λησῶν
 παρὰ τὸν Κιθαῖρωνα, ἐς Ελευσίνα οἶμα βαδίζων,
 ἔσενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ
 πυρρὰ τὰ νεογνά, ἃ κατελελείπει, ἀνεκαλείτο, καὶ
 ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαῖρωνα ὑπερ
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ελευθερὰς χωρία πανέρη
 μα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μό
 νος οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυ
 οῦς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρ
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' ἐκ ἄσεμνος τὴν
 οἴψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἡγανάκτα περὶ
 βαδίζων, καὶ ἤξις τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεπεθνήκει, μιᾷ πωληγῇ
 ἀμφοτέροι διαπαρέντις ὑπὸ θρακὸς τινος πελ
 τας, ἐν τῇ ὅπῃ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππασιό
 κλειω συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
 διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων περὶ πεζορμήσας. ὑπο
 σὰς δὲ ὁ θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, δόποσεί
 ται τὸν Ἀρσάκα κοντόν. ἔτι δὲ ὑποθεῖς τὴν σά

to etiam exponam vobis, qua ipse vidi in via, quando
 hoc descendebam. D 1. Exponas licet, Grates, videris e-
 nim quodam omnino risu dignu dicturus esse. C R. Tum
 alij multi nobiscum descendebant, tum vero inter ip-
 sos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris,
 & Arsaces Medorum præfectus, & Orotes Armenius.
 Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus
 circa Citharonem, quando Eleusinè, ut arbitror, pro-
 ficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præse-
 gerebat, liberos suos paruos, quos reliquerat itentidem
 vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo, qui cum
 Citharonè transisset, ac illa loca circa Eleutheras de-
 ferta, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quàm
 duos seruos secum adduxisset, idq; etiam cum phialas
 quinque aureas, et cymbia quatuor secum haberet. Ar-
 saces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro
 Barbarico illo ritu, facie non adeò inhonesta aut con-
 temnenda) graviter ferebat atq; indignabatur, quod
 pedibus incederet, volebatq; sibi equum suum adduci.
 Nam & equus una cum eo mortuus fuerat, una plaga
 ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo
 prelio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem
 fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem
 infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut qui-
 dem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax au-
 tem expectato illo subsistens, ac scutum præ se te-
 mens, venientem Arsacis hastam excutendo di-
 vertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, &

ρισαν, αὐτὸν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αὐτ. πᾶ-
 οῖόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πῶλη γῇ τὸ γεγέσθαί; Κράτ.
 ῥᾶστα ὦ Αντίθεες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπη-
 χυμὸν τινα χρόνον προβεβλημένον. ὁ θράξ δ' ἐ-
 πεισθὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρέσαστο τὴν προσβολὴν, καὶ
 παρῆλθεν αὐτὸν ἢ ἀκωκῇ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵπ-
 πον ὑπὸ τῷ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἐ-
 αὐτὸν διαπείραντα. διελάνεταί δ' ἐκ τοῦ Αρσάκη
 ἐς τὸν Βαβῶνα διαμπαξ, ἄχρ' ὑπὸ τῷ πυγμῷ
 ὄρας, οἷόν τι ἐγύρετο, καὶ τὸ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τὸ ἵππου
 μᾶλλον τὸ ἔργον, ἡγανάκτει δ' ἐομῶς, ὁμῶς τιμῶν
 τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίει ἵππευός κατιέναι. ὁ δ' ἐπεὶ Ορεΐ-
 τῃς ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐκ ἐ-
 σάναι χαμαὶ, ἐχ' ὅπως βαδίζειν ἐβόλυνε. πά-
 ρχοι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τὴν ἀ-
 ποβῶσιν τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐ-
 πιβαίνοντες ἀκροποδῆτι, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐ-
 πεί καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδ' ἐμιᾷ μηχαν-
 ῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλεις Θεοῦ Ερμῆς ἀράμεν Θεοῦ
 αὐτὸν, ἐκόμεσεν ἄχρ' πρὸς τὸ προθμεῖον, ἐγὼ δ' ἐ-
 ἐγέλων. Αὐτ. καὶ γὰρ δ' ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνεμιξά-
 ῃμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐ-
 τὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ προθμεῖον, προκατέλα-
 βον χώραν, ὡς αὐτὸν ὀπιτηδείως πλεύσασθαι. παρὰ τὸν

πλοῦν

equum & insidentem illum transverberat. *AN.* Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? *C.* Facillimè *Antist.* Nam ille quidē currebat, cōtum quendam viginti cubitalem praerentum habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, platanum excussisset, et iam cuspis ipsum prateruecta esset, in genua procumbens excipit sarissa venientis impetū, sic equum sub pectus vulnerat, quo mox praefurore ac debementia cursus se ipsum transadigente, eadem haec etiam *Arsaces* per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fecerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. *Orætes* autem, priusquam quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum *Medis* omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque agere incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi deicectus iaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, prius ille *Mercurius* sublatum in se hominem, ad cymbam usque portavit, ego verò sequens videbam. *ANT.* Et ego porro quando hac descende-
bam, neque admiscui meipsum ceteris, sed relictis hominibus illis, ad cymbam accurrendo, praecocavi mihi locum, quo commodius navigarem. Inter

πλουῶ δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἑναυτίων. ἐγὼ
 δὲ μάλα ἐτρυπύμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ᾧ Κρά-
 τῃς καὶ Ἀντίᾳ εἶες, τοιῶτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων.
 ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ Σιανειστῆς, ὁ ἐκ Πειραιῆς, καὶ
 Λάμπης ὁ ἀκαρναῖον, ξεναγὸς ἂν καὶ Δάμις ὁ πωλῶ-
 σις ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ
 τῷ πικρῷ ἐκ Φαρμάκων δόποθανών. ὁ δὲ Λάμ-
 πης δόποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἄθ-
 λις ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλα ὠχρὸς ἐς
 ὑπερσολίω, καὶ λεπίος ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινό-
 μεν. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδώς, ἀνέκρινον ἐν τρέ-
 πον δόποθάνοι. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι ἀντιωμένῳ τὴν ἡ-
 ὄν, ἐκ ἁδίκᾳ μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς τά-
 λαντα ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενη-
 κονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρσις
 ὀβολοῖς παρείχες. σὺ δὲ ᾧ ἀκαρναῖον, ἔσενε γὰρ καί-
 κειν, τί αὐτῷ τὰς ἄλλας, σαυτὸν δὲ ἔ; ὅς τὰς
 μὲν πολεμίας ἔδιδε πώποτε ἑτρεσας, ἀλλὰ φιλο-
 κινδιμύως ἠγωνίζετο πρὸς τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς
 αἰχμᾶς ἠδονῆς, ἐάλας ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλε-
 ψίας αὐτὸς, ἑαυτὸν κατηγορεῖ φθίσεας, πολλὴν
 πλὴν αἰσίου, ὅτι χρημάτων ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν
 προσήκεσι κληρονομοῖς εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁμάται-
 ν νομίζων. πολλῷ ἐμοί γε ἔτι τὴν τυχεῖσαν περὶ ὧ-
 λῶν παρεχόν τότε σενόντες. ἀλλ' ἡδὴ μὲν ὅππῃ τῷ

paucigandum verò, alij quidem lachrymabantur, alij autem nanscabant, ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIO. Tu quidem Crates, & tu Aristhenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fenerator, ex Pirao, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum iugularat. Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum ac tenuis maximè. Ego verò quāquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta verò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in deliciis viveres, annos 90. natus, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemitbat enim & ille) quid alios accusas, & non potius te ipsum? qui hostes quidē haud unquā perhorrueris, sed te ultro periculis offerēdo. ante alios in praliū descenderis; à turpi verò voluptate generosus ipse incaptus fueris. Nā Blepsias quidē ipse sese accusat, ob nimiam stultitiā, quod pecuniā videlicet custodieris haredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verum mihi quidem non vulgarem voluptatem prabuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos

σομίζω ἔσμεν. ἀποβλέπων γὰρ, καὶ ἀποσκοπεῖν
 πύρρωνεν τὰς ἀφικνυμένους. βαβαὶ πολλοὶ γε καὶ
 ποικίλοι, καὶ πάντες διακρύοντες, πάλιν τῶν νε-
 ογυνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγηρα-
 κότες ἐδύρονται. τί τῶτο; ἄρα τὸ φίλτρων αὐτὰς
 ἔχει τὸ βίον; τῶτον οὐκ ἔστιν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βέ-
 λουσι. τί διακρύεις τηλικῶτα ἀποθανόντων; τί ἀγα-
 νακτεῖς ὧς βέλπεις, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφικνυμένῳ;
 ἦ καὶ βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. ἔδραμῶς. Διογ. ἀλλὰ
 σουτράπης; Πτω. ἔδρετῶτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλῆ-
 τεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὸν τρυφῶν ἀπολιπόντα
 τεθνάναι; Πτω. ἔδρεν πεῖστον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν
 ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα. βίον δ' ἐκ ἄπορον ἀπὸ καλῆ-
 μα καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν,
 ἀτεκνὸς τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. Διογ. εἴτα τοιῶτα ὢν, ζῶ ἡθέλεις; Πτω.
 ναί. Ἡ δὲ γὰρ ἡμῶν τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν
 καὶ φευκτέον. Διογ. παραπαίεις ὧς γέρον, καὶ μει-
 ρακιεύῃ πρὸς τὸ γρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν
 τῶ πορ.θμέως. τί οὐκ αὖτις λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅ-
 ποτε οἱ τηλικῶτοι φιλόζωοι εἰσιν; ἔς ἐχρυσὸν διώκει
 τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμα-
 κον; ἀλλὰ ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπείδηται
 ὥς ἀπόδρασιν βελεύοντας, ὁρῶν πρὸς
 γόμιον εἰλκυσμένους.

illuc oportet, atque à longè contemplari aduenientes.
Papa, multi ceriè, & varij, omnesque lachrymantes,
præter recens natos istos et infantes. Quin et atate ni-
mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro a-
liquo vita tenentur? Istum igitur decrepitum inter-
rogare lubet, Quid ploras heu tu, tam prouecta atate
mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum
senex huc adueneris? Eccubi rex fuisti? MENDICVS.
Haudquaquam. DIO. Verùm satrapa. M. Neque
hoc. DI. Num igitur dives fuisti, ideoq; malè te habet,
quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori co-
actus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidè circi-
ter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi,
arundine et linea victum queritans, ultra modum e-
genus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus
quoque, & parum oculis vicens. DIO. Et viuere cu-
piebas cum talis esses? MEND. Certè quidem, dulcis
enim erat lux, mori autem graue & horrendum. DI.
Deliras, ô senex, & iuueniliter te geris erga neces-
sitate, & hoc, cum sis aequalis portitoris huius. Pro-
inde quid iam de adolescentibus dicamus, quando e-
tiam decrepiti isti tantoperè viuere cupiunt? quos de-
cebat ipsam mortem etiam consecrari, tãquam reme-
dium quoddam eorum malorum, quæ secum fert se-
nectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspiciatur
tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando
circa fauces hîc nos oberra-
re viderit.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑ-

ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλι-
 σσας δ' ἐκὼς ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιά τὸν Οδυσσεά;
 καὶ πρῶτον ἔπε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαν-
 τυσόμενον, ἔπε προσειπεῖν ἡξίωσας ἀνδρᾶ συ-
 στρατιώτῳ, καὶ ἐταῖρον. αἰδ' ὑπεροπῆκῶς μεγάλα
 βωίνων, παρεήλθες. Αἰα. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐ-
 τὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴη κατέστη, μόν' αὐτε-
 ξεπαθεῖς ὅττι τοῖς ὄπλοις. Αγαμ. ἡξίως δ' ἐάναν-
 τυγάνης εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων;
 Αἰα. νῆ, τί γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανο-
 πλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπαίπαθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὃ δ' ἐλθέτε, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ
 τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως εἶναι, καὶ ὅττι τηδίοπ-
 ρ' ἔχειν τὰ ὄπλα. Αγαμ. αἰτῶ τοιχαροῦ ὦ γεν-
 ναῖε τίλῳ θέπν, ἢ δέον σοι τίλῳ κληρονομίαν τῶν ὄ-
 πλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρκσαι, ἐς τὸ
 κοινὸν κατεθετο αὐτά. Αἰα. ἔκ. ἀλλὰ τὸν Οδυσσεά,
 ἐς αὐτεποίηθ' ἡ μόν'. Αγαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ
 ἀνθρώπων, ὡρέχθ' ὁ λόγος ἡδίστ' πράγμα-
 τ', ὑπὲρ δ' καὶ ἡμῶν ἕκαστ' κινδυνεύειν ὑπο-
 μένα

AIACIS ET AGA- MEMNONIS.

S Itu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quæso, Ulysses accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque aliqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu, prateriisti. **AI.** Meritò Agamemnon. Ille enim mihi furoris huius auctor extitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. **AI.** An verò dignum censebas te, qui absq, aduersario, & absq, pulvere, ut dicitur, superare omnes? **A.** Quid ni? in tali utiq, caussa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm ille præstatiores eratis, detrectatis certamen, & cōcessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laërte filius, quem ego non semel in summo periculo seruavi, cum iam à Troianis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. **AI.** Accusa igitur ô generose Thetim, quæ cum tibi debuisset, armorum successionem ac hereditatem, utpotè cognato, tradere, in medium allata posuit ea. **A.** Nam quæquam, sed Ulysses, ut qui solus sese mihi opposuerit. **A.** Ignoscendum ô Ajax est: si homo cum esset, appetiuit gloriā, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostris quilibet obire pericula sustinet,

μένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρω-
σὶ δικασαῖς. Αἶα. οἶδ' αὖ ἐγὼ, ἥ τις με κατεδίκασεν,
ἀλλ' ἐθέμις λέγειν τι πρὸς τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Οδυσ-
σέα μὴ ἔχι μισεῖν ἔκ αὖ δ' ἠμελίμην, ὧς Ἀγάμεμνον,
ἔδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθλέω τὸτο ὀπιτάτῃσι.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Ο μὲν ληστὴς ἔστω Σώστρατος, ἐς τὸν Πυρριφλε-
γέγοντα ἐμβεβλήστω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπαθήτω. ὁ δ' ἐτύραννος, ὧς Ἑρμῆς,
παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποσταθεῖς, ὑπὸ τῶν γυπαίων κει-
ρέστω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' εἰσὶ ἀγαθοὶ ἄπτε
κατὰ τάχ' ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
τὸν βίον. Σω. ἄκυσον ὧς Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω
λέγειν. Μιν. νυῦ ἀκέσσω αὐθις. ἐγὰρ ἐξελήλεγξαι
ὧς Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκλονώς.
Σω. ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικάίως κελαοθή-
σομαι. Μιν. καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνειν τιτὼ ἀξίαν δίκαι-
ον. Σω. ὅμως ἀπόκρινά μοι ὧς Μίνως. βραχὺ γάρ τι
ἐρήσυσθαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη. Σω. ὅποσα ἔπραττον ἐν
τῷ βίῳ, πότερά ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι
ὑπὸ

stinet precipue quando & vicit te postea, & hoc Tro-
ianis ipsis iudicibus. *Al.* Non ego qua me damna-
rit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. *Ulys-*
sem igitur aliud quam odisse non possum, *Ag-*
memnon, non si ipsa mihi *Minerva* hoc imperet.

MINOIS ET SO- STRATI.

P *Rædo* hic quidem *Sostratus*, in *Pyriphle-*
gthonem precipitetur, sacrilegus autem ille à
Chimæra discerpatur, *Tyrannus* verò iste, *Mer-*
curi, iuxta *Tityum* in longum extentus, arrodend-
um & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autem
boni ac probi abite quam celeriter in campum *Ely-*
sium, insulasque beatorum habitate, pro iis, quæ re-
ctè ac iustè in vita fecistis. *So.* Audi ô *Minos*,
num tibi iusta dicere videar. *Mi.* An ego denuò
nunc audiam? an non conuictus es *Sostrate*, quod es
malus fueris, & tam multos occideris? *So.* Conui-
ctus quidem fui, sed vide, num iustè ob id supplicio
afficiar. *Min.* Atque admodum, si modò id iu-
stum est, pro merito quemque suo pœnam depende-
re. *So.* Attamen responde mihi ô *Minos*. Breve
enim quiddam interrogabo te. *Mi.* Dic, modò non
prolixè, quo deinceps & ceteros diiudicare possi-
mus. *SOTRA.* Quæcunque in vita egi, utrum
volens ea feci, an ita à *Parcis* destinatum mihi
fuit?

ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. Σω.
 ἔκοιῦ καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοιοῦτες
 ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοιοῦτες, ταῦτα δρῶμεν. Μιν.
 ναὶ, τῇ Κλωθῇ, ἣ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ
 πρακτέα. Σω. οὐὕ τις ἀναγκαθεὶς ὑπ' ἄλλης φο-
 νεύσειν τινα, καὶ διωάμεν ὅτι ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βι-
 αζόμεν ὅτι, οἷον δήμι ὅτι ἢ διορύφει ὅτι, ὅ μὲν δι-
 καστῇ παθεῖς, ὁ δὲ τυραννῶ, τίνα αἰτιάσῃ τῇ Φό-
 νῃ; Μιν. διήλυν ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 καὶ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τῷ ὄργανον οὐ
 πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παραχόντι τὴν αἰτί-
 αν. Σω. εἴ γε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὁπιδαιψιλεύῃ τῷ
 παραδείγματι. καὶ δὲ τις ἀποστείλαντ ὅτι τῇ δι-
 απότη, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τί-
 νι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναχραπίεον;
 Μιν. τὸν πέμψαντα ὦ Σώστρατε. διάκον ὅτι γὰρ ὁ κο-
 μίσας καὶ. Σω. ἔκοιῦ ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κο-
 λάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ
 προσέταττε, καὶ τὰς τιμῶν τὰς διακονησαμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκείνο εἶπε εἶν' ἔχει τις
 αὐτὸν, ὡς ἀντιλέγειν διωκατὸν καὶ, τοῖς μετὰ πάσης ἀ-
 νάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὦ Σώστρατε πολλὰ
 ἰσθίς αὐτὸ καὶ ἄλλα καὶ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκρι-
 βῶς ἐξεπέζεις. πολλὰ ἄλλα οὐ τῷ ἀπολαύσεις τῆς
 ἐπερω-

fuit? *M1.* A Parca scilicet. *S.* Proinde & boni pariter omnes, et nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obsecundamus. *M1.* Ita profecto, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique iniungit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt. *S.* Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradicere, à quo compescitur, ut, verbi gratia, si carnifex, aut satellites quissia, alter iudici parendo, aliter tyranno, quænam cadis istius rei agere? *M1.* Quem aliū, nisi iudicē aut tyrannū? Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus. subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. *S.* Recte sane ô Minos, ludo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis aut, mittente heró, veniat ipse aurum vel argentū afferens, utri nam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptū referendum est? *M1.* Ei qui misit, *Sostr.* nam ille qui attulit, minister tantum fuit. *So.* Vides ne igitur, quàm iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum sumus eorū, quæ Clotho nobis imperavit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdā sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. *M1.* Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationē fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex
hac

ἐπερωτήσεως. δίοτε ἔλῃσῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν τὰ ἴμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕ- ΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πρὸ πυλάθ' ἐστίας ἐμῆς. ὡς ἄσμενός σ' ἐσείδον, ἐς Φάθ' μολών. Φιλῶ. ἔ Μένιπ' ἔτὸς ἐστὶν ὁ κύων; ἔμενοιῷ ἄλλ', εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ' ὅλως. τί δ' αὐτῷ βέλεται τὸ ἀλλόκοτον τῷ χήματι, πῆλ' καὶ λύρα καὶ λεοντῇ; προσίτεον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε ὦ Μένιπ' ε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει; πολὺ γὰρ χρόνον ἔπέφηνας ἐν τῇ πέλει. Μέν. Ἡκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκέτε πύλαις λιπῶν, ἔν' αἰδῆς χωρὶς ὤκισαι θεῶν. Φιλῶ. ἡράκλεις. ἐλελήθει Μένιπ' ἡμᾶς ἀποθανῶν, κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; Μέν. ἔκ. ἀλλ' ἐτ' ἐμπνοῖα αἰδῆς μ' ἐδέξατο. Φιλ. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καμνῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν. νεότης μ' ἐτῶρε, καὶ θράσος τῷ νῦν πλέον. Φιλ. παῦσαι μακάρε τραγωδῶν, καὶ λέγε ἔτωσί πως ἀπλῶς, καταβάς ἀπὸ τῶν
ιαμβεί-

hac questione hoc boni consequeris, quandoquidem non prae do solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solue ipsum Mercuri, ne deinceps amplius puniatur. Ceterum illud vide, ne & caecos manes similia interrogare doceas.

MENIPPVS SEV NECYOMANTIA.

MENIPPVS, PHI-
LONIDES.

Salue atrium, domusque vestibulum mea, ut te laevis aspicio luci redditus. **PHILO.** Num hic Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego fore ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitus huius insolentia, clava, & lyra, et leonis exuviae? Adeundus tamen est. Salue Menippe, unde nobis advenisti? diu est quod te in urbe non vidimus. **MENIP.** Adsum reuersus mortuorum e latibulis Foribusque tristium tenebrarum nigris, Manes ubi inferni manent superis procul. **PHILO.** O Hercules clam nobis Menippus vita functus est, renixitque deinde. **MENIP.** Non, sed me adhuc vivum recepit Tartarus. **PHILO.** Quanam causa tibi fuit nova huius atque incredibilis via? **MENIP.** Inuenta me incitavit, atque audacia, quam pro inuenta, haud paululum impotentior. **PHILO.** Siste o beate, Tragica & ab Iambis

ιαμβείων. τίς ἡ εὐλογία; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδίδου-
 ησεν; ἄλλως γὰρ ἔχῃ δειῖά τις, ἔδ᾽ ἐκ ἀσπασίᾳ ἢ οὐ
 δός. Μέν. ὦ φιλότις, χρεώ με κατήγαγεν εἰς αἶδα
 ψυχῇ χρησόμενον θηβαίᾳ Τειρεσίᾳ. Φι. ἔτ᾽ ἔστι, ἀλλ᾽
 ἢ παραπαίεις. ἔ γάρ αὖ ἔτις ἐμμέτρως ἐρραψώδῃ
 πρὸς ἀνδρας φίλος. Μέν. μὴ θωμάσης ὡς ἐταῦρε. νε-
 ωτὶ γάρ Εὐρυπιδῇ καὶ Ομήρῳ συγχρόμενός, ἐκ οἷο
 ὅπως ἀνεπλήθει τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τα-
 μέτρα ὅππῃ τὸ σῆμα ἔρχεται. ἀπὲρ εἶπέ μοι, πῶς τα-
 ῦτ᾽ ἐρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιεῖσιν ἐν τῇ πέλει; Φι. καινὸν ἔ-
 δέν, ἀλλ᾽ οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάξεσιν, ὅππορ κῆσι, τοκο-
 γλυφῆσιν, ὀβολοστατῆσιν. Μέν. ἀθλοὶ καὶ κακοδαί-
 μονες. ἔ γάρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχός κεκύρωται παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κα-
 τὰ τῶν πλεονείων, ἀμὰ τὸν κέρβερον, ἔδ᾽ ἐμὴ μηχανή
 τῆς διαφυγεῖν αὐτῆς. Φι. τί φῆς; δέδοκται τι νεώ-
 τερον τοῖς κάτω πρὸς τῶν ἐνθάδε; Μέν. νὴ Δία καὶ πολ-
 λά, ἀλλ᾽ ἔθιμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπαντας, ἔ-
 δὲ τὰ δόπορ ῥηταῖς ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς χρά-
 ψεται χραφίᾳ ἀσεβείας ὅππῃ τῆς ῥαδιμανθίου.
 Φι. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τῆς Διός, μὴ φθονήσῃ
 τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν ἐ-
 ρεῖς τὰτ᾽ ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν
 μὲν ὅππῃ τῆς τῆς πίτταγμα, καὶ ἐπὶ πάντῃ ἀσφαλέ-
 πην ἀλλὰ σὲ γε ἕνεκα τολμητίον. ἔδοξε δὲ τῆς
 πλεονείας

is descendens, sic potius simpliciter eloquere, quam
tam hac vestis, que causa tibi itineris inferni fu-
it, cum alioqui neque iucunda, neque delectabi-
lis sit via? MENIP. Res, dilecte granis me in-
fernas egit ad umbras, Consularem manes ut vatis
Tiresiai. PHILON. Ille, atqui deliras, alioqui non
hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versi-
bus. MENIP. Ne mireris, amice, nuper enim
cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo
pacto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in-
ter sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto
res humana hic se habent in terris? Et quid nam in
urbe agitur? PHILON. Nihil novi. Sed quemad-
modum prius aestitabant, rapiunt, peierant, fœne-
rantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri at-
que infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus
nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte ia-
cti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum
nullo pacto poterunt effugere. PHILON. Quid ais?
Noni ne aliquid apud inferos nostris de rebus decre-
tum est? MENIP. Per Iovem, Et quidem mul-
ta, verum prodere non licet, neque arcana quæ sunt,
penelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum im-
dietatis accuset. PHILON. Nequaquam ô Menip-
pe, per Iovem, ne invidcas sermones amico. Nam a-
pud hominem tacendi ignarum, Et iniciatum præte-
rea sacris edifferes. MENIP. Dura profectò inbes,
Et neququam tuta, verum tua gratia tamen auden-
dum

πλεισίς τις τέχης καὶ πολυχρημάτων, καὶ τὸ χρυσίον
 κατάκλυσον, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φίλ.
 μὴ πρότερον εἴπης ὧς γὰρ ἐγὼ δέδογμένα, πρὶν ἐκεῖ
 να διελθεῖν, ἀμάλις' αὖτ' ἡδέως ἀκῶσαιμί σε, ἥτις
 αἰτία σοι τὸ καθόδ' ἐγρέβοις, τίς δὲ ὅτ' πορείας ἡγεμὼν
 εἶθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκυστας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ
 δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκῶ-
 ῆς παραλιπεῖν. Μέν. ὦ χρηστὸν καὶ ταῦτά σοι. τί
 γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλ. ἀνὴρ βιάζεται; καὶ
 δὴ πρῶτά σοι δειμὶ τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ εἴθ' ἐπὶ
 ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρ' οὐ μέν
 ἐν παισὶν ἔω, ἀκῶν Ομήρου καὶ Ησίοδου πλέμης καὶ
 σάσεις διηγεμένων, ἔμνονον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ
 βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελά-
 σεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμεναι εἶ-
 ναι καλὰ, καὶ ἔπαρέργως ἐκινέμεναι πρὸς αὐτά. ἐ-
 πεί δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρξάμεναι, πάλιν αὖ ἐν ταῦ-
 θ' ἤκχον τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόν-
 των, μήτε μοιχεύειν, μήτε στυγιάζειν, μήτε ἀρπάζειν.
 ἐν μεγάλῃ οὖν καθεστήκειν ἀμφιβολία, ἔκ ἐιδώθην
 ὅτι χρυσάμεναι ἐμαυτῷ. ἔτε γὰρ τὰς θεὰς αὖ ποτε ἡ-
 γέμεναι μοιχεῦσαι, καὶ στυγιάσαι πρὸς ἀλλήλους, ἐ-
 μὴ ὡς περὶ καλῶν ἔργων ἐγίνωσκον, ἔτ' αὖ τὰς νομο-
 θέτας τὰναντία τέτοις παραγνέειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν
 ὥστε

em est. Decretum est ergo, divites istos ac pecu-
niosos aurum tanquam Danaen servantes abstru-
im. PHILON. Ne prius, ô beate, quæ sunt de-
creta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs
te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descen-
sus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex or-
dine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia.
Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi
curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna vi-
debantur, nihil omninò prætermisisse. MENIP. Pa-
tendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, ur-
gente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ
res animum meum ad hunc descensum impulerit.
Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Ho-
merum atque Hesiodum, seditiones ac bella canen-
tes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam
Deorum, adhuc verò & adulteria eorum & vio-
lencias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, &
fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia
bona pulchraque putabam, & studiosè erga ea assi-
ciebar. Postquam verò in virilem iam ætatem perue-
nirem, hic leges rursus iubentes audio Poëtis adprimè
contrarias, neq, videlicet adulteria committere, ne-
que seditiones movere, neque rapinas exercere. Hic
igitur hæsitabundus constitui, incertus omninò quo me
pactò gererem. Neq, enim Deos unquam putavi mæ-
chuturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de
his rebus perinde ac bonis indicassent. Neq, rursus le-
gumatores his adversa iusseros, nisi id conducere

ὑπελάμβανον, ὥς περ δὲ διηπόρου, ἔδοξέ μοι ἐλθόν-
 ται παρὰ τοὺς καλεσμένους τέρας φιλοσόφους, ἐγχαί-
 νουσαι τε ἑμαυτὴν καὶ δεηθῆναι αὐτοὺς χρησθῆναι μοι, ὅτι βε-
 λοντο, εἴ τινα ὁδὸν ἀπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τε-
 βίη. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήην αὐτοῖς. ἐλελήθη
 δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῶ καπνῶ δια-
 ζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὐερισκόν ἔστι
 σκοπῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥς
 μοι τάχιστα χρυσουῦ ἀπέδωξαν ἔτοι τὸν τῶν ἰδίων
 βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδέως, κα-
 μόνον τῷτο ἐκ παντὸς μέλειναι. τῷτο γὰρ εἶναι τὸ δ-
 δαιμον. ὁ δὲ τις ἑμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν
 καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα
 καὶ πᾶσι δυσσεβοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῶς
 ἑπιόρα φηδὼν τὰ πάνθημα ἐκείνα τῷ Ησιόδῳ πρὸς
 τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἑπὶ τὸ ἄκρον ἀ-
 νάβατον. ἀλλ' οὐ κατὰ φρονεῖν χρημάτων παρεκ-
 λεύετο, καὶ ἀστιάφορον οἶεσθαι τὴν κτήσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τι-
 αὐτὸ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφα-
 νείναι. ὥς περ μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγῃ; ὅς γε ἰδ-
 ραὶ καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοῖς τὸν τινα ὄχ-
 λον ὀνομάτων ὁσιμέραι παρ' αὐτῶν ἀκχῶν ἐναντίω
 καὶ τὸ πάντων ὀφνῶν ἀποπῶσθαι, ὅτι πρὸς τῶν ἐναντί-
 ωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας
 πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥς μήτε τῷ θερμὸν

αὐτῷ

existimarent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi Philosophos istos adire, atque his meam manus dedere, rogareque uti me, utcumque liberet, uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hac igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quod me ex fumo (ut aiunt) in flammam coniicerem. Apud hos enim maxime diligenter observans summam reperi ignorantiam, omniaque magis incerta, adeò ut præ his ilico mihi vel idiotarum vitam aurea videretur. Alius etenim soli me insit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omninò laborare, corpusque siti, vigiliis, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumeliisque obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclinem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo verò quod dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui cali-

αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μή τι ὧ ψυχρὸν, ἀντιλέξαν-
 χον, πῦρ αἰδοῖται σάφως, ὡς ἐκ αὐτοῦ ποτε θερμὸν τε
 εἶναι, θερμὸν ἐν ταύτῳ χρεῖν. ἀτεχνῶς οὐκ ἐπαρ-
 τοῖς οὐκ ἔστι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν, ὅτι κείναι, ἄρτι
 δέ, ἀνανεύων ἑμπαλιν. εἰ δέ πολλῶ τε τοῦ ἐκείνων ἀτο-
 πώτερον, τὰς γὰρ αὐτὰς τέττες δέονται ὅτι, τὰς αὖ
 ὁμοίως παρὰ ταῖς αὐτῶν λόχοις ὁπτιηδυνάταις, τὰς
 γὰρ καὶ φροσίν παραινούντας χρημάτων, καὶ ὡς
 ἀπείρ ἐχόμενες αὐτῶν, καὶ πῶς πικρὸν διαφροσμε-
 νες, καὶ ὁπτι μὲν ὧ ποτὶ δευόντας, καὶ πάντα ἐνεκα τῶν
 ὑπομένων, τὰς τε τῶν δοχῶν ἀποβαλλόμενες,
 αὐτὰς ἐνεκα πάντων ἐπιηδυνάταις, καὶ οὐκ ἔστι αὐτὰς οὐδὲν
 ἀπαιτῆς κατηγρόντας, ἰοῖα δέ μοι ἡ ταύτη πρὸς
 ῥητήμενες. σφαλεῖς οὐκ ἔστι ταύτης τῆς ἐλπίδος,
 εἰ μάλλον εὐσχεράναι, ἥρεμα πρὸς μυσθόμενος ἐ-
 μαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλὰν καὶ σφῶν, καὶ σφῶρα οὐκ
 σκεῖται οἱ αὖτε βοήμενων ἀνοήτος τε εἰμι, καὶ ταλῆτες
 εἰς ἀγῶνι πρὸς ἐρχομαι. καὶ μοι ποτε διαλύσονται
 τῶν ἐνεκα, ἐσθλὸν ἐς βαθυλῶνα ἐλθόντα, δὲ
 θλῶναι καὶ τῶν μάχων, τῶν οὐρανῶν μαχητῶν καὶ
 διαδοχῶν. καὶ οὐκ ἔστι αὐτὰς ἐπὶ ὡς τε καὶ τελευτῆς
 τῶν ἀνοίγειν τε τοῦ αὐτοῦ πύλας, καὶ καταγεῖν οὐ
 ἀνβλῶντα σφῶν, καὶ ὅπως αὐτὸς ἀναπέμ-
 πειν. ἀρῶν οὐκ ἔστι γὰρ εἶναι, παρὰ τῶν τῶν
 διαπραζόμενον τῶν κατὰ θάλασσαν, ἐλθόντα παρὰ τῶν
 ῥεσίων

dum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contendere, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nūquam posse, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis absurdus, vitam eorum diligenter observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisq; summopere pugnare. Eos enim qui spernendā censēbant pecuniam, avidissimè cōspexi colligendis diuitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique numerorum gratia tolerātes. Si verò qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes fermè palam incessebant, clanculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc agrè molestèque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod unā cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensq; essem, atque verè adhuc ignarus oberrare. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorū aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidē eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, ille cito deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturū putavi, si cum horum quopiā de descensu

ἡμεῖς ἄνθρωποι· αὐτοὶ οὐκ ἔμελλαν πικρὰν ταῖς
 ρεσσιὰν τὸν βιωτικόν, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτι πρὸς μάντεως
 καὶ σοφῶν, τίς ἐστὶν ὁ ἀρχὴ τοῦ βίου, καὶ ὅν αὐτὶς ἐλπίτο
 τοῦ φρονέων. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχως, ἔει-
 νον εὐχὴν βαθυλῶν. ἐλθὼν δέ, συγγίνομαι ἱνε-
 ῖων χαλδαίων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεασασίῳ τῷ τέχνῳ,
 πολιῶ μὲν τῷ κόμῳ, γήρῳ δὲ μάλα σεμνὸν καθε-
 μένῳ, τέχνομα δὲ λέω αὐτῷ μεθροβαρζάνης. δεηθεὶς
 δὲ καὶ καθεκετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅ-
 τω βέλοιοτο μοι καθεγήσασθαι μοι τῆς οἰκίας. πα-
 ραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα κατ'
 εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμεν. ἔλκε, κατὰ γὰρ
 ὅτι τὸν εὐφράτιν, ἔωθεν περσικὰ τέλλοντα τὸν ἡ-
 λιον, ῥῆσιν ἵνα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς ἐσφόδρα κα-
 τήκον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι ἱνῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύ-
 κων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο, πάλιν ἀλλ'
 ἔωκει γέ πινας ὅτι καλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν
 τῷ ἐπὶ ὁδῷ τρεῖς αὖ με πρὸς τὸ πρὸς ὄψον ἀποπύ-
 σας, ἐπανήκει πάλιν, ἔδενά τῶν ἀπάντων προσβλέ-
 πων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα,
 καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τέχνομα ὕδωρ. ὣν δὲ ὑπαί-
 θετος ὅτι τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδια-
 τήσεως πρὸ μέσας νύκτας ὅτι τὸν τίχνητα ποταμὸν
 ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τι με καὶ ἀπέμαξε, καὶ πρὸς ἡγήσειε
 δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τῷ ἐπὶ ὁ-
 δῷ σκύνῳ ὑποτονθούσας. εἶτα ὅλον με καταμα-
 γεύσας,

paciscens, Tiresiam Bæotium consulerem, ab eo-
que perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens)
que vita sit optima, quamque sapientissimus quis-
que potissimum elegerit. Ac statim quidem exili-
ens quam poteram celerrimè Babylonem recta
contenî. Quo cùm venio, diversor apud Chaldeo-
rum quendam hominem certè sapientem, atque ar-
te mirabilem, coma quidem canum, admodum-
que promissa barba venerabilem, nomen autem illi
fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecrans-
que vix exoravi, ut quavis mercede vellet, in illam
me viam deduceret. Suscipiens verò me vir pri-
mum quidem dies novem ac viginti cum luna simul
incipiens abluit ad Euphratem, mare solum Orien-
tem versus perducens, ac sermonem quempiam
longum musitans, quem non admodum exaudio-
bam. Nam (quod in certamine præcones inepti so-
lent) volubile quiddam atque incertum profere-
bat, nisi quod quosdam visus est invocare damo-
nes. Post illam igitur incantationem ter mihi in-
vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in
obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis
glandes erant, potus autem lac atque mulsum, &
Choaspi lymphæ, lectus verò in herba sub dio fuit. Ac
postquam iam preparati satis hac dieta sumus, medio
noctis silentio ad Tigretem me fluvium ducens, purga-
vit simul atque abstersit, facieque lustravit ac squilla,
tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud car-
men

γεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ ἐλαττωμένη ὑπὸ τῶν
 Φαντασμάτων, ἐπανάξῃς πρὸς εἰκίαν, ὡς εἶχον ἀ-
 ναποδίζουσα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πολὺν εἶχομεν. αὐ-
 τὸς μὲν οὐ μάστιγι τὴν ἐδυσκολίαν, τὰ πολλὰ ἐσι-
 κῆεν τῇ μηδίκῃ. ἡμεῖς δὲ ταῖσι Φέρων ἐνσπεύασε
 τῷ πῖλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ περὶ τῇ λύρῃ, καὶ παρεκέ-
 λεύσατο, ἵνα τις ἔρητά με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ηρακλέα δὲ ἢ Οδυσσεά ἢ Ορφέα. φι. ὡς δὴ
 τί τ' ἔτο ὦ Μένιππε; ἔγωγ' οὐκ ἔτι τῷ αἰτίαν ἔτε τ' ἔ-
 ρήματος, ἔτε τῶν ὀνομάτων. Μέ. καὶ μὲν περὶ δὴλόν
 γε τ' ἔτο, καὶ ἔτι παντελῶς ἀπορήτον. ἐπεὶ γὰρ ἔτοι
 περὶ ἡμῶν ζῶντες ἐς αἶδ' ἀτεληλύθεσαν, ἡγήτο, εἰ
 με ἀπ' αἰσθῆν αὐτοῖς, ῥαδίως αὖ τὴν τ' Ἀϊακῶ φρε-
 ρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σιωπή-
 σερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τ' ἔ-
 ρήματι. ἤδη δ' οὐκ ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κα-
 τελθόντες ὅππῃ τὸν ποταμὸν, περὶ ἀναγωγῇ ἐγινό-
 μέναι. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ
 μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα περὶ τὴν τελετὴν χρήσιμα
 ἐμβαλόμενοι οὐκ ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω
 δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δά-
 κρυ χέοντες. καὶ μέγρι μὲν πινος ὑπεφερέμεθα ἐν τῷ
 ποταμῷ. αἶψα δ' ἐσπελεύσαμεν ἐς τὸ ἐλθόν καὶ τὴν
 λίμνην, ἐς ἣν ὁ δὲ φράγξις ἀφανίζεται. περὶ αὐθιγὲς
 δὲ καὶ πάντων, ἀφικνέμεθα ἐς ἡ χωρίον ἔρημον καὶ ὕ-
 λα δὲ, καὶ ἀνήλιον. ἐς οὗτο θάπτεται, ἡγήτο δὲ ὁ λιθρο-
 βαρζυγίς

men submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne è spectris laderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem. ac reliqua notis parte navigationi nos preparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his qua vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuviiis, atque insuper lyra. Inssit praterea ut nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyssen, aut Orpheum. PHILON. Quid ita ô Menippe? neque enim caussum aut habitus, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad inferos olim vini descenderunt, putauit, si me his assimularet, fore ut facilius Eaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, cum nos ad flumen ingressi in recessum incumbimus. parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsæ, & in id mysterium denique quibuscumq, opus erat. Inponentes ergo omnia preparata, ita iam & ipsi ingredimur tristes, lachrymisq, implemur obortis. Atque aliquantisper quidem in fluuio ferimur, deinde in syluam delati sumus, ac lacû quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoq, transmissio, in regionem quandam peruenimus solam, syluosam atq, opacam, in quam descendentes (praibas verò Mitrobarza-

βαρζάνης βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά-
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα παρὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ
 μάγῳ ἐν τοσούτῳ δαῖδα καιομένῳ ἔχων, ἐκ' ἐτ' ἡ-
 ρεμία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ αἰς αἰὲς τε καὶ ἀνα-
 κραγῶν, δαίμονάς τε ὅμῃ πάντας ὀπιβασάτο, καὶ ποι-
 νὰς καὶ ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἑκάτῃ καὶ αἰπύνῃ Περσε-
 φόνειαν, παραμυγνὺς ἅμα βαρβαρικὰ ἴνα καὶ ἄση-
 μα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεί-
 να ἐσαλεύειο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τὰ δαφνῶ ἀνερρή-
 γνυο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῷ κέρβερῳ πέρρωθεν ἡκέτο. καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερκάτηφες καὶ σκυθρωπὸν. ἔδιδόσεν δ'
 ὑπ' ἐνερθεῖν ἀναξ' ἐνέρων αἰδωνεύς. καλεφαίνετο γὰρ
 ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ πυρρὸς φλεγέθων, καὶ τῷ
 Πλάτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τῶν
 χάσματ' ἑλθόντες, τὸν μὲν ραδάμανθυς εὐρορεν πεθνεῶτα
 μικρῷ δεῖν ὑπὸ τῷ δέκῳ. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκτισε μὲν
 τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δὲ μετὰ κρέσσαντος τῷ λύραν,
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῳ. ἐπεὶ δ' ὡς τὴν
 λίμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν. καὶ γὰρ
 ἤδη πλεῖστες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμαγῆς ἀνάπλεων.
 τραυματῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλ' ἑλθόν, ὁ
 δὲ τὸ καφάλλιν, ὁ δὲ ἄλλος ἡσυντετριμμένος. ἐμοὶ δὲ
 κεῖν ἔκλινος πόλεμος παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλῃ-
 στος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς μετὰ τὸν ἡρα-
 κλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθημεν σέ τε ἄσμενος.
 καὶ

barzanes) & puteum effodimus, & oves ingulamus,
& foveam sanguine conspergimus. At magis in-
terim accensam facem tenens, haud amplius iam
summisso murmure, sed voce quam poterat ma-
xima clamitans, demones simul omnes conuo-
cat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, ex-
celsamque Proserpinam, simulque polysyllaba que-
dam nomina barbara atque ignota commiscet. Sta-
tim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine so-
lum aucere, ac procul Cerberi latratus audiri,
& iam res planè tristis fuit ac mœsta. Umbrarum
at timuit rex inuis sedibus Orcus. Ac protinus
quidem inferorum patebant pleraque, lacus, Py-
riphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum
descendentes hiatus, Rhadamanthum propemo-
dum metu reperimus extinctum. At Cerberus
primum quidem latrabat, commonitque sese. At
cum ego lyram celerrimè correptam pulsassem, can-
tu statim sopitus, obdormiuit: deinde posteaquam
ad lacum venimus, transire ferè non licuit. Iam
enim onustum erat navigium, & ciulatu certè
plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant om-
nes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam mem-
bro iuxatus, usque adeò, ut multi certè ex bello
quopiam adesse viderentur. At optimus Charon,
cum leonis videret exuvias, esse me ratus Her-
culem, recepit, transque vexit libens, tum exe-
antibus

καὶ ἀποβαῖσι διεσήμεναι τὸ ἀτρεπὸν. ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ
 σκοτῷ προσήει μὲν ὁ μιθροβαρζάνης, εἰπόμενος δ' ἐγὼ
 καλὸπιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λήμῳνα μέγιστον
 ἀφικνήμεθα τῷ ἀσφιδέλω καὶ ἀφύον, ἐνθα δὴ πε-
 ρεπτόν τοι ἤρως ἐριγυῖαι τὸ νεκρῶν αἰσκιᾶν. καὶ ἐλί-
 γον δὲ προσέειπες, παρεγνέμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνω δι-
 καστήριον. ἐτύγχανεν δὲ ὁ μὲν ὅππῃ θρόνον πινὸς ὑψηλῷ
 καθήμενος. περὶ στήκυσαν δὲ αὐτῷ πιναὶ καὶ ἀλάστρες,
 καὶ ἐρινύες. ἐπύραζεν δὲ προσήγυιό πολλοὶ ἴνες ἐφεξῆς
 ἀλύσι μακρῶν δεδεμένοι. ἐλέγοντο ὅτι εἶναι μοιχοὶ καὶ
 πορνεβοσκοί, ὅτι γελῶναι, καὶ γόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ
 πειστος ὁμιλοῦντων πάντα κυκώων ἐν τῷ βίῳ. χάρις
 δὲ οἷτε πλάστοι καὶ τεκογλύφοι προσήεσαν, ὥχαιοι, καὶ
 πρεσβύτεροι, καὶ ποδαρχοί, κλειὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κε-
 ρακα διττάλαντον ὅππῃ κείμενος. ἐφесῶτες οὐὲν ἡμεῖς,
 ἐωρῶμεν τετὰ γινόμενα, καὶ ἡκέσμεν τῶν ἀπολογε-
 μένων. καὶ ηγόρευεν δὲ αὐτῶν καινοὶ ἴνες καὶ παρὰδοξοὶ
 ῥήτορες. φι. ἴνες ἔτοι πρὸς διέσεις; μὴ γὰρ ἐκνήσης καὶ τῷ-
 το εἰπεῖν. Μέν. εἰδὼτά περ ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον
 ἀποβελχμένας σκιὰς ἀπὸ τοῦ σώμάτων; φι. πάνυ μὲν
 οὐὲν. Μέν. αὐτὰ τοίνυν ἐπέδαν ἀπεθύνωμεν, κατηγο-
 ρῶσί πε, καὶ καταμαρτυρῶσι καὶ διελέγχουσι τὰ πικρα-
 γμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφιδραίνες αὐτῶν ἀ-
 ξιόπιστοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ σιωπῶσαι, καὶ μηδέποτε ἀφι-
 σκόμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὐὲν Μίνως ὅππῃ μελῶς
 ἐξετά-

antibus quoque nobis monstravit semitam. Sed quod-
 iam iam eramus in tenebris, præcedit quidem Mi-
 nobarzanæ, ego autem à tergo continuus illi comes
 adharco, quoad in pratum maximum perveni-
 mus asphodelo consitum, ubi certè circumfusa un-
 que mortuorum stridule nos sequuntur umbrae.
 Tum paulò procedentes longius, ad ipsum Mino-
 s tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio for-
 te quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pæ-
 na, mali Genij, Furia. Ex altera parte plurimi
 quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti.
 Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, a-
 dulatores, syncophantæ, ac talis hominum turba
 quodvis in vita patrantium. Seorsim autem divi-
 tes ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac
 podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferripon-
 dere duorum talentorum imposito. Nos igitur astan-
 tes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ pro de-
 fensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem
 nonnulli quidam atque admirabiles Rhetores. PHILO.
 Quinam ergo hi, per Iovem, sunt, ac ne istuc qui-
 dem te pigcat dicere. MENIP. Umbras ne un-
 quam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora?
 PHILO. Omnino quidem igitur. MENIP. He
 hos igitur cum primum functi vita sumus, accusant,
 testantur, atque redarguunt, quicquid in vita pec-
 cavimus, & sanè quedam ex his digna admodum fi-
 de videtur, utpotè nobiscum versata semper nostrisq,
 nusquam

ἐξέταζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χά-
 ρον, δίκην ὑφέξοντα καὶ ἀξίαν τῶν τελολημένων.
 μάλιστα ἐκείνων ἠπείστων ὅτι πλάτοις τε καὶ ἀρχαῖς
 τετυφωμένων, καὶ μονοῦ καὶ προσκυῖσθαι πεί-
 νων. τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν
 ὑπεροψίαν ἑαυτοῦ τήν τε, καὶ ὅτι μὴ ἐμένειν, θνη-
 τοῖς τε οὐκ αὐτοῖς, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
 οὐδὲ δαποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλάττει
 λέγω καὶ γῆν, καὶ δυνασῆας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες
 παρεσκήσαν, ὥσπερ ἵνα ὄνειρον ἀναπεμπάζομεν
 τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ὑ-
 πέρεχαιρον. καὶ εἰ ἵνα γνωρίσωμι αὐτῶν, προσκίοντες
 ἡσυχῇ πῶς ὑπεμύνησκον, οἷος ἱὺ παρὰ τὸν βίον, καὶ
 ἡλίκον ἐφύσατό τε, ἥνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τὰ
 παρθύρων παρεσκήσαν, τὴν πρόσδον αὐτῶν πᾶσι
 μένοντες, ὠθέμενοί τε καὶ δαποκλόμενοι πρὸς τῶν οὐ-
 κετῶν. ὁ δὲ μόλις αὖ ποτε ἀναΐειλας αὐτοῖς πορφύρε-
 τας, ἢ πείχουσας ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὥς οὐ κα-
 μαρῖας δαποφάνειν τὰς προσκίοντας, ἱὺ τὸ σῆθαι
 ἢ τὴν δεξιὰν προσκίοντων δοίη καταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν
 εἰς ἡνιῶν τὸ ἀκρόντες. τῷ δὲ Μίνωι μάλιστα καὶ πρὸς χά-
 ριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι σκελιώτῃ Διονύσιον
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳ καὶ κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ
 τῆς σοῆς καλὰ μαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππον
 ὁ κυρλωαῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δυνάτῃ μὲν

usquam digressa corporibus. Minos igitur curi-
 re quemlibet examinans, impiorum relegabat in
 ætium, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum.
 In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes dum
 puerent, ac dignitates inflauerant, quique adora-
 ti se frè expectabant, nimirum breui perituram eo-
 rum superbiam fastumque detestatus, quippe qui
 non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona
 quoque mortalia consequutos. At nunc splendida
 illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia,
 pudor ac vultus demisso steterunt, tanquam somni-
 um quoddam, humanam hanc felicitatem recogni-
 scantes, adeò ut hæc dum conspicerer nimis quàm
 electatus fuero. Et si quem eorum fortè agnone-
 am, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis
 in vita fuerat, quantopereque fuerat inflatus, tum
 viri plurimi mane fores eius obsidentes, pulsique inte-
 rim exclusique à famulis, illius expectabant egres-
 sum. At ipse vix tandem illis exoriens, punice-
 us, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se fa-
 cturum salutantes putabat, si pectus dexteramue
 porrigenz, permitteret osculandam. Illi verò audi-
 entes ista moleste ferebant. At Minos quiddam
 etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Si-
 cilie tyrannum, multis & atrocibus criminibus &
 Dione accusatum, & graui Stoicorum testimo-
 nio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens
 etiam illum valde suspiciunt inferi, eiusque pluri-

γισόν' ἐν τοῖς κάτω) μικρῶ δὲ ἰν τῇ χιμαίρᾳ προσδι-
 θέντα, παρέλυσεν τῆς καὶ ἀδίκης, λέγων πολλοῖς αὐ-
 τῶν πεποικυμένων πρὸς ἀργύριον ἡμέραν δεξιόν. α-
 ποσάντες δὲ ὁμῶς τῶ δικαστηρίῳ πρὸς κολαστήριον ἀ-
 φικνύμεθα. ἔνθα δὴ ὧ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῶ-
 σαί τε καὶ ἰδεῖν. ματίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκείῳ, καὶ
 οἰμωγὴ τῶν ὅτι τῶ πυρὸς ὀπιωμένων, καὶ σρέβλαι, καὶ
 κύφωνες, καὶ τροχεῖ, καὶ χιμαῖρα ἐσπάραται, καὶ ὁ κέρ-
 ρος ἐδάρδαται, ἐκολάζοντο ἅμα πάντες, βασιλεῖς
 δῆλοι, σατράπαι, πένητες, πλάστοι, πτωχοί, καὶ μετέ-
 λε πᾶσι τῶν τελολημένων. ἐνῖς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνω-
 σαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῷ ἔναγχος τελευτήκοντες.
 οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέ-
 ποιεν, μάλα δαλοπρεπὲς ἦ καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα
 πῶς οἶδ', ἑαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν εἶον. τοῖς
 μέντοι πένησιν ἡμῖν ἔλθα τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ διανα-
 παύομενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν καὶ κείνα εἶδε
 τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγαν
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγῆρῃ Τιβύον. καὶ
 ῥά κλεις ὅσῃ. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ. διελ-
 θόντες δὲ καὶ τέρας, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχ-
 ρέσιον, εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς ἡμιθέας τε καὶ τὰς
 ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἄλλα ἔθνη
 καὶ φύλα διακωμένους, τὰς μὲν παλαιὰς ἱνάς καὶ εὐ-
 ρωπῶντας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀμενηνὰς. τὰς δὲ

νεαλῶς

um ibi valet autoritas) ferme iam Chimera alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim inuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum pervenimus. Ubi præcipue, multa & miserranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ciulatus hominum in igne flagrantium, tum rore & tormenta, catena, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pariter omnes captivi, reges, præfecti, pauperes, mendici, divites, & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tam occultabant, nostroque subtrahebant aspectui, ut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abiecteque faciebant. atque hi quidem quàm lim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum iniqui quiescissent, denuò repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque graviter affectum Tantalem, genitumque terra Tityum, Dij boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum venimus Acheisium, invenimusque ibi semideos, heroidasque & etiam simul mortuorum turbam, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac senes, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios

νεαλεῖς καὶ σωεστηκότας, καὶ μάλιστα τὰς αἰγυπίας
 αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς παρέχειας. τὸ μὲν τοι δὲ
 ἀγινώσκειν ἕκαστον, ὃ πᾶνυ ἡ λυῖ ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμ
 νωμένων, πᾶν μόνις καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωροῦνται
 αὐτὰς ἐγινώσκομεν. ἔκκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀμαυ
 ροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ ὅθεν ἔλτῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ
 τοντες. ὥς πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κείμενων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδουκότων
 καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας περ φαινόντων, ἡ πόρην περ
 ἑμαυτὸν, ὥς τινι διακρίναμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ τῆ κα
 λῆ Νιρέως, ἢ τὸν μετὰ τῷ ἱερὸν ἀπὸ τῆ Φαμάκων βα
 σιλέως, ἢ Πυρρίαντὸν μάγῃον ἀπὸ τῆ Αἰαμέμνονος
 ὅθεν γὰρ ἔλτῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐταῖς πα
 ρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἡ, ἄδηλα καὶ ἀνέπιτρα
 φα, καὶ ὥς ὅθεν ὅς ἔλτῶν διακρίνεσθαι δυνάμενα. τι
 γάρ τοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὅ τῶν ἀνθρώπων βί
 ος πομπῇ ἱνι μακρᾷ περσοικέναι, χορηγεῖν δὲ
 διατάττειν ἕκαστα ἢ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τῶ
 πομπεὺσιν χήματα περσοῦντα. τὸν μὲν γὰρ λα
 βῆσαι ἢ τύχη, βασιλικῶς διεσεύασε, πᾶσαντε ὅτι
 θεῖσαι, καὶ δορυφόρος παραδῆσαι, καὶ τὴν κεφαλὴν σ
 ψασα τῷ διαδήματι. τῷ δὲ οἰκέτῃ χήμα περιέθηκε
 τὸν δὲ ἱνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον
 γελοῖον παρεσκεύασε. πάντοδα πᾶν γὰρ οἶμα δὲ
 γνέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς

Verò iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob
illam condiendi efficaciam Egyptios. Verum digno-
scere quemlibet haud proclive fuit, adeò nudatis os-
sibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix
eandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe con-
serti considebant obscuri atque ignobiles, nullum-
que seruantes amplius pristina forma vestigium.
Cum igitur multi simul ossei consisterent, inuicem
minimò similes, qui terrificum quiddam per canos
oculorum orbis transpicerent, dentesque nudos o-
stenderent, hesitabam certè mecum, quonam si-
gnis Therstem à Nireo illo formoso discernerem, aut
mendicum Irum à Phaaco rege, aut Pyrrhiam
Troium ab Agamemnone. Nihil enim amplius
veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt
inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis,
nullique unquam dignoscenda. Hæc igitur spectanti
mibi, persimilis hominum vita pompa cuiusquam lon-
ge videbatur cui præsit ac disponat quæque fortu-
na, ex his qui pompam agunt, diversos variosque
cuique habitus accommodans. Alium siquidem for-
tuna delicens, regis ornat insignibus, & tiaram
imponens, & satellites addens, & caput diademate
coronans. Alium serui rursus ornatum induit, hunc
formosum effigiat, hunc deformem atque deridicu-
lum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet
esse spectaculum. Quin habitus quorundam ple-
rumque in media quoque pompa demittat neque

μετέβαλε τὰ ἐνίων χήματα, ἐκ ἑῷσαις τέλος δια-
 πομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μέγα μφίεσαι, τὴν
 μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν Ἰδ οἰκέτη καὶ αἰχμαλώτης
 σκευὴ ἀναλαβεῖν, τὴν Μαιάνδριον, ἵεως ἐν ἰοῖς οἰκέ-
 ταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μέγα ἐδή-
 σε, καὶ μετὰ μὲν τίνος εἶασε χεῖρ ἐπὶ τῷ χήματι. ἐπεὶ δ' αὖ
 δ' ὅτ' πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τίνω καὶ ἑκάστος ἀ-
 ποδῆς τὸ σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ χήμα μέγα τῷ
 σώματι, ὥσπερ καὶ περὶ Ἰδ, γίγνεται, μηδὲν Ἰδ πησίῃ
 διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ἐπὶ ἀγνωμοσύνης, ἐπεὶ δ' αὖ ἀπαίρη
 τὸ κόσμον ἐπιστᾶσαι ἡλύχη, ἀχθοντά γε, καὶ ἀρινακτε-
 σιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχοντες ὀ-
 λίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. εἶμαι ὅτι καὶ τὴν σκηνῆς πολ-
 λάκις ἐώρακέναι Ἰδ τραγικὸς ὑποκρίσας Ἰδ τις περὶ
 τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντα, ἐνίοτε δ' ἐ-
 Πριάμην γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς, ἐ-
 τύχοι μικρὸν ἐμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τῷ Κέκρο-
 πος ἢ Εὐρυθέως χήμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰ-
 κέτης προῆλθεν ὑπὸ Ἰδ ποιῆ Ἰδ κεκελευσμένος. ἤδη ὅτε
 ρας ἔχοντος Ἰδ δράματος, ἀποδυσάμενος ἑκάστος αὐτῶν
 τὸ χρυσόπαισιν ἐκείνην ἐδῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀπο-
 θέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῆς ἐμβάτης, πένης καὶ ταπίνου
 περιέρχεται, ἐκ' ἑτ' Ἀγαμέμνωνος ὁ Ἀτρεΐδης, καὶ Κρέωνος
 Μενεικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆς σοιωεὺς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος, ὁ Θεογείτνης μαρναθῶνι
 τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε
 μα

perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi,
quo prodierant, sed ornatu commutato, Cræsum
quidem coëgit serui captiuq, vestes induere, Me-
andrium autem antè inter seruos incedentem, Po-
lycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit uti, verùm ubi iam pom-
pæ tempus præterit, apparatus quisque restitu-
ens, & cum corpore simul exitus amictu, qua-
lis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens.
Quidam tamen ob inscitiam, cum suos fortu-
na cultus exigit, agrè ferunt atque indignan-
tur, tanquam propriis quibusdã bonis privati,
ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur,
exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerum-
que puto histriones istos tragicos, qui (ut fabula
ratio poscit) modò Creontes, modò Priami sunt,
aut Agamemnones. Idemque (si fors tulerit) pau-
lò antè tam grauitè Cecropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulò post seruus, poëta iubente,
progreditur. At cum fabula iam finis affuerit,
quisque auratas illas vestes exutus, personam de-
ponens, & descendens à crepidis, pauper atque
humilis obambulat, haud amplius Agamem-
non ille Atreo prognatus, aut Creon Menæcei fi-
lius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Saty-
rus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortu-
um res habent, quemadmodum mihi tum spe-

μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ. οἱ ᾗτις πολο-
 τελεῖς τέχαι καὶ ὑψηλὰς τέχας ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σῆ-
 λαις, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν ἡμιώτεροι παρ
 αὐτοῖς εἰσιτῶν ἰδὼν νεκρῶν; Μέ. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 ἐθεάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸ, λέγω ᾗ τὴν κάραν τὸν ἐκ τῆς
 πέφας περιβόητον, ὃ οἶδα, ὅτι καὶ αὐτὸν ἐπαύσω γελῶν,
 ἄνω τε περὶ νῶς ἑρρίπτο ἐν παραβύσσω τῶν λανθάνων ἐν
 τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον ὀπο-
 λαύων τῆς μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικῶτον
 ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπεὶ δ' αὖν γὰρ ὦ ἐπῆρε ὁ Αἰκὸς ὀπο-
 μετρέσῃ ἐκάστω τὸ τέπον, δίδωσι ᾗ τὸ μέγιστον καὶ πλε-
 ον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καὶ ἀκεία, πρὸς τὸ μέ-
 τρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' αὖν, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέ-
 λαις, εἰ ἐθεάσω τις παρ' ἡμῶν βασιλέας καὶ σατράπας,
 πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι παρεμπολοῦντας
 ὑπ' ὀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ
 ὑπὸ τῆς τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κέρρους παρο-
 μένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπείδων τὰ ἀλμύρατα. Φίλιπ-
 πον γοῦν τὸ μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, καὶ ᾗ κρατεῖν
 ἐμαυτὸν δυνατὸς εἶναι. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ ἱνὶ,
 μισθὸν ἀκέρμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς
 δὲ καὶ ἄλλας εἶναι ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταπολιτείας.
 Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἄτο-
 πα διηγῇ τὰ πρὸς τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δὲ ἄπειρα.
 τίς ὁ Σωκράτης ἐπιστατῇ, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν
 σοφῶν

Etanti videbatur. PHILON. Dic mihi Menippe, isti qui magnificos altosque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nibilone sunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratior? MENIP. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico Pyramide celebrem, sat scio, nunquam videre desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cum Eacus, o amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atque in faciem cedantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciat, continere me certe non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios praterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, penesq; incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapien-

σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ παῖς ἐρχεῖ) διελύχων ἅπαντας, σῶσι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ὀδυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲν τοῖς πεφύοσθαι αὐτῷ, καὶ διαθήκῃ ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτερος Διογύης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσυρῷ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγῇ, καὶ ἄλλοις ποσίων πολυτελῶν. ἀκῶν δὲ οἰμαζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν ἰσχὺν ἀναμετρεμένων, γελαῖ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὲρ καλακείμενος, ἀδαι μάλα τραχεία καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὀππικαλῶν, ὥς ἀνιᾶσθαι τὰς ἀνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μελοικεῖν, ἔφεροντας τὸν Διογύην. Φι. ταῦτι μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλεσίων; Μέν. ὦ γε ὑπερμένησαι. ἔγὰρ οἶδ' ὅπως πῶς τίς τε λέγειν προθέμενος, πεμπολὺ ἀπεπλανήθῃ τῷ λόγῳ. διατρέξοντες γάρ μιν παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν πρὸς τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, βούλῃς εἰς καὶ αὐτὸς ἐν τῶν ἐκκλησιασῶν. διώκηθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευτᾷ δὲ τὸ πρὸς τῶν πλεσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς ἔς τ' ἀμαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοῖς το.

sapientum alius? *MENIP.* Socrates profectò etiam ibi obuersatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midaq, Phrygio, atq; aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum eiulantes audit, veteris fortuna magnitudinem recogitantes, et rides et delectatur, ac supinus cubans ut plurimum cantat, aspera nimis atque iniucunda voce illorum eiulatus obscurans, adeò ut id agrè ferètes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberent. *PHI.* De his iam satis quidem, caterù quodnam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sancitum? *MEN.* Benè admones. nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerunt his videlicet de rebus, qua in commune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim & ipse unus eam de numero eorum, qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de diuitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuria, assurgens tandem ex populo primas quidam huiusmodi decretum legit.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πόλῃσιν ὄντων πα-
 ρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ διαζόμενοι, καὶ πάντα τρέ-
 πον τῶν πονημάτων καὶ αὐφρονοῦντες, δέδοκ' ἡ βελῆ
 καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν
 καλᾶζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς
 δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθεῖσας ἄνω εἰς τὸν βίον, κατα-
 λύεσθαι εἰς τὰς ὄντας, ἄχρῃς αὖ ἐν τῷ τοιούτῳ διαγίγ-
 νωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὧν γιγνό-
 μενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πονημάτων ἐλαυ-
 νόμενοι. τοιούτῳθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθα-
 νεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρατίων σκελεΐωνος, νεκυσι-
 εὺς, Φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τὸν ἀναγνωθέντος τὸ
 ψηφίσμας, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειρο-
 τόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ βριμὴ, καὶ ὑ-
 λάκησεν ὁ κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐντελὴ γίγνε', καὶ κύ-
 ρμα, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τέρρεσίᾳ
 προσελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος,
 εἰπεῖν πρὸς με, ποῖόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον.
 ὁ δὲ γελάσας, ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον καὶ
 ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ, πῶς
 μὲν αἰτίαν οἶδ' ἅ σ' ἧς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν
 σοφῶν ἐγλύετο, καὶ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀ-
 φ' ὧν ἡμεῖς λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ
 τῶ

DECRETVM.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesque omnimodo despectui habentes visum est Senati populoque, ut cum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, anime verò sursum remissa in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; à pauperibus agitati. deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarinus patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbauerunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. Sic enim rata, qua inferi statuunt, authenticaque sunt. Quae igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ergo statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeò, atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vita genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cecus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tua perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem

τῷ Ραδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφω, ὦ πατέριον, ἀλλ'
 εἰπὲ, ἢ μὴ πείθῃς με σὲ το Φλότερον πείθοντα ἐν
 τῷ εἶω. ὁ δὲ, δὴ με ἀπαγαγὼν, ἢ πολὺ τῶν ἄλλων ἀ-
 πασάσας, ἢ ῥέμα προσκύψας πρὸς τὸ εἶς φησιν, ὁ
 τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος ἢ σωφρονέστερος, ὡς τῆς
 ἀφροσύνης πωσάμενος τὸ μετεωρολογεῖν, ἢ τέλη ἢ
 ἀρχὰς ὀπισκοπεῖν, ἢ καταπύσας τῶν σοφῶν τῶ-
 ν συλλογισμῶν, καὶ τὰ πιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος
 τὸ το μόνον ἐξ ἀπηνόου θηρόση, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέ-
 μενος, παρεσθράμης γελῶν τὰ πολλὰ, ἢ πῶι μηδὲν
 ἐσπυδακῶς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν
 λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὤφελω, ἄγε δὴ ὦ Μι-
 θροβαρζάνη, φημι, τί διαμέλλομεν, καὶ ἔκ ἀπιμεν
 αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν ὦ
 Μένιππε, ταχέϊαν γὰρ σὺ καὶ ἀπράγμονα ἔσο-
 οῖξω ἀτραπὴν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι
 χωρίον τῷ ἄλλῃ ζωφωρότερον δείξας τῇ χειρὶ
 πύρρῳθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κλει-
 θρίας ἐσρέον φῶς, ἐκείνο, ἔφη ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῷ
 τροφῶνί, καὶ κῆθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας.
 ταύτῃ ἐν ἀνίθι, ἢ εὐθύς ἔση ἐπὶ τῆς ἐλλάδος. ἢ οἷς
 δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος,
 χαλεπῶς μάλα διὰ τῷ σμίῃ ἀνερπύσας,
 ἔκ οἷδ', ὅπως ἐν Λεβαθείᾳ
 γίγνομαι.

am Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, in-
quam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contem-
nas, qui in vita te etiam ipso cecior oberro. Abducens
ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi incli-
ans, Optima est, inquit, idiotarum privatorumque
vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta
meditandi, & fines & principia inspicendi, & vastos
per se syllogismos despuens, atque id genus omnia nu-
cas assumans, hoc solum in tota vita persequere, ut præ-
sentibus bene compositis minimè curiosus, nullare sol-
licitus, quam plurimum potes, hilaris vitam vidensq;
aducas. Hac cum dixisset, rursus in asphodelorum
stratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc ve-
per erat) age, inquam, ô Microbarzane, quid cun-
tamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad-
huc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe
facilemq; tibi monstrabo semitam, et me protinus ab-
ducens in regionem quandam magis priore tenebri-
osam, manu procul ostendens subobscurum tene-
bre, ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit,
Erophonij templum est, atq; illac ad inferos è Bæotia
descenditur, hâc ascēdes atq; illico eris in Græcia. E-
rgo igitur hoc sermone gauisus, salutato Mago, dif-
ficile admodum per angustas antri fauces sur-
sum repens nescio quo pacto in

Lebadiam perueni.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ

Τ Ε Σ . Ε Ρ Μ Η Σ .

ΤΙ γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ὀπολιπῶ
 δλεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρεῖσαν ἡμέραν, ἔπει-
 εῖωθὼς ἐπιχωρεύειν τοῖς ἄνω πρᾶγμασι; Χά' ἐπε-
 θύμησα ὦ Ερμῇ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ
 πρᾶτῃσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ τίνων σπέρμενα
 πάντες οἰμώζουσι καλῶντες παρ' ἡμᾶς. ἔδεις γάρ αὖ
 αἰδλακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος ἔν παρὰ τῆς
 δεκῆς αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ θετῆαλὸς ἐκείνος νεανίσκος·
 μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς
 φῶς. καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξενὸν
 γήσεις γὰρ εὐοῖδ' ὅλι με ξυμπερινοσῶν, καὶ δείξεις
 κατὰ, ὡς αὐτὸς εἰδὼς ἅπαντα. Ερμ. ἔχολή μοι ὦ πορ-
 μεῦ. ἀπέρχομαι γάρ ἡ διακνησόμενος τῷ ἄνω Δι-
 τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δλέδια με
 βραδύναντά με, ὅλον ὑμέτερον εἶσθαι εἶναι, παραδὲ
 τῷ ζόφῳ· ἢ ὅπερ τὸν Ηφαιστον πρῶτὴν ἐποίησε, ῥίψῃ κα-
 μέ τετραγῶς τῆ ποδὸς διπὸ τῆ θεασσοῖα βηλῆ, ὡς ὑ-
 ποσκάζων, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. Κα-
 περιόψει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ-
 τα, ἐπαῖρος καὶ ξύμπτως καὶ σιωδιάκτορος ὢν, καὶ μη-
 καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ μάλας, ἐκείνων γέν σε μεμνήσθαι
 ἢ μηδὲ πώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπ-
 εῖναι

CHARON SIVE CON-
TEMPLANTES. MERCURIUS.

Quid rides, ò Charon? aut quid deserto nauigio
in hanc lucem aduenisti, non admodum af-
fectus Superum rebus interesse? **CHA.** Cupido me ce-
pit, ò Mercuri, videndi, & quamam in vita geran-
tur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam
quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descen-
derint. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachry-
mas traiecit. Quare exemplo illius Thessali adoles-
centis commeatu à Dite impetrato, ut unum saltem
diem a naxe abesse liceret, in lucem ascendi. ac mihi
videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam per-
egrinus cum sim, sat scio te non grauari, quin obam-
bulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui
universa iam habeas comperta. **MERCVR.** Non
est otium ò portitor. Nam ab eo iam nunc, negotium
quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Io-
ue summo datum, expediturus. Ille autem ad ira-
cundiam propensior est, ut planè verear, ne cun-
stantem me vel totum vestre sortis esse permittat,
saligini videlicet addictum: vel quemadmodum nu-
ber Vulcanum, ita et me correpto pede è summo dei-
tias calo, nimirum quo et ipse pocillatoris munere fun-
gens, claudicando risus moueam. **CHA.** Despicies ergo
ne temerè et indecore in terra oberrantem, præsertim
amicus & navigationis socius, ium & nostra Reip. ex
parte legatus? Atqui cōuenires, ò Maia proles, illorū

εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασρώματι
 ἐκταθεὶς, ὥμας ἔτω καρτερὸς ἔχων, ἢ, εἴ τινα ἄλλο
 νεκρὸν ἔυροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλεῖν διαλέγῃ. ἐγὼ
 δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτῃ
 μόνῳ. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὦ Φίλτατον Ερμῆ
 διον, μὴ καταλίπῃς με, περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ εἴδει
 ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι. ὥς ἦν με σὺ ἀφῆες
 ἔσλιν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐκείνα
 σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὲ καὶ
 γὰρ σὺ πάλιν ἀμβλυώτῃω πρὸς τὸ Φῶς· ἀλλὰ σὺ δὲ
 ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Ερμῆ
 τε πὶ τὸ πρᾶγμα πλεονῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. ὁ
 γὰρ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιήγησεως ἐκ ἀκόνδυ
 λον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερρηγνέον δὲ ὅμως
 τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθῃ τις, ὅποτε Φίλῳ τις ὢν βιάζοι
 το; πάντα μὲν ἔν σε ἰσλεῖν καθ' ἕκαστον ἀκροβῶς ἀ
 μήχανόν ἐστιν ὡς περθευῖ. πολλῶν γὰρ αὐτῶν ἡ δια
 τριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν ἀποκηρύττεσθαι δεήσει
 καθάπερ ἀποδιδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐ
 τὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν
 τῷ Πλούτωνι ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῶν
 πολλοῦ τοῦ χρόνου. καὶ ὁ τελώνης Λιακὸς ἀγα
 νακτῆσθαι, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφα
 λατατῶν γιγνομένων ἰδῆς, τῷτ' ἤσλη σκεπτόμενος. Χά
 αὐτὸς ὦ Ερμῆ ἐπινόει τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ ἔσλιν
 οἶδα

etiamnum meminisse, quod te vel sentinā exhaurire, vel remum agitare ne unquam quidem iusserim. Quin tu interim, quāquā adeo robustus es humeris, in navigij dorso porrectus stertis, aut si quam forte ex umbris loquacem offenderis, cū hac inter navigandū perpetuò cōfabularis. Ego verò quantumvis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro ô charissime Mercuriole, ne me deseras, sed ut homo aliquo conspecto redeam, indica quam in vita terentur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ip-
sīs cecis differre videbor. Nū enim illi lubrico gressu per caliginem titubāt, iter rursus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllexie, perpetuo memori futuro. MER. Nec profecto res verberum mihi caussa existet, adeo et iam hinc commō-
trationis huius mercedem nō sine iuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellet? Principio ergo ut omnia singulatim et ex amussim conspicias: frustra laboras, ô portitor; nam hoc multorū annorum fuerit pegeritū: deinde me denunciari oportebit tanquā transfugam a Ione. Tibi verò quo minus mortis munia peragere possēs fuerit impedimento, neq; non Ditis imperio detraxerit, cū videlicet longo adeo tempore umbras adueheres nullas. Postremo C. e. Eacus, qui portorio colligendo profectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore ne obolum quidem lucrificerit. Verum quare ita assererem capita videre possis, tam consiliū erit nobis captandum. CRA. Ipse, ô Mercuri, quod op-

οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένῳ ὦν. Ερμ. τὸ μὲν ὅλον αἰ-
 χάρων, ὑψηλὸν ἔστιν ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὥς ἀπ' ἐ-
 κείνου πάντ' ἴδοις. σὺ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανὸν ἀνελ-
 θεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ αὖ ἔκαμνον. ἔκ περ ὥπῃς γὰρ
 αὐτὸν ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις εἰ-
 δώλοισι ἀεὶ ξυνόντα ὑπὸ βατεύειν τῶν βασιλείων τῶ
 Διὸς, ὦρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρεσιν περσκοπεῖν. Χά-
 οἶδα ὦ Ερμῇ ἄπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐ-
 πειδὲν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγί-
 σαι, πλάγια τῇ ὁρῇ ἐμπίσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
 ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας κελεύεσθαι τὴν ὁ-
 ρήνην σείλαι, ἢ ἐνδουναί ολίγον τοῦ ποδός, ἢ σικε-
 δραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ, τὴν ἡσυχίαν ἄγειν
 παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναί τε βελ-
 τίω. κατὰ ταῦτα δὲ καὶ σὺ πράττει, ὅπως καλῶς
 ἔχειν νομίζεις κυβερνήτης νῦν γε ὦν. ἐγὼ δὲ ὡς περ
 ἐπιτάγῃς νόμος, σιωπῇ καθεδρέωμαι, πάντα πει-
 θόμενος κελεύοντί σοι. Ερμ. ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς
 γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, καὶ ξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκο-
 πὴν. ἀρ' ἐν ὁ καύκασος ἐπὶ τῇδε, ἢ ὁ Παρνασσὸς
 ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ολυμπος ἐκείνοσι, καὶ
 τοὶ ἐφ' αὐτὸν ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ολυμπὸν ἀπιδῶν.
 συγκαμῖν δὲ καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σὲ δὲ. Χά-
 πρὸς ταῦτα. ὑπεργῆσω γὰρ ὅσα δυνατὰ. Ερ. Ομη-
 ρὸς ποιητὴς φησι τὰς Ἀλφειῶς ἡέας, δύο καὶ αὐτὰς
 ὄντας

nū factu fuerit videris: ego verò peregrinus cū sim
terra, quid rerum hīc agatur, nescio. MER. Bre-
uiter, ō Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde
cuncta queas prospicere. Caterū si in cælum subuo-
lere tibi foret facultas, nō laborarem, nam inde qua-
re: specula omnia despiceres accuratē. Cū autem
tibi, cui semper cū mortuorum simulachris cōmer-
cium est, in Iouis regiam ascendere minimē liceat,
am tempus fuerit excelsū aliquem montem disqui-
ere. CHA. Nosti, ō Mercuri, quæ ad vos inter na-
vigandum dicere consueverim? Siquidem ubi et pro-
fus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut
sublimē tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra impe-
ritia, iubetis vel velum contrahere, vel pedem pauli-
ter accommodare, vel etiam ipsius venti cursum se-
dari. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid
primum sit, non ignoro. Eodem ergo modo et tu, cū
gubernator, quæ tibi conuenire visa fuerint, facito.
Ego verò ut est vectorum conditio, tacitus sedebo per-
omnia tibi iubenti obsecundans. MER. Rectē ad-
mones, ō Charon, ipse enim quid facto opus sit sciero,
et speculam nobis idoneā inueniero. Num ergo Cau-
casus idoneus, aut hoc altior Parnassus aut utroq;
superior olympus ille? Atqui in Olympum mihi intu-
iti non contemnendi cuiusdā consilij in mentem ve-
nit. Tū ad hanc rem tuo & labore & obsequio pari-
ter erit opus. CHA. Tū ergo fuerit imperare, ō Mer-
curi. Equidem pro mea virili in omnib. parere cona-
bor. MER. Homerus poëta dicit, Aloe filios, cū et ipsi

ὄντας, ἔτι παῖδας ἐβελήσαί ποτε τὴν Οὐρανὸν ἐκ βά-
 θρων ἀνασπάσαντας, ἐπιθέσθαι τῷ Ολύμπῳ· εἴτα τὸ
 Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν, οἰομέ-
 νος καὶ πρὸς βασιλῆας πρὸς τὸν ἔρανόν. Ἐκείνῳ μὲν ἐν τα-
 μβακίῳ, αἴτλα δ' ἄλλῳ γὰρ ἦσιν, δίκας εἰσοάτην· νῦν δὲ
 ἔγ' ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἔχοντες
 οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶν-
 τες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀ-
 κριβεστέραν τὴν σκοπὴν; Χά. καὶ συνησόμεθα ὦ Ερ-
 μῇ δι' ὄντες ἀναθέσθαι, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν
 Οὐρανόν; Ερ. διὰ τίδ' οὐκ αὖ ὦ χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς
 ἀγεννεστέρας εἶναι τοῖν βρεφελίοισιν ἐκείνοις; καὶ ταῦ-
 τα, θεὸς ὑπάρχοντες; Χά. ἔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δο-
 κεῖ μοι ἀπίθανόν· ἵνα τὴν μεγαλουργίαν ἔχαι. Ερ. εἰ-
 κότως. ἰδιώτης γὰρ εἰ ὦ χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός.
 ὁ δὲ γεννάσας Ομηροῦ διὰ τὸ διυοῖν εἴχσιν αὐτίκα
 ἡμῖν ἀμφοτέρων ἐποίησε τὸν ἔρανόν, ἔγωγε ῥαδίως σπυλ-
 θείς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἶσσι ταῦτα τεράστια εἶναι
 δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδέναι, ὅς τὸν πᾶσαν
 αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκέραι-
 ος δὲ ἴσως καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν πέρι, τῶν Ἡρακλέους,
 ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα καὶ
 ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τῶν ἄχθας, ὑποθείς ἑαυτὸν
 τῷ φορτίῳ; Χά. ἀκέραιος καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴς ἐστίν,
 σὺ αὖ ὦ Ερμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε, Ερ. ἀληθές ἐστι

duo essent, ad hac pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossam evulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrentur hoc pacto sufficientem se gradum & ascensum in cælum habituros. Verùm hi adolescētuli, cum impij essent, audacia suæ pœnas dederunt: nos autem qui hac in Deorum iniuriam minimè molimur, cur non & ipsi eadem via ædificamus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum. CHAR. Et duobus nobis, ò Mercuri, vires suffecerint ad locomouendum vel Pelion, vel etiam Ossam? MER. Quid ni, ò Charon? an tu nos abicētiōres, magisque imbecillos infantulis illis indicas, maxime cum simus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res ipsæ incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non iniuria, imperitus enim es, & in elegancia poëtica minimè versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis parauit in cælum, adeò facile congestis montibus. Porro admiror hac tibi prodigiōsi videri, cum tamen Atlanta non ignores, qui vel solus cælum ipsum fert, universos nos sustinens. Sed & de senectute meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se oneris tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR. Cuiusmodi sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu & Poëta videritis. MERCVR. Verissima, ò Charon,

ὦ χάρων. ἢ τίν' ἔστι γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες, ἐψεύδον-
 το αὐτῷ; ὥς τε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥ-
 σπερ ἡμῖν ὑφ' ἡγεῖται τ' ἐπ' αὐτὴν καὶ ἀρχιτέκτων Ὀ-
 μηροῦ. Αὐτὰρ ἐπ' ὅσῃ Πήλιον εἰνοσιφυλλον. ὁρᾷς,
 ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασόμεθα;
 Φέρε εὖ ἀναβάς ἰδῶ, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδο-
 μεῖν ἔτι δλεῖσαι, παπαί. κάτω ἔλ' ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώ-
 ρεια τῷ ἔρανθ'. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων, μόγις Ἰωνία
 καὶ λυδία φαίνεται. ἀπὸ δ' ἐκ τῆς ἐσπέρας, ἢ πλεον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας. ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτώων, τὰ ἐπὶ
 ταῖς τῷ Ἰσθμῷ μέσῃ. καὶ κεῖθεν ἡ κρήνη ἢ πάνυ σαφῶς.
 μετακινήσεια ἡμῖν ὡς πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη ὡς εἰσὶν. εἴ-
 τα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. Χά. ἔτω παιῶμεν, ἔργα
 μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον. ἀπα-
 μηκύνοντες πέρα τῷ πιθανῷ. εἴτα συγκαταρρίψθηντες
 αὐτῷ πικρῶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς περὶ θῶ-
 μεν, ξυντρίβεντες τῶν κρανίων. Ερ. θαύρα, ἀσφα-
 λῶς γὰρ ἔχει ἅπαντα, μετατίθει τὴν Οἶτην, ἐπικυ-
 λινδρίσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδ' ἢ ἐπ' ἀνέμῳ αὐθις,
 ὅς ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀνάβαινε ἡσλὴ καὶ σύ. Χά. ὄρε-
 ξον ὡς Ἑρμῇ τὴν χεῖρα. ἢ γὰρ ἐπὶ μικρὰν μετὰ τὴν
 τὴν μηχανὴν ἀναβιβάσεις. Ερμ. εἴγε καὶ ἰδ' εἶν' ἐθέ-
 λεις ὦ χάρων ἅπαντα. ἢ ἐνὶ δ' ἁμφω, καὶ ἀσφα-
 λῇ, καὶ φιλοφρονοῦναι εἶναι. ἀλλ' ἔχει μετὰ τῆς δεξιᾶς.
 καὶ φαίει μὴ κατὰ τὴν ἐλίσσιν περὶ εἶν. ὅγε ἀνελήλυ-
 θας

ron, alioqui cuius gratia viri illi sapientes ementirentur? Itaq, primum Ossam vectibus eruamus, quem admodū carmen præscribit et ipse architectus Homerus: at super Ossam Pelion arboribus densum. Vides, quā citra negotium pariter, et quā poëtice effecerimus? Age hac mole conscensa dispiciam, nū aut hac faciant satis, aut plura superstruere oporteat. Pape. quid hoc? Heremus adhuc in ipsa cæli radice. Etenim ab oriente solum vix Ionia et Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius quā Italia ac Sicilia. Porro à Septentrione ea solum, quæ Istro adiacent, apparent. Illinc aut Creta: neq, hæc admodū aperte. Quare, sicuti videtur, & Oetā transponere oportet, postremo omnib. superimponendus Parnassus. CHA. Sic faciamus. At hoc solum vide, ne plus a quo attenuādo opus ipsum tenuius fragiliusq, reddamus, ita ut tandē unā cum ipsa mole deturbati, Homericam illam adificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetā transpone, aduoluetur & Parnassus. En iterum conscendam, bene habet, cuncta iam conspicio: & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq, enim paruat ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula conueri gestis, ô Charon, discrimini te cōmittas oportet. Non. n. ita cōparatū est, ut simul et extra periculum sis constitutus, & tamen, quæ cupis liceat spectare. Verū hac mea dextra nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedē figas, caue. Nunc omni

θας καὶ σὺ. καὶ ἐπεὶ περ διέκρυμβῃ ὁ Παρνασσός
 ἐστὶ, μίαν ἐκάτερος ἄκρην ἐπιλαβόμενοι, καθεζώμε-
 θα. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκό-
 πωσι ἅπαντα. Χά. ὁρῶ γῆν πολλὴν καὶ λίμνην πινὰ με-
 γάλην περιέρεσσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς, τὰ κω-
 κυτῶ, καὶ Περιφλεγέθοντα μείζονας, καὶ ἀνθρώ-
 πους πανυ σμικρὺς, καὶ τινὰς Φωλεὺς αὐτῶν. Ερ.
 πόλεις σκεῖνά εἰσιν,, ἔς Φωλεὺς εἶναι νομίζεις. Χά.
 οἶδα ὦ Ερμῆ, ὡς ἔδρην ἡμῶν πέπρακται, ἀλλὰ μά-
 τιν τὸν παρνασσὸν αὐτῇ κασαλία, καὶ τὴν Οἰτύω,
 καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; Χά. ἔ-
 δρην ἀκρὺς ἐγώ γε ἀπὸ τῶ ὑψηλῶ ὁρῶ. ἐβελόμεν
 δὲ ἔ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς
 ὁρᾶν, ἀλλὰ τὸς ἀνθρώπους αὐτῶς, καὶ ἀπράτητοι,
 καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε μετὰ πρῶτον ἐντυχῶν εἶ-
 δες γελῶντα, καὶ ἤρα με, ὅ, τι γελῶν. ἀκέσας γάρ τι-
 νῶ ἤσθην ἐς ὑπερβολήν. Ερμ. τί δὲ τῶτ' ἦν; Χά. ἐ-
 πὶ δειπνον οἶμα κληθεὶς ὑπὸ τῶν φίλων,
 ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλιστα ἤζω ἔφη. καὶ μετὰ ξυλὲ
 γοντα ἀπὸ τῶ πύγας κεραμῖς ἐπιπесῶσα, σὺκ οἶδ'
 ὅτ' ἐκινήσαντα, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα ἐν σὺκ
 ἐπιτελέσαντα τὴν ὑπόχρεσιν· εἰκα δὲ καὶ νῦν
 ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μάλλον βλέπομι καὶ ἀκέ-
 ομι. Ερμ. ἔχ' ἀτρέμας. καὶ τῶτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι
 σι, καὶ ὅξυ δερκέεσσι ἐν βραχέϊ ἀποφανῶ, παρ
Ομήρ' 8

ex parte res bene se habet, cum ex tu superaris. Iam vero quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterque altero occupato consideramus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intueri universa. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quae undique terram circumfluit. Tum montes ac fluvios et Coccyo, & Phlegethonte ampliores. Ad haec homines admodum exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illae sunt, quos tu nidos arbitraris. CHAR. Vides, quam nihil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sedemouimus Parnassum una cum Castalio, cum & Oetam, ceterosque montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem est sublimis exacte despicio nihil. Desiderium autem erat non urbes solum, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verum & homines ipsos, tum quae faciant, quaeque loquantur exaudire haud secus ac prius, cum tu obuius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quoriam ad cenam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maximam. Atque interim dum hac diceret, tegula quaedam, nescio quo deturbata, à tecto in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo hominem ut qui promissa minimam praestaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo. MER. Quiesce sis. Nam et huic malo remedium inueniero, atque incantatione quadam ab Ho-

mero

Ομήρου τινὰ καὶ πρὸς τὸ ἐπιφθιγὴν λαβὼν. καὶ πρὸς
 δ' ἂν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώτειν,
 ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. Χά. λέγε μόνον. Ε.ρ.

Ἀχλὺν δ' αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλουν ἢ πρὶν
 εἶπεν,

ὅφρ' εἴ γνώσῃς ἡμῖν θεὸν ἢ δὲ καὶ ἄνδρα.

Χά. τί ἐστίν; Ε.ρμ. ἤδη ὁρᾷς; Χά. ὑπερφυῶς γε. τυ-
 φλὸς ὁ λυκεὺς ἐκείνῳ, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥς σου γὰρ
 ἐπὶ τούτῳ προσέδιδασκέ με, καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι.
 ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν Ομηρον καὶ γὰρ ἐρωμά σε, ὡς
 μάθης ἔσθ' αὐτὸν ἀμελήσοντά με τῶν Ομήρου. Ε.ρμ.
 καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέμεναι, ναύτης αἰεὶ
 καὶ πρόσκωπῳ ὢν; Χά. ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τὸ ἐπὶ
 τῷ τέχνῃ. ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀπο-
 θανόντα, πολλὰ ραψωδῶντ' ἀκέσας, ἐνίων ἔτι μέ-
 μνημαι. καὶ τοι χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρός τότε κατέλα-
 βεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδμεν ἔμπανυ αἰσίαν τινα ὁδὴν
 τοῖς πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σωήσασθαι τὰς νεφέλας,
 καὶ ἐπ' αὐτὰς τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβα-
 λὼν τῷ τρίακταν, καὶ πάσας τὰς θύλλας εἰρέθυνε,
 καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τῶν θαλάσσαν ὑπὸ τῶν ἐ-
 πῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώφῳ ἐμπεσὼν, ὁ-
 λύγῃ δ' αἰὲν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅτε περ καὶ
 ναυτιάσας ἐκείνῳ ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν
 τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ χαρύβδι, καὶ
 Κύκλωπι. Ε.ρμ. ἔχ' ἀλεπὸν εἴην ἢ ἐκ τούτου
 ἐμέτε

mero accepta videndi aciem acutissimā tibi vel breui reddidero. Ac posteaquam pronunciauero carmina ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verū aperte cuncta intueri. CHA. Dic solū. ME.

Dimouī nubem visum, quæ texerat ante,

Ut tandem agnoscas quasint hominesue Deine.

CHA. Quid est? MER. Annon iam vides? CHA. Mirū in modum cæcus sanē Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primū me velim doceas, mihiq; percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, neq; ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? ME. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses nauta cum sis, et cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum vitā iam functum traicerem, multa carmina recitantem audiri, quorum nonnulla adhuc in memoria herent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit, Etenim posteaquam cantilenam quandam nauigan-ribus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptūnus, & nubes conuocauit, atq; tridente velut toryna (instrumēto, quo in olla aliquid teritur et agitur inter coquēdum) iniecto, cum fluctuam procellas excitauit, tum aliis multis turbis uniuersum miscebat mare, adeo ut parum absuerit, quin tempestas, quæ una tum densa caligine imminebat, nauem nobis subuertisset. Tum ergo et ille nauseabūdus bonā carminum partē Scylla et Charybdi enotuit, sed et Cyclopi. MERCVR.

Non

ἐμέτε· ὀλίγα γὰρ διαφυλάττειν. Χα. εἰπὲ γάρ μοι.

τίς γὰρ ὅς' ἐστὶ πάχιστος ἄνθρωπος τε μέγας τε,
 ἔξοχος ἄνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους.
 Ερμ. Μίλων ἔστι ὁ ἐκ Κρότων ἀθλητής. Ὀπτι-
 κροτῶσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμε-
 νος φέρει διὰ τῆς σαοῖς μέσης. Χα. καὶ πόσῳ δίκαι-
 ὄτερον αὖ ἐμὲ ὦ Ερμῇ, ἐπαμνοῖεν, ὅς αὐτὸν σοι τὸν Μί-
 λωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνδήσονται ἐς τὸ σκα-
 φίδιον. ὁπότεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτά-
 τος τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαιωθείς τῆ θανά-
 τος, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει: καὶ τα-
 οῖμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένον τῶν σεφά-
 νων τέτων, καὶ τῆς κρότος. νῦν δὲ μέγα φρονεῖ θου-
 μαζόμενον πρὸς τῇ τῆς ταύρας φορᾷ. τί ἔν οἱηθώ-
 μεν, ἀρεὰ ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι ποτε; Ερμ.
 πέθειν ὁκνεῖ θανάτου νῦν μνημονεύσειεν αὐτὸν ἐν ἀκ-
 μῇ τρυφῇ; Χα. ἔα. τῆτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡ-
 μῖν παρέξοντα, ὁπότε αὖ πλεῖν, μηδὲ ἐμπύδρα, ἔχ ὅ-
 πως ταῦρον ἐπιάρασθαι δυνάμενον. σὺ δὲ μοι ὁκνε-
 υς εἰπὲ, τίς τε ἄρ' ὅς' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ ἔλλην
 ὡς ἔοικεν, δαπὼ γὰρ τῆς σολῆς. Ερμ. κύριος ὦ χάρων
 ὁ Καμβύσης, ὅς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων,
 νῦν Περσῶν ἡδὴ ἐποίησεν εἶνα. καὶ Ασυρίων ἐναγ-
 χος ἔστι ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσῆσατο.
 καὶ

Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula alimēta reservare. CHA. At dic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus, conspicuusq;
Vertice sublimi atq; humeris latissimus amplis.

MER. Milo Crotoniata hic est athleta, applau-
dunt autem ei Graci, quod taurum sublatum solum
per medium ferat stadium. CHA. At quanto in-
teriori causa, o Mercuri, ipsum me laudibus enche-
rent, qui paulò post ipsum tibi Milonem, quantus
est, correptum in naviculam imponam: nempe ubi à
morte inuictissimo adversario lucta superatus ad nos
venerit, quādo nec ipse planè intelliget qua cruris im-
plicādi ratione sit deiectus. Tum profectò nobis plora-
bit recordatus & harū coronarum, & huius applau-
sus. Nunc aut quia, propterea quod taurum gestarit,
est admirationi grandia sapit, ac mirificè sibi placet.
Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem
etiam aliquando sibi imminere speret? MER. Quid?
ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Missum
hunc fac, o Mercuri, risum nobis haud ita multò post
exhibiturum, quādo videlicet nobiscum nauigans ne
culicem quidem amplius, nedū taurum ferre poterit.
Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis
ac severitate quadam verendus, nec tamen Gracius,
quantum ex peregrino habitu conici potest? MER.
Cyrus, o Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod
olim Medi obtinebāt, ad Persas transtulit. Atq; idem
Assyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit.

καὶ νῦν ἐλαττεῖον τι ὅτι λυσιτελεῖ ἔοικεν, ὡς καθελά-
 τιν Κροῖσον, ἄρχοι πάντων. Χά. ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ-
 ποτε κακῆϊνός ἐστιν; Ερμ. ἐκέῖσε δὲ ποβλεῖψον ἐς τὴν
 μερῶν ἀκρόπολιν πρὸς τὸ τριπλῆν τεῖχος. Σά-
 ρεις σκῆναι. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἡδὴ τῆς
 κλίνης χρυσῆς κατῆμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ δια-
 λεγόμενον; Βάλει ἀκῶμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγε-
 σι; Χά. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε εἰσὶς γὰρ
 μου τὸν πλῆστον καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσους ἄσπε-
 ρους χρυσοὺς ἐσιν ἡμῖν, καὶ πρὸς ἄλλην πολυτέλεια
 εἴτε μοι τίνα ἢ γῆ τῶν πάντων ἀνθρώπων δοῦλαι-
 μόνεσσι εἶναι. Χά. τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ερ. θάρρος
 ἔσθ' ἐν ἀγεννέσι ὡς Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν δο-
 δαίμονες. ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωνά
 ἡγάμασι δοδαιμονεσάτας γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας
 παῖδας. Χά. τῆς ἀργόθεν φησὶν ἔσθ', τὰς ἀμα-
 κρώην δὲ ποθ' ἀνόντας, ἐπεὶ πρὸς μητέρα ὑποδύντες
 εἰλκυσαὶ ὅτι τῆς ἀπῆνης ἄχρη πρὸς τὸ ἱερόν. Κροῖ. ἔ-
 σω. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα σκῆνοι τῆς δοδαιμονίας
 ὁ δεύτερος δὲ τίς αὖ εἴη; Σο. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος
 ὅς ἐγώ τε εἶδω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.
 Κροῖ. ἐγὼ δὲ κάταρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδοαίμων εἶ-
 ναι; Σο. ἔσθ' ἐπεὶ οἶδα Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος
 ἀφίκηται εἰς. ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἔλεγχος
 τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρη πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνων
 δια-

Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat,
 et iam in animo destinans, ut Crasso superato im-
 perium habeat in omnes. CHAR. Si Crassus ubi tan-
 tem ille? ME. Iller sum oculos deſpecte in magnam
 Sam arcem, quæ triplici muro eſt ſcripta. Sardis illa.
 An non Crasum ipſum vides in aureo ſidentem ſo-
 lo, ac cum Solone illo Athenienſi differentem? Vis
 conſultemus qua de re verba faciant? CHA. Volo,
 Mercuri. CROES. ô hoſpes Athenienſis, qui
 cum divitias noſtras vidisti, theſauros ſcilicet & quā-
 tum nobis auri ſtrudis, tum & aliam ſuppellectilem
 pretioſam, dic mihi quemnam omnium hominum fe-
 liciffimum arbitraris. CHAR. Quid tandem dicet
 Solon? MERCVR. Bono ſis animo, nihil abiecti, ô
 Tharon. SOLON. Felices quidem admodum pauci.
 Verum ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem
 sacerdotis filios arbitror feliciffimos extiſſe. CHA.
 Argina sacerdotis hic dicit, qui nuper poſtquam
 matrem vehiculo inſidentem ad ſacrarium uſque
 poſt iugum ſubeuntes adduxiſſent, è viuis ſtatim
 exceſſerunt. CROE. Eſto, habeant illi felicitatis pri-
 mas. At quis tenebit ſecundas? SOL. Tellus Athe-
 nienſis, qui præterquam quod bene vixit, mortem e-
 iam pro patri obire non reſuſavit. CROE. Ego ve-
 ro, ô ſceius, non tibi videor felix eſſe? SOL. Non dum,
 Cræſe ſtatui, quod nec dum ad vitam meam pervene-
 ris. Reſiſtimus enim eius rei index ac certiffimus
 mors ipſa exiſtit, & vita ad ſinem uſque feliciter
 m 2 per-

διαβιῶναι. Χά. κάλλιστα ὡς ὁλῶν, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπὶ
 λέλυσται, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὸ
 πρὸς τῶν ποικύων κρείσσιν. ἀλλὰ τίνας ἐκείνης ὁ κρῖ-
 σθαι ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ Ἰππὶ τῶν ὤμων φέρουσι; Ε.
 πλύνθης τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν
 χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείπαι μικρὸν ὑστερον. Φ.
 λόμανις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. Χά. ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶ
 χρυσοῦς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπωχρον μετ'
 ρυθίματ'· νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκέρων αἰεῖ. Ε.
 ἐκεῖνο ὡς Χάρων τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχη-
 τον. Χά. καὶ μὴν ἔχ' ὁρῶ ὅτι ἀγαθὸν αὐτῷ πρὸς σεση-
 μένῃ ἄρα τῷ μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐ-
 τόν. Ερμ. ἔγ' οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῷτο, καὶ Ἰππὶ
 βυλαί, καὶ λησθήρια, καὶ Ἰππορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ
 δεισμά, καὶ πλῆθ' μακρὸς, καὶ ἐμπορεῖαι, καὶ δει-
 λῆαι; Χά. διὰ τῷτο ὡς Ἐρμῇ τὸ μὴ πολὺ τῷ χαλκῷ
 διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν ὡς οἶδα
 παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάσθ' ἐκλέγων. Ερ. ναὶ
 ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥς ἐπ' ἀνὴρ ἀσφαλίζεται
 ὑπὸ αὐτῶν, τῷτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους
 οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσιν. πλὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
 καὶ ἔτ'· ὥσπερ ὁ μόλιβδι, καὶ τὰλλα. Χά. δεῖ
 νὴν τίνα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν
 οἱ τοσῷτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὥς, καὶ βαρέως κηρύττ-
 ονται. Ερ. ἀλλ' ἔσ' ὁλῶν γε ἐκεῖν' ὡς Χάρων ἐρᾷ
 αὐτοῖς

inducta. CHA. Optime facis, ô Solon, quod nostri
non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus
iudicare censes. Sed quinam illi, quos Cræsus emit-
tit? aut quid humeris gestant? MERCVR. Au-
tem eos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cu-
jus beneficio paulò post peribit. Est enim vir ille mi-
rum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud est
aurum splendidum scilicet, quodque subpallidum
refulget rubore: nunc enim, cum antè iam sapè de eo
audierim, ipsum primum video. MERCVR. Hoc
celebre illud est nomen, cuius gratia tantoperè pu-
gnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio
commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod
qui ferunt, eo grauantur. MERCVR. Annon
intelligis quot huius gratia bella, quot insidia, quot
atrocinia, quot periuria, quot cades, quot vincula,
quamq; longinqua navigatio, quot mercature, quot
seruitutes? CHA. Propter hoc ne, ô Mercuri, quod
parum ipsi ari prestat? Nam as noui, ut qui à singulis
uectores, quod & tu ipse non ignoras, obolum exi-
gam. MER. Est ita ut dicis, ô Charon. Verum as,
quia magna est eius copia, non est in pretio. Aurum
verò, & huius quidem parum, hi qui terra venas
scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Atta-
men ex terra prouenit, quemadmodum plumbum,
& reliqua metalla. CHA. Insignem quandam ho-
minum stultitiam narras, qui tato amore prosequun-
tur rem tum pallidam, tum etiam grauem. MER. At

αὐτεῦ φαίνεται, ὡς ἔρας. κατὰ γὰρ τοῦ Κροῖ-
 σι καὶ τῆς μεγαλουργίας τοῦ βαρβάρου. καὶ μοι δὲ
 καὶν ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν. ἐπακούσωμεν οὖν
 Σο. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἷσι γὰρ τι δίδεσθαι τῶν πολλῶν
 θῶν τούτων τὸν Πύθιον; Κροῖ. νῆ Δί', οὐ γὰρ ἐστὶν αὐ-
 τῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδ' ἐν τοιούτῳ. Σο. οὐ
 οὖν μακάριον οἷσι τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κήσονται
 ἐν τοῖς αἰετοῖς, καὶ πλύνθῃς χρυσᾶς; Κροῖ. πῶς γὰρ
 οὐ; Σο. πολλὴν μοι λέγεις ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ ου-
 ρανῷ, εἰ ἐκ λυδίας μετασέλλεσθαι τὸ χρυσαῖον δίδου-
 σαι αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. Κροῖ. ποῦ γὰρ τοσοῦτον
 αὐτὸ γένοιτο χρυσὸς ὅσῳ παρ' ἡμῶν; Σο. εἰπέ μοι, σί-
 δηρῷ δὲ φύεται ἐν λυδίᾳ; Κροῖ. ἔ παῖν τι. Σο. τὸ
 βελτίον ἢ ἄρα ἐκδοεῖς ἐσε. Κροῖ. πῶς ἀμείνων ὁ σί-
 δηρῷ χρυσῷ; Σο. ἣν ἀποκρίνη μηδὲν ἀνανακτῶν
 μάθους αὐτὸν. Κροῖ; ἐρώτα ὦ Σόλων. Σολ. πότερον ἀ-
 μείνεις οἱ σώζοντες τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐ-
 τῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες δηλαδὴ. Σολ. ἀρ' ἔν ἢν Κροῖ-
 ρῷ, ὡς λεγομένοί τινες, ὅτι λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρῷ ἀναγκαῖον
 ἢ τότε; Κροῖ. ὁ σίδηρῷ δηλαδὴ. Σο. καὶ εἴ γε με-
 τ' αὐτὴν παρσκευάσῃ, οἷον αὐτοῖς ὁ χρυσὸς ἐς Πέρ-
 σας ἀχμάλωτ'. Κροῖ. εὐφήμεῖ ὦ ἄνθρωπε.
 Σο. μὴ γένοιτο μὲν ἔν τῳ ταῦτα. φαίνεται δὲ ἔν τῳ
 μείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ
 κελεύει

Solō ille aurū minimē mirari videtur, ut et planē vi-
des. Nā cū Crēsū ipsum, iū verō maxime hominis
barbari iactantiam deridet, adeō ut videatur etiam
mibi hac ipsa de re Crēsū velle percunīari. Quam-
obrem auscultemus. SOL. Dic mihi, ō Crēse, putas ne
laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Io-
nem, nullum enim ipsi est donarium. Delphis suspen-
sum tam magnificum. SOL. Arbitraris ergo te Deum
beatū reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, et au-
reos lateres possideat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam
mibi paupertatem narras in celo, ō Crēse, si Deos, cū
forte desiderant aurum, ex Lydia aduehere oportebit.
CROE. Ubi enim alibi aurū proveniret tantum quā-
tum apud nos? SOL. Rurſus Nūd mihi dicito: ferrum
in Lydia nascitur? CROE. Non admodū. SOL. Potiori
ergo re indigi estis. CROE. Quānam ferrum præstanti-
us auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis,
facile quidem intellexeris. CROE. Interroga tu modō
ō Solon. SOL. Viri præstantiores an qui servant, ac
defendunt, an qui servantur ac defenduntur? CROE.
Qui servant profectō. SOL. Ergo si quemadmodum
quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fue-
rit, aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro tum e-
rit opus? CROE. ferro sanē, ferro. SOL. Et si huius cop-
iam nō apparaveris, futurum ut egregiū illud aurum
captivum ad Persas abeat. CROE. Bona verba, ō ho-
mo. SOL. Dī meliora velint, quā ut hac hoc modo
fiant. Verū tu hac via videris ferrum auro nobilius
fateri. CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare

m 4 inbes,

κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθες ἀνατίθεναι με, τὸν δὲ
 χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σο. ἔδὲ σιδηρὸς ἐκεί-
 νος γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀνα-
 τίς, ἀλλοῖς μὲν ποτὶ κῆμα καὶ ἔρμην ἐστὶ ἀνατε-
 θεῖκώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βιωτῆς, ἢ Δελ. Φοῖς αἰτεῖς, ἢ
 τινι τυράνῳ ληστῇ· τῷ δ' ἐξ ἑαυτοῦ ὀλίγον μέλει τῶν σῶ-
 χρυσουποιῶν. Κροῖ. αἰεὶ σὺ μετ' αὐτῷ πλάττω πρὸς πλε-
 μαῖς, καὶ Φθονεῖς. Ερμ. ἔφ' ἔχει ὁ λυδὸς, ὦ Χάρων,
 τὴν πειρήσια, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων· ἀλ-
 λά ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης αἰδρωπὸς, ἔχ-
 οντο πῆλ' αὐτῶν, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων με-
 μνήσεται δ' ἐν μικρῷ ὕστερον τῇ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν
 δεῖ ἀλόντα ἐπὶ τῷ πυρραὶ ὑπὲρ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι.
 ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶτην ἀναγνῶσκουσας τὰ
 ἑκάστῳ ὀπιεκκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο.
 Κροῖστον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπὸ
 ἑκείνῃ τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν
 Σκυθίδα τὴν ὀπί τ' ἵππου τ' λευκὸν ἐξελαύνουσαν.
 Χά. νῆ Δία. Ερμ. τῶν μυχῶν ἑκείνη ἐστὶ, καὶ τὴν κε-
 Φαλὴν γε ἀποτεμῆσαί τ' Κύρος αὐτῆς ἄσκον ἐμβα-
 λαῖ πλήρη αἵματι. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νε-
 αῖον; Καμβύσης ἑκείνός ἐστιν. ἔτ' ἑταίρους βασιλεύ-
 μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλαῖς ἐν τε λυθῶν
 καὶ λιθιστίαι, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀ-
 ποκρίνας τὸν Ἀπιν. Χά. ὦ πολλὰ γέλωτ'. ἀλλὰ νῦν

iubes, aurum autem reuocare? SOL. Neque ferro ille indignerit; Sed siue as siue aurum dicaris, aliis sanè futuram pradam, ac possessionem suspendaris, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROES. Semper tu quidem diuitias mihi inuides, & oppugnas. MERCVR. Non fert delicatus hic Lydus, ò Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina, & noua quedam res videntur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. At qui haud multo post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Gyro captum in constructum rogi oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in quibus & hæc erant scripta: Cræsum quidem à Gyro captum duci, ipsum autem Gyrum à Massagetide illa necari. Viden' Scythicam illam feminam candido vehentem equo? CHAR. Per Ionem. MERCVR. Tomyris est, quæ sua ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyses ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet, ac ubi mille modis errarit et in Lybia, & in Æthiopia, tandem insania correptus, occiso à se Api, migravit è vita. CHAR. ò rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere, susti-

neat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam
cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post
fore captivum? hunc autem caput in utro sanguine
pleno habiturum? At quis nanais est, ò *Mercu-
ri*, cui pallam purpuream iam fibula neciis? quem
corona adornat, cui coccy, piscis ventre dissecto,
annulum exhibet in gente mari septa, regis se nomi-
neciactat? *MERCVR.* Bellè, ò *Charon*, quod in-
terim occinis. Cæterum *Polycratem* Samiorum
tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem
putat. Verum & hic tandem ab assistente famulo
Meandrio Orata Satrapa proditus in crucem sus-
figetur. Misit sane, qui vel temporis momento ex
universa felicitate exciderit. nam & hæc nuper ex
Clotho audiui. *CHÆR.* Praclare, ò *Clotho*, ita & ip-
sos in crucem suffige, & eorum capita generosè de-
trunca, quo se homines tandè agnoscant: Sed et tuo be-
neficio in sublimè adeò feratur, nimirum ut postea quã-
to altiori ruina, tanto graviori dolore decidant. Porro
quod ad me attinet, quemcunq; horum nudum in na-
vigio agnouero, eum maxime ridebo, quando neq;
purpuram, neque regium caputis tegmen, neque le-
ctum secum adferat aureum. *MERCVR.* Et ho-
rum quidem fortuna sic se habebit. Sed videsne vi-
slam quandam multitudinem, atque ex hac alios
navigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigan-
tes, alios terram aratro proscindentes, alios seneran-
tes, postremò alios mendicantes? *CHÆR.* Video variam
quandam turbam, ac promiscuam, & vitam perturbatio-

εοικύας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς αἱ πτερυγεῖς μὲν ἰδίον τι κέντρον
 ἔχει, καὶ τὸν πλησιέστερον κεντρεῖ. ὀλίγον δὲ τινες ὥσπερ
 σφῆκες ἄγχοι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστερον. ὁ δὲ πε-
 ριπετόμενος αὐτὰς ἐκ τὰ φανοῦς ἔστ' ἔχλη, τί-
 νες εἰσὶν; Εἰς ἐλπίδες ὡς Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνοι-
 αι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίσση, καὶ
 τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κατὰ ξυναναμέ-
 νηται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γένῃ Δία, καὶ τὸ μῖ-
 σος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπειρία,
 καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερά-
 νω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπύπλων, ἐκπλήττει, ἐκίστε καὶ
 ὑποπλήσκει ποῖα. αἰδὼς ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς
 αἰωρόμεναι, ὅπῃ αὖ μάλιστα οἴηται τις ὀπιλή-
 ψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλάμεναι οἰχρόνῃ, κεχηνέτας αὐ-
 τὰς ἀπολιπεσθαι, ὅπερ καὶ τὸν ἰάνταλον κατὰ πᾶσιν
 ταῖς ἐξῆς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ἣν δ' ἀπνίσσης, κατὰ ψαῖ καὶ
 μείρας ἀνω ὀπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἀτρεακίον,
 ἀφ' ἧς ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἀπαντας ἐκ λεπίων νη-
 μάτων. ὅρῳ καθάπερ ἀράχνηά τινα κατὰ βαίνοντα
 ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτρεακίων. Χά. ὅρῳ πάνυ λεπτόν
 ἐκάστω νῆμα ὀπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. τοῦτο
 μὲν ἐκείνω, ἐκείνο δὲ ἄλλῳ. Εἰς εἰκότως ὡς Πορθμεῦ,
 εἰμαρται γὰρ ἐκείνω μὲν ὑπὸ τῷ τῶν Φορευθῆναι, τῶ-
 ν δὲ ὅτι ἄλλῃ καὶ κληρονομία γε τοῦτον μὲν ἐκεί-
 νῃ, ὅτι αὖ ἡ μικρότερον τὸν νῆμα. ἐκείνον δ' αὖ, τῶν

num plenam. Ad hæc ciuitates conspicio arum examini-
bus similes, in quibus proprium quendam,
peculiaremque habent singuli aculeum, quo sibi vi-
cinos pungunt. Quidam autem ex ipsis velut cra-
bones aguntque feruntque imbecilliores. At agmen
illud quod ex improviso illos circumuolat, quinam
sunt? MERCUR. Spes, ô Charon, & metus, &
amentia, tum voluptas, auaritia, ira, odium, at-
que id genus alia. Ex his autem ignorantia infima
turba est permixta, atque per locum in eadem cum
ipsis Republica degit odium, ira, emulatio, tum &
imperitia, hesitantia, auaritia. Porro metus & spes
ipsos superuolantes, ille quidem horrorem incutit, a-
liquando verò tantum trepidare facit; hæ aut supra ca-
put in altum vergentes, ubi quispiam apprehende-
re conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhi-
antibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud in-
feros ab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis,
conspicies in alto, et Parcas ipsas expenso singulos ad-
nere tenuia quedam fila, quibus uniuersum mortali-
um genus subnixum dependet, videsne quasi quos-
dam araneorum nexus ab ipsis fisis in singulos demis-
sos. CHAR. Video equidem filum ut plurimum ad-
modum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum:
hoc quidem illi, illud verò alijs. MER. Rectè vides,
ô portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab
hoc, huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore
eius, cuiuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem
illum

τοῖόνδε γάρ τι ἡ Ὀπιπλοκὴ δηλοῖ. ἐρᾶς δ' οὖν ὑπὲρ λε-
 πτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος ἔμην ἀναστα-
 θεῖς αὖτις μετέωρος ἐστὶ, καὶ μετὰ μικρὸν καὶ ἑπείσων
 ἀπορράζεντος τοῦ λίου, ἐπειδὴ μὴκέτι αὐτίχῃ
 πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος
 δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς ἀνωρούμενος, καὶ καὶ πέσῃ ἀψοφη-
 τὴ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γέιτεσιν ἐξακκιδέντος τὸ
 πῶματός. Χά. παγγέλοια τοῦτο ὦ Ἑρμῆ. Ἑρ. καὶ
 μὴν ἐστὶ εἰπεῖν ἔχοις αὐτὰ κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ
 κατὰ γέλασα ὦ Χάρων. καὶ μάλα σὺ ἄρα σπασθὰ
 αὐτῶν, καὶ τὸ μετὰ τῶν ἐλπίδων οἰχεῖται, ἀναρ-
 πᾶσθαι γιγνομένους ὑπὸ τῇ βελτίστῃ θανάτῃ. ἀγ-
 γελοι δὲ αὐτῶν, καὶ ὑποκρίνεται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾶς,
 ἡπίαλοι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ πεπνευμονία, καὶ
 ξίφη, καὶ λησῆλαι, καὶ κῶνεια, καὶ οἰκασαί, καὶ τύραν-
 νοί, καὶ τέτων ἐστὶν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἔς αὐ-
 τὰς ἐν πρᾶτῃ. ὅταν δὲ σφάλλῃσι, πολὺ τὸ ὀπίσθι,
 καὶ αὐτὰ, αὐτὰ, καὶ ὅμοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνεόεν ὅ-
 τι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῶτον χρόνον ὀπι-
 δημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἐνείρατος,
 πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε αὐτῶν σφρωνέσθον,
 καὶ ἡττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες, νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαν-
 τες χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴ ὀπίσθις ὁ ὑποκρί-
 νεται καλῇ, καὶ ἀπάγη, πεδήσας τῷ πυρετῷ ἢ τῇ
 φθόῃ, ἀναγκάζει πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ὅποτε προσ-
 δέκη-

illum huius. Tale enim quiddam connexio illa por-
tendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? At-
que hic quidem ex ipsis in altum subtrahitur, sub-
limis est, verum paulò post, ubi ponderi tanto su-
stinendo non amplius par fuerit, filo disrupto deci-
dens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem
qui paululum tantum à terra fuerit subductus,
tamen si cadat, citra tamen strepitum iacebit, adeò
ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHAR. Ni-
mis quam ridicula hæc sunt, ô Mercuri. MER-
CUR. Atqui ne verèis quidem illis pro dignitate
consequi possis, quam sint ridicula, maxime ar-
dua illorum studia, & quod nonnunquam, interea
dum multa spe aluntur, intereunt ab optima sci-
licet morte abrepti. Cuius nuncij, & ministri, ut
cernis, admodum sunt multi, puta febres, tum fri-
gida, tum feruida (latinis veteribus quercere di-
cte) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladij, la-
trocinia, cicuta, indices quoque atque tyranni. Et
horum nihil omnino mentem eorum subit tantisper
sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. At
si quando sua se spe falsos senserint, tum illud obe fre-
quens in ore, pariter & eheu, & eheu, & heu mihi.
Quod si iam inde ab initio secum perpendere, mor-
tales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in
vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus
omnibus, velut è somno migraturos. profectò & pru-
dentiùs, circumspectiusque vitam ducerent, & cum

δοκήσαντες ἀποσπαθήσεσθαι αὐτῶν. ἡ τί γὰρ οὐκ
 αὐτοὶ ποιήσειεν ἑκείνος, ὁ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ εἰκοδομέ-
 μεν Θ, καὶ τὰς ἐργάτας ὀπισσέρχων, εἰ μάθουσι ὅτι
 ἡ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον,
 ἀπίοι, ἢ κληρονόμῳ καβαλιπῶν ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὲν δειπνήσας ἄθλι Θ ἐν αὐτῇ; ἑκείν Θ
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδ' ἔτεκεν αὐτῷ ἡ
 γυνή, καὶ φίλος διὰ τῆς ἐσιῶν, καὶ τὸν ὄνομα τῆς πα-
 τρός τιθέμεν Θ, εἰ ἡπίστατος ὡς ἐπ' ἐπὶ γένεσιν Θ ὁ
 παῖς τεθνήξεταί, ἄρα αὐτοὶ σοὶ δοκῇ χαίρειν ἐπὶ αὐτῷ
 γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆντα ὅτι
 τῷ πατρὶ ἑκείνον ὄρα, τὸν δὲ ἀθλητῆς πατέρα, τῆς ὀ-
 λύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζον-
 τ' αὐτὸ παῖδιον ἔχ' ὄρα, ἔσθ' οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρό-
 κης ἑκρέματο. τὰς μὲν γὰρ πρὸς τῶν ὄρων διαφε-
 ρομένους ὄρας ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείροντας τὰ
 χρήματα, εἴτα πρὸς ἀπολαύσει αὐτῶν καλεσμένους,
 ὑφ' ὧν εἶπον, ὀπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑποηρετῶν;
 καὶ ὄρω πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ,
 τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἡ τί ἑκείνός ἐστιν, ἔσε-
 ρέμενοι ἀνανακλῆσθαι. Ερμ. ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἰδὼν
 τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω
 τῆς ἀβεβαίας, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλως τῆς τύχης,
 πλείω τῶν ἡδύων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει πρὸς αὐ-
 τοῖς

emoriendū esset, minus angerētur. Nūc autē quia praesenti rerū statu usuros se perpetuò sperant, cū minister aut vocarit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel fel re, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis praesentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domū magno studio edificando operarios urget, si intellexerit eā quidem finem habiturā, ipsum autē se, cū iam fastigium imposuerit, discessurū, domo ita relicta heredi, ut is fruatur, ipse autem miser ne semel quidem in ea cenet? Iam qui stirpe virili auctus, cōvivio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si prae sciret puerum septem annos natū, emortitum, nunquid ob prole tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verū in causa est quod in eum quidam intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrè esse cōtingit, vel atleta, vel eius, qui viceris Olympiae vicinum aut, qui naturae cremādum effert, non inspicit, neq; novit, quo funiculo quamq; tenui sibi sit suspensus. Quin et eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quā multi coaceruant pecunias, qui tamen antequā ipsis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nūciis, tum ministris auocantur. CUA. Video isthaec omnia, & mecum ipse cogito, quidnā incundū eis in vita sit, aut quid tādem sit illud, quo spoliati tantoperè stomachentur. MER. Quin etiā si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspiciat quispiā diligēter, mirū praeterquā quod in stabili & ancipiti fortuna ludo iactantur,

τοῖς, φόβος καὶ ταραχὰς, καὶ μῖση, καὶ ὀπιβλαὰς,
 καὶ ὀργὰς, καὶ κατακείας. τέτοις γὰρ ἅπαντες
 ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσο-
 μίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπως δὲ τὰ τέ-
 των πονηρὰ, λογίζεσθαι καὶ οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν
 αὐτῶν. Χάρ. ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ερμῇ εἰπεῖν, ὅτι-
 νι εἰκέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βί-
 ᾱς αὐτῶν. ἦ δὴ ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι
 ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῇ τινι καταρράττοντι ἀνισταμέ-
 νας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγεί-
 ρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ
 εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγῆσαι, ἀπέσβησαν. αἱ δὲ
 ὅππῃ πλεον διαρκῆσι, καὶ περὶ χωρῶν αὐτῆς
 τῶν ἄλλων, αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον
 ὄγκον αἴρονται. εἴτα μὲν τοὶ κακῆναι πάν-
 τως ἐξερράγησάν ποτε. ἔ γὰρ οἶόντε ἄλλως γε-
 γέσθαι. τοῦτο ἐστὶν ὁ ἀνθρώπων βί-
 ᾱς. ἅπαντες ὑ-
 πὸ πνεύματι ἐμπεφυσιμένοι, οἱ μὲν μείζους,
 οἱ δὲ ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ
 ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυῆναι ἐ-
 παύσαντο. πᾶσι δὲ ἐν δότῳ ἀναγκαῖον.
 Ερμ. ἔδῃεν Χεῖρον συτῆ Ομήρῳ εἰκασας ὦ χά-
 ρων, ὅς φυλοῖς τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χάρ. καὶ
 ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ
 τιμῶν, καὶ κήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντες
 καταλιπόντας αὐτοὺς, δεήσει ἓνα ὀβολὸν ἔχον-
 τας.

ur, inuenerit eis inhaerere tristia longè plura in-
fundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot insidi-
is, tot iris, tot adulationibus miseri illi inuoluntur.
Præmitto & luctus, & morbos, tum & affectus,
qui ex aequo tum vulgo & his dominantur, usq; adeò
ut nò minoris fuerit ex temporis et negotij, horum hic
recensere mala, quam & priuatorum. CHAR. Tibi
ergo, ô Mercuri, dicere volo, cumam mortales si-
miles mihi videantur, atque horum vita omnis. Vi-
distin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo
in strepitu scaturiente, existetes? Tumores illos inflatos
dico, quibus cogitur spuma. harum sanè quedam sunt
parue & exiles, quæ statim dissolutæ euanescent. a-
liæ verò diutius durant, atque aliis ad se coactis ve-
hementer inflantur, ac in maximum surgunt tumo-
rem. Tandem & hæ dissoluntur omninò, pereuntq;
Neque enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vi-
ta. singuli flatu tumescunt, ita ut alij sint maiores, a-
lij autem minores: postremò alij quidem momenta-
neam, moxque deficientem sentiant inflationem, a-
lij verò prius deficiant, quàm omninò constituentur.
At omnes destrui & euanescere necesse est. MER-
CUR. Nihil tu quidem infelicius hominum natu-
ram similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus,
qui uniuersum mortalium genus arborum foliis com-
parat. CHAR. At cum tam fragilis sit eorum
conditio, vides tamen, ut inter se auidè contendant
pro imperiis, pro honoribus, possessionibusque cer-
tando,

τας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς· βέλει ἔν' ἐπείπερ ἐφ' ὑ-
 ψηλῷ ἔσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παρανέ-
 σω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων,
 ζῆν δὲ, αἰεὶ τὸν θάνατον περὶ ὀφθαλμῶν ἔχου-
 τας, λέγων· ὦ μάτατοι, τί ἐσθ' ὁδράκατε τῶν
 ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. ἔγὰρ ἐς αἰεὶ βιώσα-
 σθε. οὐδὲν τῶν ἐν ταῦθα σεμνῶν αἰσθιόν ἐστιν. ἔσθ' ἂν
 ἀπ' ἀγῶνι τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῷ ἀποθανών. ἀλλ'
 ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δὲ
 καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ
 μεταβάλλειν τὰς δαειότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ
 τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόῃς ἐμβοήσασμι αὐτοῖς, ὅσην αὖ
 οἶει μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσθῆ-
 ρας αὖ γενέσθαι παραπολύ; Εἰμ. ὦ μακάριε, ὅσην
 οἶσθα ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη δια-
 τεθείκασιν, ὥς μήδ' αὖ τρυπάνῳ ἐν διανοιχ-
 θῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσσαν αὐ-
 τὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τὰς ἐπάρξεις ἔδρασε δὲ
 τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν' αὖ ἐκείνοι δια-
 νηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥα-
 γῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναιται, τῇ
 ἐν ταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὖ
 τῶν ὀλίγοι ἔπαρσις ἐλεγχόμενοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ
 ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅσην
 δὲ

ando, cum tamē ipsos, universis his post se relictis, v-
nico tantum obolo instructos ad nos venire oporteat.
Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam
possum magna voce acclamando eos adhorter: primū
quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant:
deinde ut mortem semper præ oculis habētes, hunc vi-
tae cursum transigant, in hanc sententiā verba procla-
mans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimi-
ni? desistite à laboribus, neque enim perpetuò vive-
tis. Nihil ex his, quæ hic præclara habentur, per-
petuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est,
secum auferre quispiā poterit. Quin necesse est homi-
nem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire,
domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum
transire manus, semperq; dominum mutare. Hæc atq;
eiusmodi alia, si, unde exaudiri possint, ipsis in clama-
rem, annon putas vitæ eorum magnæ fore vilitati, ita,
ut etiam prudentiores longè inde fieri queant. MER.
ô beate, nescis quantoperè eos tum ignorantia, tum
error occupaverit, adeò ut eorum aures, ne terebro
quidem amplius aperire queas, tanta obturaverunt
cera, haud aliter ac sociorum aures et Ulysses veritus
ne Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire
potuerint, etiamsi vocem in tantum intēdas, ut rum-
paris? Nempe quod apud vos oblivionis fons potest, i-
dem hic præstat ignorantia. Quanquam sunt in eis &
pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non ac-
cipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atque in-

διδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατεγνωκότες
 οἴα' ἐσιν. Χά. οὐκ ἔν' ἐκείνοις γῆν' ἐμβοήσασμεν; Ερ.
 περιττὸν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτὰς ἂ' ἴσασιν. ὁρᾷς ἄ-
 πως δότο πάντες τῶν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γιγνα-
 μένων, καὶ ἔσλαμῇ ἔσλαμῶς ἀρέσκοντα αὐτοῖς, ἀλλ'
 λάσληλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμᾶς
 ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν τὰς ἀμαθίας. Χά. εὖ γε ὦ γεννάσθαι. πολλὰ
 πάνυ ὀλίγοι εἰσιν ὦ Ερμῇ. Ερ. ἱκανὸν καὶ ἔτοι. ἀλλὰ
 κατίωμεν ἡδῆ. Χάρ. ἐν' ἐπὶ πόθ' οὐκ εἴθ' ἐναὶ ὦ Ερμῇ
 καὶ μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῆ ἔσῃ τῷ περιήγησιν πε-
 ποιηκῶς, τὰς δότοθ' ἡκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατὰ
 τρέψῃσι, θεάσασθαι. Ερμ. ἡρᾶ ὦ Χάρων, καὶ τύμ-
 βος, καὶ τάφ' οὐ καλῶσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸς
 τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς σή-
 λας, καὶ πυραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 σωματοφυλάκιά ἐσσι. Χάρ. τί ἔν' ἐκείνοι σεφανῶσι
 τὰς λίθους, καὶ χεῖροι μύρω; οἱ δὲ, καὶ πυρὰν νήσαν-
 τες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βύθρον τινὰ ὀρύξαντες,
 καί οἱ τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δαΐτωνα, καὶ εἰς τὰ ὄ-
 ρυγματα οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὡς γῆν' εἰκάσαι, ἐγ-
 χέουσιν. Ερμ. οὐκ οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς
 ἐν' ἁδῆ. πεπτεύκασι δ' ἔν' τὰς ψυχὰς ἀναπεμπο-
 μένας κάτωθεν, λειπνεῖν μὲν ὡς οἶόντε πείπετομέ-
 νας τῷ κνίῳσαι, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῆς

βόθρου

ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHAR. Vel illis ergo solis acclamarem. MERCVR. Superuacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turba semoti rideant, quæ alij fastidiarint, & neuiquam conueniat ipsis cum vulgo, adeò ut iam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Verùm omnibus odiosi sunt, eo quod istorum imperitiam redarguant, CHAR. Bellè, ò generosi vos, tamen si pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus. CHAR. Unum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contrieri gestio, in qua cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MERCVR. Sepulchra, conditoria & monimenta hæc vocant, ceterùm tumulos illos ante vrbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custodia. CHAR. Quid ergo saxa illa coronant unguentoque inungunt? alij præ tumulis constructo rogo, ac fovea effossa, sumptuosas illas exurant cænas, & vinum mulsamque aquam (quantum coniecturis assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MERCVR. Equidem ignoro, ò Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verùm illis persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcunque liceat, circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulsam. CHAR. Il-

βόθρε τὸ μελίκρατον. Χά. ἑκείνης ἔτι πίνειν ἢ ἐοί-
 ειν, ὧν τὰ κρανία ξυρότατα; καὶ τοὶ γελοῖός εἰμὶ σοὶ
 λέγων ταῦτα, ὅσημέρα κατέγοντι αὐτὰς. εἴωθ' ἐν εἰ-
 σὺνακντ' αὖ ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑποχθόνιοι γενο-
 μένοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλαια αὖ ὦ Ἑρμῇ ἔπαχον
 σοὶ ὀλίγα πρᾶγματ' ἔχων, εἴδεις μὴ κατὰγειν μό-
 νον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν πομένους. ὦ μά-
 τιοι, τῆς ἀνοίας, σοὶ εἰσλότες ἡλίκαις ἔροις διακέκρι-
 ται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πρᾶγματα, καὶ εἴωθ'
 παρ' ἡμῖν ἐστὶ. καὶ ὅτι κατθαν' ὅμως ὅ, τ' αὐτομβῶ
 ἀνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμβου. ἐν δὲ ἱῇ πρὸς ἱερῶν κρείωντ'
 Αἰαμέων. Θεοσίτη δὲ ἴσθ' ἑπιδῶ παῖς ἡὺ κό-
 μοιο. πάντες δὲ εἰσὶν ὅμως νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρη-
 να. γυμνοὶ τε ξηροὶ τε κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ερ.
 Ηρώκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐ-
 πείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοὶ δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλ-
 λέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ὅστις τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν
 ἑκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέταπται ἐπὶ
 τῷ Ροιτείῳ. Χά. ὦ μεγάλοι ὦ Ἑρμῇ οἱ τάφοι. τὰς πό-
 λεις, τὰς ἐπησίμους ἤδη δεῖξόν μοι, αἷς κάτω ἀκρό-
 μεν. τίω Νῆνον, τίω Σαρδαναπάλην, καὶ βαβυλῶνα,
 καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωναί, καὶ τίω Ἴλιον αὐτίω. πολλὰς
 γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἑκείθε, ὡς δέκα ὁ-
 λων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλεῆσαι, μὴ δὲ διαψύξαι τὸ σκα-
 Φίδιον. Ερ. ἡ Νῆνος μὲν ὦ πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ

ἔδειξαι

los adhuc bibere, vel esitare. quarum caluaria sunt a-
 ridissima? Atqui ridiculum est me tibi hac dicere, qui,
 quod quotidie ipsos deducas, probè nosti an ubi scmel
 terram subierint, deuenò velut postliminio iure ad
 superos remeare queant. Quin & ipse maximè ridi-
 cula paterer tot negotiis occupatus, si eos traiciendo
 non deducere solùm, sed reducere oporteret, si quan-
 do vellent bibere. O stulti, quæ est hac amentia? Non
 scitis, quàm latè distantibus finibus viuentium, &
 mortuorum res sunt sciuendæ, quoquo pacto se res ha-
 beant apud nos. Ubi mortuus est, æquè tumuli, qui
 nescit honorem, & qui sortitur spectandi funera saxi.
 Atqui honor unus adest, & regi Agamemnoni, &
 Iro, Thersitæ, & similis Thetidos formosus Achilles.
 Unde iam pariter sicca nudaque pererrant Aspho-
 deli campos confractò vertice cunctæ. MERCVR.
 Pape, quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me
 submonuisti Achillis sepulchrum tibi volo indicare.
 Vides illud quod prope mare situm est, illic Troianum
 est Sigeum, è regione autem conditus est Ajax in
 Rætæo. CHAR. Non magnifica, neque insignia sunt
 monumenta. Verùm celebriores vrbes mihi commō-
 stra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninus
 scilicet Sardanapali urbem Babylonem, Alcenas
 quoque, tum & Cleonas simul, & Ilium ipsum. nam
 illinc oriundos multos memini traicere, adeò ut totis
 iam decem annis neque nauem subduxerimus, neque
 ea interim refixerit. MER. Ninus quidem, ô Porti-

ἔσθ' ἐν ἵχνῳ ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, εἴδ' αὖ εἴπῃς ὅπῃ ποτ'
 ἦν. ἡ βαβυλὼν δὲ σοι ἑκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργῳ, ἡ τὸν
 μέγαν περίβολον. εἰ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθήσο-
 μένη, ὥσπερ ἡ Νῖνῳ. Μυκῆνας δὲ καὶ Κλεωναὶς αἰ-
 χυνομένη δείξαι σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. δῖοι πνίξξες
 γὰρ οἱ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἔπ' ἐπὶ τῇ μεγα-
 ληγορέᾳ τῶ ἐπῶν. πολλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν οἰ-
 σθαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι, καὶ αὐταί. δῖοι θνήσκου-
 σι γὰρ ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἀνθρώποι. καὶ
 τὸ παραδόξοτερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃς ἐν ἔσθ' ἐ-
 τάφῳ ἐν Ἀργεῖ ἔλα καταλείπεσαι, Χά. παπαὶ τῶν
 ἐπαίνων Ὀμηρε, κ' ἱῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρήν, κ' εὐρυά-
 γχαν. κ' εὐκλόμενα Κλεωναί: ἀλλὰ μεταξύ λόγων,
 τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῆντες ἑκείνοι, ἡ ὑπὲρ τίνῳ ἀλ-
 λήλως φονεύουσιν; Ερ. Ἀργεῖες ὁρᾷς ὡς Χάρων, καὶ
 Λακεδαιμονίους, κ' τὸν ἡμιθνήστα ἑκείνον στρατηγὸν
 Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιχράζοντα, τὸ πρόπαμον τῷ αὐτῷ
 ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ τίνῳ δὲ αὐτοῖς ὡς Ἑρμῇ ὁ πόλε-
 μῳ; Ερ. ὑπὲρ τῆς πεδίας αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. Χά.
 ὡς τῆς ἀνοίας, οἷ γε σκίσασιν ὅλα καὶ ὅλην τὴν Πελο-
 πόννησον ἕκαστῳ αὐτῶν κλήσωνται, μόγῃς αὖ ποδι-
 αῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῇ Αἰακῇ. τὸ δὲ πεδίον
 τῆς τοῦ ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσας, πολλάκις ἐκ βά-
 θρων τὸ τρέπον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. Ερμ.
 ἔγω μὲν ταῦτα ἔστα. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ
κατὰ

tor, iam est eversa, ita ut ne vestigium eius sit reli-
quum, neque ubi sita fuerit olim, facile dixeris. Baby-
lon autem tibi illa est tot turibus bene munita, qua
magno illo ambitu est septa, haud ita multo post et ip-
sa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At
Mycenas & Cleonas me sane monstrare pudeat,
omnium vero maxime Ilium. Nam ubi descenderis,
sat scio, praefocaris Homerum, propterea quod tam ma-
gnificis versibus has nugas decantare non erubuerit.
Verumtamen & quondam extiterunt felices, nunc au-
tem mortuae sunt & ipsae: Urbes enim, o Portitor, per-
inde ac homines emoriuntur, & quod longe mirabi-
lius, solidi etiam fluvij, ita ut Inachi ipsius in Argo
ne monumentum quidem reliquum appareat. CHA.
Uah, quae laudes Homere; quamque superba nomi-
na: Ingens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum structa
belli Cleona. Sed interim dum fabulamur, quinam
illic dimicant, & qua pro re se mutuo cedunt? MER.
Argivos vides & Lacedaemonios, o Charon, atque
semimortuum imperatorem Othryadem suo ipsius no-
mine trophaum inscribentem. CHA. At pro quo eis est
pugna? MER. Pro eo ipso agro, in quo pugnant.
CHA. o hominum amentia, qui haud sciunt se, et-
iamsi nunc quisque eorum totum Peloponnesum possi-
deat, unius tamen vix pedis locum ab Aëaco accep-
turos. Campum autem alias alij colit, saepe etiam hoc
trophæo per aratrum reuulso. MER. Hac quidem
hoc modo se habebunt. At nos iam hinc descēdamus, ac
mon-

κατὰ χώρου ὀφειτῆσαντες αὐτοῖς τὰ ὄρη, ἀπαλλα-
 τώμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλλω, σὺ δὲ ὅτι τὸ πορθ-
 μέιον, ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν.
 Χά. εὖ γε ἐποίησας ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγρα-
 ψη, ὠνάμην δὲ ἔτι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ
 τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βα-
 σιλεῖς, πλίνθοι χρυσῆ, ἐκατόμβαι μά-
 χαι. χάρωνται δὲ οὐ-
 δεῖς λόγον.

Β Β Λ Q Σ.

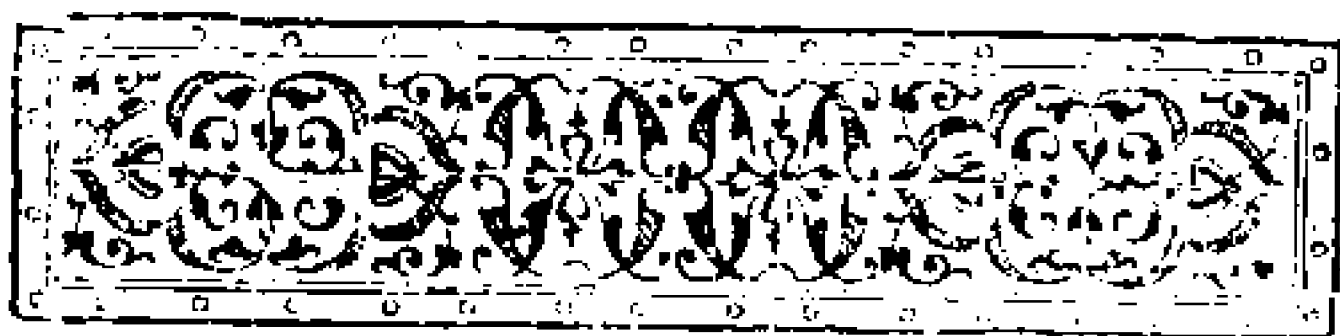
montibus his in suas sedes repositis, regrediamur, ego quidem, quò sum ire iussus, tu verò ad navem. Equidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA R. Probè fecisti, ò Mercuri, atque in eorum album adscriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuo me agnoscam; quandoquidem tua ope in hac peregrinatione plurimum sum adiutus. O qualia infelicium hominum studia. Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, praelia, Charontis autem nulla habetur ratio.

R A M B S.

LYCIA-

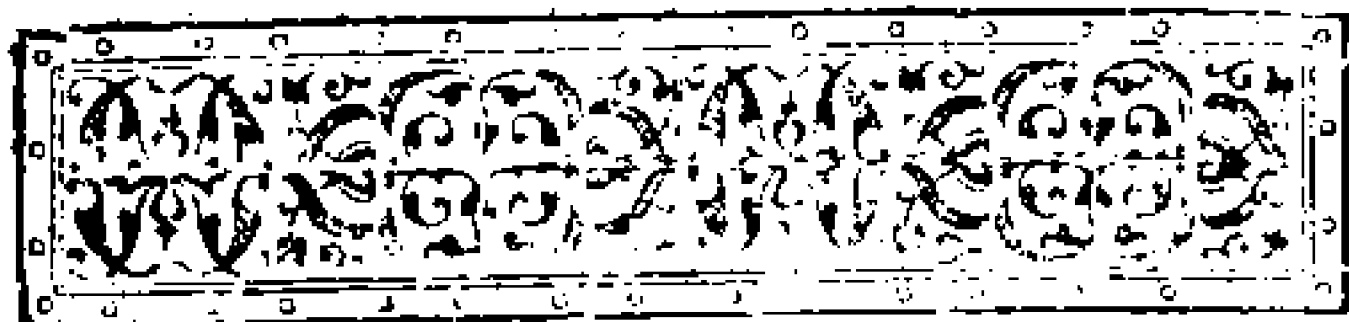
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ον δεύτερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ ΛΟΥ- ΚΙΑΝΟΥ.

Ἀρξὴ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φρι-
τῶν, ἥδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἑβδόμην. ὁ δὲ πατὴρ ἐ-
σκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με.
τοῖς πλείστοις ἐν ἑδύοξε παιδεία μὲν, καὶ πένε πολλοῦ,
καὶ χρόνε μακρῇ, καὶ λαπάνης ἑσμικρᾷς, καὶ τύχης
διδάσκει λαμπρᾷς. τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ
ταχεῖάν ἵνα τὴν ἱπικερίαν ἀπαυτεῖν. εἰ δὲ ἵνα
τέχνην τῶν θαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶ-
τον εὐθύς αὖ αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχ-
νης, καὶ μηκέτι οἰκόσι τέ εἶναι, τηλικῶτάων. οὐκ εἰς
μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὸ
γενόμενον. Δευτέρως ἐν σκέψεως ἀρχῇ πρὸς τέθη, τίς
ἀρί-

LMORÆNBSA-
MQSATBNSIS DIA-
LOGORVM LIBER
secundus.

DB SQMNRQ; SBM
MRTÆLNORÆNB

DEsieram nuper in ludum ire, factus iam atate adolescens, cum pater unâ cum amicis consilium capiebat, quamnam artem, potissimum mihi discendam proponeret. Plerisque igitur videbatur humanitas, seu literarum studium & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, denique & fortuna quadam indigere. nostras autem res cum paruas esse et modicas, tum verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vitæ comparare possem, neque necesse haberem adeò etate iam prociectus, domi deq. paterna mensa vivere: sed non multò post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse me, referendo domum semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaq. consulti-
onis

ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾶσι σκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ
 ἐλευθέρῳ πρέπῃσαι, καὶ πρὸ χειρὸν ἔχουσι τὴν χο-
 ρηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. αἰὶν' οὖν αὐτὴν ἐπαμ-
 νῆντες, ὡς ἔκαστος, γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ
 πατήρ εἰς τὸν θεὸν ἀπιδῶν, (περὶ αὐτοῦ γὰρ ὁ πρὸς μη-
 τρὸς θεὸς, ἄριστος ἐρμολύφης εἶναι διεκῶν,
 καὶ λιθοξόος ἐν ταῖς μάλιστα δοδοκίμοις) ἔφημις,
 εἰπεν, αὐτὴν τέχνην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντων. ἀλ-
 λά τὸ ἐγὼ αἶψα διδάξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν
 λίθων ἐργάτῳ ἀγαθὸν εἶναι καὶ σωμαρμυστὴν, καὶ ἐρ-
 μογλυφέα. δύναται γὰρ καὶ τὸ, φύσεώς γε, ὡς
 οἶομαι ἔχων διεξιῶς. ἐπικμαίρετο δὲ ταῖς σκτῇ κη-
 ρῇ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφειθείην ὑπὸ τῶν διδα-
 σκάλων, ἀποξέων αὖ τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ
 καὶ νῆ Δι' ἀνθρώπους, ἀνέπλαστον, εἰκότως, ὡς ἐ-
 δόκην τῷ πατρὶ. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πολλὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπαυεν εἰς τὴν εὐφύι-
 αν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ χερσὶς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐπί-
 δας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐ-
 κείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε ἐν ὀπιτήδῃ ἐδό-
 κει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην
 τῷ θεῷ, μὰ τὴν Δι' ἐσφόδρα τῷ πρᾶγματι ἀχθό-
 μεν. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα σκὰτερπῇ ἐδόκει
 ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπίδιδαι, εἰ φαί-
 νομένη θεός τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτων τινα μικρὰ

κατα

his caput propositum est, quanam ars et optima, et ad
discendum facillima, & homine libero maxime digna
foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento ege-
ret, in uliū autem & sufficientem questum suppedita-
ret. Proinde alio aliam laudante, prout quisq; animo
affectus, aut usu expertus erat, pater ad amicum a-
spiciens (ad erat. n. is quoq; statuarius tū habitus opti-
mus, & poliendo marmore inter precipuos laudatus)
minime fas, inquit, est, aliam artē prevalere, te pra-
esente. Sed hunc (meq; demonstrabat) abduc tecum, &
doce lapidum artificem probum, et eorundem compo-
sitorem ac statuarium nobis esse. Poterit enim & hoc,
natura, ut scis, proditus felici. Fecerat autem hanc de
me coniecturam pater, ex ludicris à me aliquando è
cera confectis. Quando enim à preceptoribus domum
dimittebar, abradēs ceram, nunc boues, nunc equos,
interdum per louem, & homines, fingebam, non om-
nino ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à precepto-
ribus quidem plagas accipere solebam, ad probandam
autē ingenij dexteritatem, hæc quoque tum in parte
laudis ducebantur. Atque adeò bonam ex eo spem de
me omnes concipiebāt, ut qui brevis adeò artem hanc,
secundum fingendi illam facilitatem, perdiscere possēt.
Igitur simul atq; idonea dies videbatur esse auspican-
da artis, ipse tradebar amiculo, non admodum, per-
lucē, inique aut grauitè ferens. Sed mihi etiam lu-
sum quendam non insuauem ipsares videbatur habe-
re, & apud aequales ad ostentationem & laudem va-
lere, si & Deos sculperet, & parua quædā simulachra,

καὶ αὖτε κεν ἀζών ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρόμην
 καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο, καὶ σὺνήθες τοῖς δέχομένοις
 ἐγίγνωτο. ἐγκοπὲα γάρ τινα μοι ὅς οἱ θεὸς ἐπέλευ-
 σέ μοι ἡρέμα καθικεύσσει πλάκός. ἐν μέσσοις κειμένης
 ἐπειπὶ ἄν ῥ' κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἔμισυ πάντος. σκλη-
 ρότερον δὲ κατεργάζοντο. οὐδ' ἔτι ἀπειρίας, κατεά-
 γη μὲν ἢ πλάττει. ὁ δὲ ἀθανάκτιστος, σκυτάλην τινα
 κειμένην πλάκιστον λαβὼν. ὁ πρῶτος, εἰδὲ προτρέψαι
 κῶς με κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια
 τῆς τέχνης. ἀποόρας ἔν ἐκείθεν, ὅππῃ τὴν οἰκίαν αὖ-
 Φικνῆμαι συνεχὲς ἀπολολύζων, καὶ δακρύων τῶν
 ἐφ' ὀφθαλμοὺς ὑπὸ πλεως, καὶ δὴ γῆμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τὰς μάλα πᾶς ἐδείκνυν, καὶ κατηγόρου
 πολλὴν τινα ὠμότητα, προοίμια ὅτι ὑπὸ Φθίνε ταῦ-
 τα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχ-
 νην. ἀθανάκτιστα μὲν δὲ ῥ' μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ αὖ-
 δελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρ-
 θον, ἐπὶ ἐν δακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνοῶν. Μέχρι
 μὲν δὴ τῶν, γελάσιμα, καὶ μερακιώδη τὰ εἰρη-
 μένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺκέτι εὐκαταφρόνητα, αὖ-
 ἄνδρες ἀκῶσεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκῶων ἀκρο-
 ατῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ καθ' ὅμηρον εἶπω, θεὸς μοι
 ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρον, ἀμβροτὴν διὰ νύκτα, ἐναρ-
 γῆς ἔτως. ὥστε μὴδ' ἐν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας
 ἐπιγῆν καὶ μετὰ ποσῶτον χρόνον τὰ περὶ χήματά μοι

rum mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod et incipienti usu venire solet, accidebat. Caelum enim quoddam annunculus mihi tradēs, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari iubet, et tunc illud admonēs. Dimidium facti qui ceptum habet. Ceterum durius impingente me præ imperitia, tabula fragitur. annunculus autem indignatus, et scuticam quoddam prope iacentem corripiciens, nequaquam mansueti, aut uti adhortanti decebat, excepit, atque contulit me, ita ut mox in lachrymas promissam artem mihi converteretur. Auspiciens igitur inde domum redeo, continuoq; lulando, & lachrymis oculos oppleendo commemoraba scuticam, demonstra-
bam vibices, nuntiāq; illius crudelitatem accusabā: hoc quoq; addens quod invidia quoddam ista fecisset annunculus, videlicet metuēs, ne se in arte superarem. Irascente itaq; matre, et multa fratri convitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormini, plenus adhuc lachrymarum, totamq; noctem cogitabundus iacens. Atq; hætenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliaque sunt: quæ verò deinceps audictis, nequaquam contemnenda sunt, o viri, sed quæ admodum auscultādi cupidos auditores quoq; requirant. Nam, ut iuxta Homerum dicam, Venere mihi divino somnia nutu. Illam per noctem, ita clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus co-

τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκχοθέντων ἐναυλῶ. ἔτω σαφὴ πάν-
 τα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν εἰλκὸν μα-
 πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιάως, καὶ καρτερῶς
 μικρῶ γὰρ με διεσπείσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτι-
 μέμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν αὐτὴ ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ
 παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ αὐτὴ αὐθις ὑπὸ τῆς
 ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα. ἡ
 μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκλήσθαι θέλοιτο. ἡ δὲ ὡς μά-
 ττω τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιεῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ,
 καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρε τύλων
 γὰρ πλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, πτάνη καταγέ-
 ρασαι, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέει τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα
 δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ
 κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τελὲς δὲ ἐν ἐφιασί μοι
 δικάζειν, ὅποτέρᾳ βελομένην σπείναι αὐτῶν. πρὸ-
 τέρα δὲ ἡ σκληρὰ οἰκίῃ καὶ ἀνδρώδους ἔλεξεν. ἐγὼ
 φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, καὶ χθὲς ἤρξα-
 μαί θάινειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὲς οἴκοθεν. ὅ τε, γὰρ
 πάππῳ σε, εἰπὼς ταῖνομα τῶ μητροπάτορι
 λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδο-
 κιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φλη-
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δαίξασα τὴν
 ἑτέραν, ἔπεσθαι δὲ, καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέ-
 ψη γεννικῶς, καὶ τὰς ὤμους ἔξεις καρτερὰς, φθόνον δὲ

πάν-

rum, quæ mihi tum apparere, in oculis harēt, & ipsa
vox aurib. quasi intonat: adeò plana fuerunt omnia.
Dux mulieres manibus corripientes trahabant me in
diuersum, utraq; ad se videlicet, violentè admodum,
& validè. Parum itaq; absuit quin me discerperent,
dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò
hec superabat, & propemodum totum tenebat me:
modò altera eademque me ad se retrahabat. Clama-
bant autem amba, accusabantque mutuò sese: hac
quod me suum videlicet illa possidere vellet: illa verò
quod hac frustra aliena sibi usurparet. Erat autem
altera quidem operaria, & virili aspectu, & squalida
coma, manus callo passim obductas habens, succincta
veste, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipse a-
nunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Alte-
ra verò facie admodum honesta habitum decentem
præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Po-
stremò autem permittunt meo iudicio, ut utri earum
conuersandum mihi putem sententiam feram. Ac pri-
or quidem dura, atque virilis illa sic capit: Ego chore
puer statuaria sum ea, quæ tu heri discere cepisti, fa-
miliaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nam &
pater tuus (addens nomen avi materni) marmorarius
fuit, & anunculus pariter et patruus tuus eandem ar-
tem exercere, & per nos inter præcipuos celebrati
sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas
istæ versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum
degere, principio generosè educaberis, humerosq; ha-
bebis validos, & ab omni inuidia alienus eris, neque
o 3 unquam

παντὸς ἀλλότριον ἔσῃ, καὶ ἔπειτα ἄπει ὅτι τὴν ἀλ-
 λοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τὰς ἐκείνης καὶ ἑταλιπῶν
 ἔδωκε ὅτι λόγοις ἀπαρτίσαντά σε πάντες μὴ μυσυχθῇς
 δὲ τὸ σῶμα τὸ ῥυτίδες, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος ῥυτί-
 ναρόν. Σπὸ γὰρ τῶν πιάτων ὀρμαίνεις, καὶ Φειδι-
 ας ἔκείνῳ, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτον τὴν
 Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπὶ κρήνη, καὶ Πραξίτε-
 λης ἐθαυμάσθη. προσκυνῆσαι γὰρ ἔπειτα μετὰ τῶν θε-
 ῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιτο, πῶς μὲν ἔκλεινός αὐτὸς
 παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιτο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὴν πα-
 τέρᾳ ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ δόξῃ φανεῖς καὶ
 τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἐπὶ τέτων πλείονα διαπαιδεί-
 σα, καὶ βαρβαρίζου πάμπαν εἶπεν ἡ τέχνη, μά-
 λα δὲ σπυδαῖ σκυέουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη
 ἀλλ' ἔκείτι μέμνημαι. τὰ πλείστα γὰρ ἤδη με τὴν
 μνήμην οἰέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἐ-
 τέρα ὡς λέγῃ. Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, πηδεῖα εἰμὶ ἡδὲ
 σωήτης σοι, καὶ γηωρήμῃ, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
 με πεπείραται. ἡλικία μὲν ἔν τῷ ἀγαθῷ περιήλιθον
 ἔσθ' ὅτι γένεσθαι, αὐτῇ προσήρηκεν. ἔσθ' ἔν γὰρ ὅτι μὴ
 ἐργατὴς ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶν τέτῳ τὴν ἀπα-
 σαν ἐλπίδα τῷ βίῳ τεθειμένῳ. ἀφανὴς μὲν αὐτῷ
 ὢν, εὐλίσσας καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, πεπεινός τὴν γνώ-
 μην, ὅτε λῆς δὲ τὴν πρὸς σόον. ἔτε φίλοις ἐπιδικά-
 σιμ' ὅτι, ἔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, ἔτε τοῖς πολίταις ζη-
 λωτὸς

unquam in terras alienas, atque externas hinc ab-
his, relicta patria atque domesticiis tuis, neque etiam
ob verba, & orationem modo laudabant te oes. Neq;
verò auerferis corpori hanc fragilitatem, aut vesti-
um sorditiem, Nam his initiis profectus Phidias ille
Iouem spectandum exhibuit. & Polyclethus Iunonem
fabricauit: præterea Myron laudibus æstus est, &
Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur
itaque nunc illi cum ipsis Ius. Quod si quis horum
unus tu quoque feres, quomodo non cæberis, & ipse a-
pud omnes homines fieres? Paucum certe locum effi-
ceres, & patriam tuam omnibus spectabilem reddere-
res. Hæc atque etiam his plura saltatendo, & ple-
raque barbærè pronuntians dixit statuaris, valde
studiosè omnia connectens, & me in suam sententi-
am adducere cupiens. Sed non ultra memini. pluri-
ma enim memoriam iam effugerunt. Caterum ubi
tandem finem fecit, tum altera illa in hunc sermōe mo-
dum orditur. Ego verò, ò fili, Humanitas sum iam
nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut ple-
num nondum periculum mei feceris. Quanta igitur
bona acquisiturus sis, si eam artem duxeris, ipsa mo-
dò enumerans. Nihil enim aliud nisi operarius e-
ris, corpore laborans, & in eorum spectacula posi-
tam habens: obscurus & degens mediocriter tamen
me generosum quæ sit efficiens: & deinde cum mo-
nitis ac pauper redactus. neque amicum, neque amicis as-
silio eris, neque in amicos formidabilis, neque etiam in-

λωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ὅκ τ' ἔ πολλ-
 λ' ὀλίμους εἰς, αἰετὸν περὶ χοντὰ ὑποπλήστων, καὶ
 τὸν λέγειν δυνάμενον θερραπέυων, λαγὼ βίον ζῶν,
 καὶ τ' ἔ κρείττιον ὅσον ἔρμαον ὦν. εἰδὲ καὶ Φαιδίαν
 Πολυκλαίτην ὅσον γένσιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξ ἐργα-
 σίας, τῶν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαυνέονται, ὅτι ἐστὶ δὲ
 ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἴνευ ἔχοι, εὐζαίτ' αὐτοῖς ἐμοι-
 ὅσον γένεσθαι. οἱ ὅσον γὰρ αὐτῆς, θάναυστον, καὶ χει-
 ρῶνα, καὶ ἀποχειροβίωτον νομιώσῃ. ἣν δέ μοι
 πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀν-
 δρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμασταίς, καὶ λόγους αὐ-
 τῶν ἀπαγγέλλω, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειροῦ
 ἀποφαίνεσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν
 ἐστὶ, καὶ κοσμήσω πολλαῖς, καὶ ἀγαθῶς κοσμήμα-
 σι, σοφροσύνη, δικαιοσύνη, ὡσεὶ θεία, πρᾶξι, τι, ἐπι-
 εικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῶν τῶν καλῶν ἔργῳ, τῇ
 πρὸς τὰ σεμνότατα ἐρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὅ τῆς ψυ-
 χῆς ἀκρόαται ὅσον ὡς ἀληθῶς κόσμον. λήσει δὲ σε
 ἔτε παλαιὸν ἔσθ' ἔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ
 τὰ δίδοντα περὶ σοὶ μετ' ἐμῶ καὶ ὅλως, ἅπαντα ὅπα-
 σα ἐπὶ τὰ τε θεῖα, τὰ τε ἀνθρώπινα, ὅκα εἰς μακρὰν
 σε διδάξομαι, καὶ ὅ νῦν πένης, ὅτ' ἔθ' εἰνος, ὁ θελευσάμε-
 νός τι περὶ ἀγεννῆς ἔτ' ὀλίγης, μετ' ὀλίγον ἀπισσιζή-
 λῳός, καὶ ὑπὲρ φθονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαυνέμενος,
 καὶ ὑπὲρ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ
 πλεονεξίᾳ

ter ciues beatus, sed hoc solū opifex videlicet quiss iā,
& ex multa atq; promiscua plebe unus, præstantiorem
te semper formidans, et dicenda valentē præ oculis ha-
bens ac palpās, & in summa leporis quandā vitam a-
gens, potentiorisq; lucrum existens. Quod si etiā Phi-
dius, vel Polycletus fueris, præclaraq; & admiratione
digna, multa opere præstiteris, artē quidem laudabūt
oēs, at qui ex aspiciētibus tibi similis esse optarit, mo-
dò mētē habeat, nemo erit. Qualis qualis enim sue-
ris, nihil nisi rudis quisspiā artifex manibus laborans,
& iisdem victum queritans censeberis. Contra aut si
mibi obsequeris, principio tibi ostendam multa vete-
rum virorum præclara opera, & res admiratione di-
gnas, & orationes illorum tibi renuntiando, & omni-
um (ut sic dicam) expertum te reddēdo, animū (quod
præcipuum in te est) exornabo tibi multis ac præclaris
ornamentis, modestia scilicet, iustitia, pietate, man-
suetudine, equitate, prudētia, fortitudine, amore ho-
nesti, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum desi-
derio. Hæc enim verē sincera sunt animi ornamenta.
Neq; aut latebit te vel veterum quicquam vel corū
quæ in præsens geri debent, sed ea quæ faciēda sunt,
quæq; fieri decet, me duce prospicies: et in summa om-
nia quæcūq; seu diuina, seu humana sint paruo tēpore
docebo te. et qui nunc pauper atq; inops es, istius nescio
cuius filius, qui de arte adeo illiber. ali, nescio quid cō-
sultus, haud ita multo post nimium felix nimiumq; bea-
tus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, &
laudibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcūq;

πλάττω προυχόντων ἀποβλεπόμεν Θ. ἐσθ' ἦτα μὲν
 τριαύτῳ ἀμπεχόμεν Θ, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, παί-
 νυ δὲ λαμπρὰν ἐφέρει, δρχῆς δὲ καὶ περὶ εὐδρί-
 ας ἀξιάμεν Θ.) καὶ πρὸς δότοδμήϊς, ἔσθ' ὅππῃ τῆς
 αἰλοδραπῆς ἀγῶς, ἔσθ' ἀφαιῆς ἔση. τριαύτῳ
 σοι πείρηστω τὰ γνωρίματα, ὥς τῶν ὁρόντων ἑ-
 κας Θ, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δλακ-
 τύλῳ, ἔσθ' Θ. ὁκῶν Θ λέγων. αὐτὸς δὲ πᾶσι δρχῆς ἀ-
 ξίων ἦ, καὶ τὰς φίλας, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλῳ κατα-
 λαμβάνη, εἰς σε πάντες δότοβλέπονται. καὶ πρὸς
 λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκρόσονται, θαυ-
 μάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς
 δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς ὑποτρίαιας. ὁ δὲ λέ-
 γουσι, ὥς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώ-
 πων, τὰτό σοι πείρηστω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ὁκτῷ
 βίᾳ ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ σικῶν τοῖς πεπαδλευ-
 μένοις, καὶ περὶ σικῶν τοῖς δρχῆσις. ὁρῶς τὸν Δημο-
 δῆνη ὁκῶνον, τίν Θ. ὑὸν ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησαι;
 ὁρῶς τὸν Αἰγίνην, ὅς τυμπανηστρίας ὑὸς ἦν, ἀλλ' ὅ-
 μως αὐτὸν δὲ ἐμὲ Φίλιππῳ Θ ἐθεράπευσεν; ὅς δὲ
 Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρμολυφικῇ ταύ-
 τη τραφεῖς, ἐπειδὴ τὰ χίστα σικῶκε τῷ κρείττονος,
 καὶ δραπέτεύσας παρ' αὐτῆς αὐτομόλησεν ὥς ἐμὲ, ἀ-
 κῆς ὥς παρὰ πάντων ὁδῶται; ἀφῆς δὲ αὐτὰς
 τηλικῶτας, καὶ τοῖς ἀνδράς, καὶ πρῶξαι λαμπράς.

verum gloria celebraberis, illius etiam qui diuitiis ac genere antefiant in te animis ac oculis conuersis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum. Magistratibus vero & primò in cōfessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficisceris, etià in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignē atq; conspicuū reddam, ut eorū quoq; qui te afficient, quisq; proximè astantē territer impellens & cōmouens digito te demonstret, atq; hic est ille dicat. Iam si quid studio dignū accideret, quod vel ad amicos, & et etià ad ipsam civitatem pertinebit omnes in te oculos atque ora cōueriēt. Atq; si tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hiantes anscultabunt, admirantes & pradicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem, tum etiam patrem tuū ob felicitatem prolis: et quod dici vulgò solet, quod ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoq; tibi dabo: Nam postquā ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conuersari doctis, & consuetudinē habere cum optimis. Demosthenem illū certè vides cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Eschinē, qui Tympanistria cuiusdā filius erat, et tamē propter me etiā Philippus Rex illū palpaui. Lacrates autē qui et ipse inter siatros illamque artem nutritus fuit, simulatq; primū intelligere cupit meliora, et relicta illa transfugit ad meum cōsiliū, ut nunc ab omnibus decantetur. Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros res adeò splendidae, oratio-

καὶ λόγους σεμνὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δό-
 ξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ παροξείας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς,
 καὶ τὸ ὅτι λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ὅτι σωέσει εὐδαί-
 μονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδήσῃ, καὶ σχῆμα δα-
 λοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεία, καὶ κα-
 πέας, καὶ καλαπῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξει, κάτω νενευ-
 κῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαίζηλος, καὶ
 πάντας τρόπους ταπεινός. ἀνακύπτων δὲ ἔδεπτε ἔδε
 ἀνδρῶδες, ἔδε ἐλευθέριον, ἔδεν ὀπνοῶν, ἀλλὰ τὰ
 μὲν ἔργα, ὅπως εὐρυθμα, καὶ εὐχήμενα ἔσαι σοι, παρ-
 νοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε, καὶ κόσμιος ἔσῃ,
 ἤκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμώτερον ποιῶν σεαυτὴν
 λίθων. ταῦτα εἰς λεγέσης αὐτῆς, ἔπειμείνας ἐγὼ
 τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναπαύσας ἐπεφηνάμην, καὶ τὴν
 ἄμορφον ὀκείνην, καὶ ἐργαίικὴν ἀπολιτωὴν, μετέβα-
 νον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθώς, καὶ μάλιστα,
 ἔπει μοι, καὶ εἰς νῦν ἦλθεν σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐ-
 θύς σὺν ὀλίγαις δέχομένῳ μοι χθὲς ἐνετείψατο. ἡ δὲ
 ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡσανάκτει, καὶ τῷ χεῖρι
 συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε. τέλος δὲ, ὡς περ
 τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέ-
 βλητο. εἰ δὲ παρὰ δόξα ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε. θαυ-
 ματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδέσσει,
 ποιχαρῆν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύ-
 νης, οὐ καλῶς τὴν δίκην εἰκάσας, καὶ ἐλθὲ ἥδη,
 ὅτι.

nes tam graues ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assensus, potentiam, imperia, deniq; & illam quã ex dicendo consequeris gloriam, & qua te omnes ob prudentiam predicabunt felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumq; assumes seruilẽ, vèstes præterea, scalptra, et id genus cætera sculpendi cedendiq; instrumenta in manib. habebis deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abiectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans. sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur. de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curã gerens, sed te ipsis istis saxis cõtemptiorem reddens. Adhuc igitur dicente hac illa, non expectato orationis fine, surgens sententiam tuli, & relicta deformi & operatrice illa transiui ad humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mētem venit scutica, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relicta illa principio quidem indigne ferebat, complodebatque manus, et dentibus infredebatur. Postremò autem quemadmodũ Nioben audimus, ita hæc quoq; dirigit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, ne miremini, somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera aut̃ ad me respiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc iustitiã rependam, quoniã causam hanc benè & rectè indicasti. Tēni igitur et ascen-

de

ὀπίβηθι τέττατ' ὀχίματ' (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτερῶν ἵππων ἰνῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰσκέτων) ὅπως
 ἰοῖης οἷα καὶ ἡλίκαι μὴ ἀπολαβήσας ἐμοὶ ἀγνοήσεν ἑ-
 μέλλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχευ-
 ε. θεοὶ δὲ εἰς ὕψ', ἐγὼ ἐπεσκόπουν ἀπὸ τῆς ἐὼ δε-
 ξάμεν ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ
 οἰήματα, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι
 εἰς τὴν γῆν. ἔκτε μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπερόμε-
 νον ἐκείνο ἔω, πολλὴν τέ το μόνον, ὅτι κατὰ ζεν ἀφο-
 ρῶντες οἱ ἀνθρώποι ἐπήνυν, καὶ μετ' Ἐφρημίας,
 καθ' ἕς γενοίμην τῇ πλήσει, παρέπεμπον. δείξασα δὲ
 μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν τοῖς ἐπαμνῆσιν ἐκείνοις, ἐ-
 πανήγαγεν αὐτοῖς, ἔκτε αὐτὴν τὴν ἐοδῆτα ἐκεί-
 νην ἐνδοδρυχότα ἣν εἶχον ἀφιπιάμεν, ἀλλ' ἐμοὶ
 ἐδόκεν Ἐπάρυφος τις ἐπανήκειν. καταλαβῆσαι
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδρίκ-
 νυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐοδῆτα, καὶ με, οἷ' ἤκειμι.
 καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὰ εἶναι πρὶ ἐμῶ ἐ-
 βχλεύσαντο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἐπιῶν,
 ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
 βον. μεταξὺ δὲ λέγοντ', Ἡράκλεις ἔφη τις, ὡς
 μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δίκανικόν. εἰτ' ἄλλ' ὑ-
 πέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρ, ὅτε μήκιστά εἰσιν αἱ
 νύκτες, ἢ τάχα πρὸς τριέσπερ, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς
 καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα
 πρὸς

de vehiculum hoc (commonstrato quondam vehiculo
quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehe-
batur) ut videas qualia ac quanta ignoraturum fuisses,
si me non fecurus esses. Ceterum postquam ascendisti, illa
quidem agitare, atq. dirigere cepit, ego verò ubi iam
in sublime sublatus fui observabam, & contemplabar
ab oriente incipiens usque ad occidentem vires tride-
lites, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim
spargens quiddam in terram, quanquam non ampli-
us memini quiddam illud fuerit, quod tū spargerem,
nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homi-
nes laudabant me, & ad quoscumq; volando pervene-
ram, cum multa predicatione et gratulatione me pro-
sequebantur, & quasi adducebant. Porro ubi illa hac
tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demon-
strasset, reduxit rursus non amplius eadem veste illa
indutum, quam habueram ab initio volans. sed vi-
debar mihi tū admodū delicatus splendida veste redi-
re. Deprehendens igitur & patrem astantem, atq; ex-
pectantem me, comonstravit ei vestem illam, et meip-
sum qualis redire, submovitq; eū, quàm parū absuerit,
quin minimè digna de me ille cū amicis statuisset. At-
que hac quidē memini videre me, cū primū ē pueritia
egressus essem, plagarum mearum, ceu mihi videor tum
perturbatus, sed interea cū haec dicuntur, ô Hercules,
inquit quispiā, quàm longum hoc somniū & indicia-
le est. Deinde alius quidem hoc interpellans Hyemale
(inquit) somniū est, quando noctes sunt longissime, aut
fortasse etiam trinotiale, qualis & ipse Hercules est.

Quid

πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ
 ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγηρακότεων; ἔωλθε
 γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑπο-
 κριτάς τινας ὑπεείληφεν; σὺκ ὦ γαθε. εἴδεις γὰρ
 ὁ ξενόφων πτε διηγέμεν; τὸ ἐκύπνιον, ὡς ἐ-
 δίδκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα,
 ἴσσε γὰρ ἔχ' ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, εἴδεις ὡς φλυα-
 ρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διηξήσει, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέ-
 μῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων περιεσώτων πο-
 λεμίων. ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. καὶ
 τοίνυν καὶ γὰρ τὸ οὐκ ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμεν ἐκεί-
 νῃ ἐνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπονται,
 καὶ παιδείας ἔχοντα, καὶ μάλιτα, εἴ τις αὐτῶν
 ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀπο-
 κλίνει, φύσιν σὺκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιρρώ-
 θήσεται, εὖ οἶδ' ὅτι καὶ εἶναι ἀκέσας τὴν μύθεα,
 ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσησάμεν,
 ἐννοῶν οἷον μὲν ὦν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησαι, καὶ
 παιδείας ἐπεθύμησαι, μηδὲν ἀποδραιλιάσας πρὸς
 τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷον δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαγε-
 λήληθαι, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, εἰδένος γέν
 τῶν λιθογλύφων ἀδλο-
 ξότερον.

Quid igitur in mētem venit illi nugaritalia nobiscū,
 mentionemq, facere puerilis istius noctis somniorum-
 que veterum, & etate iam obsoletorum? Iam veteres
 sunt ha nuga. An fortē somniorum quorundam qua-
 si quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam
 ē bone. Quoniam neq, Xenophon quondam exponens
 somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo pa-
 terna, & deinceps nostris visionem, non ut coniectatio-
 nem, propositam tanquam nugari statuisset, illa nar-
 ravit, praesertim in bello, & summa rerum desperatio-
 ne constitutus, circumstantibus undique hostibus, sed
 quod utilitatem quandam secum habebat illa narra-
 tio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ea
 videlicet gratia, ut adolescentes ad meliora studia cō-
 uerterētur, et Humanitatem amplecterentur, et ma-
 ximē si quis eorum pra inopia & paupertate peius de
 se ipso statuit, animūq, ad deteriora declinat, ingeni-
 um non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabi-
 tur enim & ille sat scio, & quasi conualescet, sermone
 hoc audire idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposi-
 to, ubi videlicet ipse secum cogitabit, ē quibus vitiis
 ad optima prouectus fuerim, Humanitatemq, appeti-
 uerim, minimē deiectus aut fractus animo ob eā pau-
 pertatem, in qua tunc fui. deinde qualis & huc ad vos
 ascenderim, qui certē ut nihil aliud aut amplius, nul-
 lo tamen statuariorum istorum inferior
 aut obscurior euasi.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ζ Ε Υ Σ.

Μικεῖν τὸν θρόνον ὦ θεοί, μὴ δὲ κατὰ γωνί-
 ας συνεφύμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλους κεινολογεῖ-
 σθε, ἀρκεταῖοντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡ-
 μῖν τῷ συμποσίῳ. ἀλλ' ἐπεὶ περ δόποδ' ἐδίδαται πᾶσι
 τῶν ἐκκλησιῶν, λεγέτω ἕκαστος. Θ. εἰς τὸ φανερόν, τὰ
 δοκούντα σοί, καὶ κατηγορεῖται. σὺ δὲ καὶ κήρυττε ὦ Ερ-
 μῆ τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ τῶ νόμου. Ερμ. ἀκούε, σίχα. τίς
 ἀγορεύειν βέλεται τῶν πελαίων θεῶν, οἷς ἔχουσιν; ἢ
 δὲ σκέψις πᾶσι τῶν μετοίκων καὶ ξένων. Μω. ἐγὼ ὁ
 μῶμος ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ὀπιτρέψῃς εἰπεῖν. Ζ. τὸ κή-
 ρυγμα ἡ δὴ ἐφίησιν. ὥς ἐδὲν ἐμῷ δειήσῃ. Μω. Φη-
 μι τοίνυν θειὰ ποιεῖν ἐνός ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη
 θεὸς ἐξ αἰθρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰμὴ καὶ
 τὸς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡ-
 μῖν δόπο φανῶσιν, ἐδὲν μέγα, ἐδὲ νεανικὸν οἶοντα
 εἰργάσασθαι. ἀξιώ δὲ ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι
 θῆναι εἰπεῖν. ἐδὲ γὰρ αὐτῶν ἄλλως θύναί μιν; ἀλλὰ
 πάντες μεῖουσιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τῷ γλῶττιαν, καὶ
 ἐδὲν αὐτῶν κατασιωπήσομαι τῶν ἐκαλῶς γιγνομένων.
 διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντα μοι εἰς
 τὸ φανερόν, ἐδὲ δειδιώς ἵνα, ἐδὲ ὡς αἰδῶς ὀπι-
 καλύπτων τῷ γνώμῳ, ὥς καὶ ἐπαχθεὶς δοκῶ τοῖς
 πολλοῖς,

OBQRNM OQNORLEVM.
RV BRTBR.

NE posthac murmuretis, ô Superi, neque ad angulos conuersi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verum posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiã, & quæ accusatione digna sunt, accuset. Caterum Mercuri praconium illud ex lege clara voce promulgato. **MER.** Arrige aures, vocem comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus funera est. **MOMVS.** Ego Momus, ô Iupiter, si fandi copiam mihi feceris. **IUP.** Iam ipso praconio loquendi libertas tibi facta est. itaque meo permissu nihil opus est. **MOM.** Aio itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequos, & famulos nobis honore pares esse ostenderint; quæ in re nihil magnum aut iuuenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Iupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, quæ sentio, effari possim. Sed me omnes ex aequo nouerunt quam libera lingua Deus sim, & quam nihil eorum, quæ parum honestè et decorè sunt, reticere soleã. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur, proloquor, neq; reformidans cuiusquã auctoritatem, neq; præ verecundia sententiã meã celans.

πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τῷ Φύσιν, δημόσιός τε
 κατήγετο ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενον. πολλὰ
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δι-
 δως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, εἰδὲν ὑποσφλόμενον ἔ-
 ρω. πολλοὶ γάρ φημι οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτὸ
 μετέχουσιν τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχῶν-
 ται ὀπίσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, εἰ-
 καὶ καὶ τὰς ὑπερηρέτας, καὶ διασώτας τὰς αὐτῶν ἀνὴ-
 ρα γονέας τὸν ἔρανόν, καὶ παρενέχραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης
 διανομαὶς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, εἰδὲν
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. Ζ. μηδὲν ἀνιγ-
 ματωδῶς ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ διαρρήδη
 λέγε, περσιθεὶς καὶ τῆνομα. νῦν γάρ ἐς τὸ μέσον ἀ-
 πέριπτά σοι ὁ λόγος, ὥς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρ-
 μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. καὶ δὲ παρ-
 ῥησασήν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖ γε ὦ Ζεῦ,
 ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τῷ παρρησίᾳ. ποιεῖς
 γὰρ τὸ βασιλικόν, ὥς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον.
 ὥς ἐρῶ, καὶ τῆνομα, ὃ γάρ τοι γενναϊότατον Διό-
 νυσος ἡμιανθρώπων, εἰδὲν Ἑλλήν μητρόθεν,
 ἀλλὰ συροφοίνικός τινος ἐμπέρεα τῷ Κάδμῳ θυ-
 γατριδῆς, ἐπεὶ περ ἡξιώθη πῆς ἀθανασίας, οἷον
 μὲν αὐτὸς ἐστὶν εἰ λέγω, ἔτε τῷ μίτρῳ, ἔτε τῷ
 μέθρῳ, ἔτε τὸ βάδισμα πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾷτε
 ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖον τῷ Φύσιν, ἡμιμανῆς,
 ἀκρεά-

ans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & natura sycophanticus, dum communis quissiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim posteaquam iudicium est, atque ita iam proclamatum, & tu Iupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quod ipsi in deorum conciliū admissi nostri contubernij sint participes, quodque pari sorte nobiscum conuiuantur, praesertim cum ex dimidio homines eos esse constet, suos praeterea ministros, & chori socios in caelum adduxerunt, eosque deos fecerunt adscriptitios. Et nunc aequalem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. I V P. Ne quid obscuris ambagibus inuoluas, o Mome, verum perspicuè & dilucide, quae sentis, eloquere, additis quoque nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi proiecta, ut multos pariter in suspensionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Oportet verò liberū cōcionatorē nihil ob metum reticere. Mo. Ege o Iupiter, quod ad me lingua libertatē cohortaris sit enim hoc abs te animo verè regio et magnifico. Proinde nominatim quoque eosdē perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semihomo existens, neque à materna stirpe Graecus, sed Syrophœnicis cuiusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos. posteaquā immortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidē sit non dico, neque mitram, neque ebrietatē, neque errantem eius incejjum vituperō. Oēs enim, ut opinor, videtis quā

ἀκρότατόν εἰσεν ὀππότεον, ὁ δὲ, καὶ ὅλην Φατρίαν εἰ-
 σεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χρόνον ἐπεχέμενος παρέστι, καὶ θε-
 οὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶντα, καὶ τὸν Σιληϊόν, καὶ σατυροὺς
 αἰγροίχους τῶν αἰδῶν, καὶ αἰπέλους τὺς πολλὰς, οὐκ ἀπὸ τῆς
 αἰθρώπας, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλεγοῦσας. ὧν ὁ μὲν, κέ-
 ρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὴ ἐοί-
 κως, καὶ γένειον βαρὺ καθεμένον, ἐλίχεν τρεῖς γὰρ δι-
 αφέων ἐσίν. ὁ δὲ, Φαλακρὸς γέρον, σιμὸς τῷ ῥί-
 νει, ὅππῃ ὄντα τὰ πολλὰ ὀχέμενον, λυδὸς ἔστω. αἱ
 δὲ σατυροὶ, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φιλακροὶ, κερὰ
 στα, οἷα τοῖς ἀρσὶ γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
 ὑποφύεται, Φρύγες ἰνὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ ἔρως ἅ-
 παντες. ὀρεῖτε οὖν ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἴτα
 θαυμάζομεν, εἰ κατὰ φρονέσιν ἡμῶν οἱ αἰθρώπιοι,
 ὀρώντες, οὕτω γελοῖος θεοὺς, καὶ τρεσσίους; ἔω γὰρ λέ-
 γειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τῷ τε Αἰμαδ-
 νῃ, καὶ καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων
 χορῷ, καὶ τῷ Ἰκαρίῳ τὰ γενογῶντα τέρατα. καὶ ὁ
 πάντων γελοῖοι τὸν ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Περσέ-
 νης, καὶ τὸν ἀνήραγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἔ-
 ξαι ἐν τῷ ἔρανῳ τὸ κυνίσθαι αὐτῆς. πάντα οὐκ ὕβρις
 ὑμῖν δοκεῖ, καὶ περσινία, καὶ γέλως; ἀκέστετε δὲ ἐν
 καὶ ἄλλας. Ζ. μὴ δὲν ὦ διῶμε εἴπης, μήτε πῶς Α-
 σκληπιῶ, μήτε πῶς Πρακλέας. ὀρώ γὰρ οἱ Φέρη τῷ
 λόγῳ. ἔτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰάται καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν
 νόσων,

collis sit & effœminatus deliciis, somniifusus, statim
summo mane merum spirans. Ille verò totam curi-
am nobis asciuit, & toto choro aduocato præstò est,
Deosque declarauit, & Pana, & Silenum, & Saty-
ros, agrestes quospiam & caprarios permultos, homi-
nes saltationi deditos, & forma monstrosos. Quorum
hic quidem gerens cornua, dimidia atque inferiore
parte corporis capram refrens, barbamque profun-
dam nutriens parum ab hirco discrepat. Alter verò
senex, caluitio & simis naribus deformatus, plurimùm
super asinum inequitans, genere Lydius est. Ceterùm
Satyri, acutis auribus, & ipsi calui & cornigeri,
qualia ferè hadis nuper nuper natis excrescunt cor-
nua, Phryges quidam existentes. Sunt verò canda-
ti omnes. Videte cuiusmodi Deos nobis facit gene-
rosus ille. Deinde miramur, si contemnunt nos ho-
mines, videntes adeò ridiculos, & portentosos De-
os. Mitto enim dicere, quod & duas mulie-
res adduxerit, nempe Ariadnem, cuius etiam co-
ronam stellarum choro annumeratam addidit: al-
teram Icarì agricolæ filiam, & quod omnium est ri-
diculosissimum, ò Superi, Erigones quoque canem
adduxit, ne tristitia afficeretur puella, si in cœlo non
haberet catellum suum. Hac verò non videntur vo-
bis esse contumeliosa, quæque nec insania, nec risu ca-
teant? Audite etiam alios. I V P, Cæc. Alome, quis-
que dixeris, aut de Escalapio, aut de Hercule. Vi-
deo enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim

νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων, ὅσῃ Περ-
 κλῆς ὑὸς ὦν ἐμὸς, σὺ καὶ λίγων πόνων ἐπείατο τὴν ἀ-
 θανάσιαν. ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. Μῶ. σιωπήσου-
 ρησθαι διὰ σὺ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καί τοι εἰ μη-
 οῦν ἄλλο ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῆς πυρῆς. εἰς δὲ ἐξῆλ-
 καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παύρρησιν χρῆσθαι, πολλὰ αὖ-
 εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔχεις μάλιστα
 μῶν δ' ἔν καμὲ ξενίας διώκεις; Μῶ. ἐν Κρητῇ μὲν ἔ-
 μένον τῶτο ἀκῆσαι ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σὺ
 λέγεις, καὶ τὰ Φονὶ Πιδακνύουσιν. ἐγὼ δὲ ἔπε σκέ-
 νους πείσομαι. ἔπε Ἀχαιῶν Αἰγυῖον, ὑποβολιμαῖ-
 ὦν σε εἶναι Φάσκειν, ἃ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι
 δεῖν ἡγάμαι, πῶτα ἔρω. τίω γάρ τοι δρχήν τῶν τοι-
 ἔτων παρενομημάτων, καὶ τίω αἰτίαν σὺ ὦ Ζεῦ πα-
 ρέχεις. Αὐτὸς γὰρ ἐνεπέπληκας γε τὸν ἔρκανόν τῶν
 ἡμιθέων. ἔγάρ αὖ ἄλλως εἶποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γε-
 λοῖότατόν ἐστιν, ὅπῃ αὖ τις ἄφνω ἀκῆσθαι ὅτε Περ-
 κλῆς μὲν θεὸς ἀπεδλείχθη, ὅ δὲ Εὐρυθέως ὅς ἐπέ-
 τατίον αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πλεῖστον Ηρακλῆες νεῶς,
 οἰκέτης ὄντων, καὶ Εὐρυθέως τάφῳ, τῆς δεσπό-
 τος αὐτῶν. καὶ πάλιν ἐν θήβαις, Διόνυσος μὲν, θε-
 ὅς. οἱ δὲ ἀνεψιοὶ αὐτῶν, ὁ Πενθέως ὁ Ἀκταίων, καὶ
 ὁ Λεάρχης, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέ-
 στετοι. ἀφ' ὧν δὲ ἀπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέωξας τοὺς τοι-
 τοὺς τὰς θύρας, ἀπαντες μεμίμηνται σε καὶ ἔχουσιν ἀρ-

horum alter agit medicum, & agrotos morbis leuat, estq; planè multis aliis antestendus. At Hercules filius meus non paucis laborib. immortalitas è adpetus est. Itaq; caue ne hosce accuses. MO. In tui quidè gratiam tacebo Iupiter, et si multa dicenda habeam. atq; si nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in corpore retinent. Porro si liceret & aduersum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. I V V. Atqui in me maxime tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in ius vocas? MO. Equidem in Creta non tantum hoc audire licet, verum aliud quoq; de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum cõmonstrant hospitibus. Ego verò neque illis fidem habeo, neq; ex Achinorum numero & Egincensibus supposititium te esse affirmantibus. Caterum, quæ cum primis reprehensione digna sint, ea in medium adducam. Enimvero horum delictorum principium & causam præbuiisti. Ipse enim semideis calumiam compleristi, neq; enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in deorum numerum esse assumptum, Eurystheum autem, qui illi imperauit, satis functum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Eurysthai verò, illius domini, sepulchrũ. Et rursus ex Thebanis Dionysus Deus factus est, eius autem consobrini nimirũ Pentheus & Alcion & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Iupiter semel illis hanc licentiam aperuisti, oēs tuum institutum imitantur.

ῥενες μένον· ἀλλ' ἔπερ αἶχισεν, καὶ αἱ θήλειαι θε-
 αῖ. ὥς τε ταῦτα μὲν εἶπεν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ αὖ
 τὸ διελέγχειν γένοιτο. Ζ. μὴ δὲν πρὶ τῷ Γανυμήδεσ
 ὦ δῶμα εἴπης. Χαλεπαῖ ὦ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ με-
 ράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένεθ. Μῶ. δοκᾶν μὴ δὲ
 πρὶ τῷ αἰετῷ εἴπω, ὅτι καὶ ἔτ' ἐν τῷ ἔργῳ ἐστίν,
 ὅππ' τῷ βασιλεῖ σκήπτρον καθεζόμεν' ἐστίν, καὶ μο-
 νονυχὶ ὅππ' τὴν κεφαλὴν σκευοπτεύων, θεὸς εἶναι
 δοκῶν; ἢ καὶ τῶτον τῷ Γανυμήδεσ ἐνεκα εἰσόμενος;
 ἀλλ' ὁ Ἄττις γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβά-
 ζι' ὅππ' ἐν ἡμῶν ἐπεισε κεκληθήσων ἔτοι. ἢ ὁ Μίδρης
 ἐκείν' ὁ μὴ δὲ, ὁ τὸν κἀνδρῖν, καὶ τὴν τριά-
 ραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ. ὥς τε ἔσθ' ἦν προ-
 πῆ τις, ξηνίησι. τοιχαρὲν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέ-
 ται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρει εἰ-
 πόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεὸς χειροτο-
 νῶσιν, ἔς αὖ ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ
 καὶ Ζάμολξις δὲλ' ὦν, παρενεχράφη, δοκ
 εἶδ' ὅπως διαλαβὼν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί,
 μέτρια. σὺ δὲ ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σκυδρόσιν ἐ-
 σκαλμένε αἰγύπτιε, τίς εἰ ὦ βέλυσσε, ἢ πῶς ἀξι-
 οῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βελλόμεν' ἐστίν, καὶ
 ἐμμεφίτης ἔστος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται,
 καὶ χεῖρ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰχλύνομαι δὲ ἰβίδας, καὶ
 πύθηκας εἰπεῖν, καὶ τράγας, καὶ ἄλλα πολλὰ γελοι-
 ὅτερα

Neq, tantū Dij tui ſunt imitatores (quod turpiſſimū)
ſed etiam Dea hac in parte tuū emulantur ingenium.
Itaq, hac mihi miſſa faciēda videntur, multi enim la-
boris eſſet hac cuncta ſingulatim reprehendere. I V P.
At vide, Mome, ne quid de Ganymede dixeris. Malē
enim me habebit, ſi adoleſcentem verbis conturbave-
ris, affecto contumelia genere: MOM. Proinde neq, de
aquila quicquā dicturus ſum, quod et illa in cælo ver-
ſatur regio ſceptro inſidens, ac tantū nō ſuper capite
throno nidificans, & deus eſſe geſtiens? aut illam quoq, in
Ganymedis gratiam prateribimus? Atqui, ō Iupiter,
Attis ille, & Corybas, & Sebazius unde nobis tādē
acceſſi veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui
indumēto Perſico amictus, & tyara redimitus eſt, ne-
que Græcam vocem ſonans, adeo ut ſi quis illi nectar
propinet, præbentem non intelligat. Itaq, & Scythæ
& Getae hac videntes, nobis longum valere iuſſis, ipſi
immortalitate donant homines, ſuiſq, ſuffragiis Deos
quoſcunq, libuerit conſtituūt, non alia ratione, quā
Zamolxis ſervilis cōditionis homo exiſtens, diuinita-
tē adeptus eſt, et Deorū numero adſcriptus, haud ſcio
quo modo nobis impoſuerit. At ſanē hac omnia ō Dij,
adhuc mediocria, & aliquo modo ferēda ſunt. Ceterū
tu ō canino victu biās Aegyptie, qui ſyndone amictus
es quisnam eſſe gloriaris, ō optime, aut quomodo De-
us eſſe contendis latrando? Quid aut ſibi vult & Mē-
phites taurus ille verſicolor, qui et adoratur, & reſpō-
det oraculis, neq, nō Prophetas habet? Pudet verō me
ibides, percenſere, & ſimias, & hircos, atque his longe
ab-

ὅπερ αὖ, ὅτε οἱ δ' ὅπως ἐξ Αἰγυπτίας παραβυβαθέντα
 εἰς τὸν ἑρμῆν, ὃ ὑμεῖς ὠθεοί, πῶς αἰένεοτε ὀρών-
 πες ὀπίσσης, ἢ καὶ μάλλον ὀμῶν προσκυνοῦμενα; ἢ οὐ
 ὦ Ζεῦ, πῶς Φέροις, ἐπειδὴ καὶ κέρει κέρειται Φύ-
 σωσί σου Ζ. αἰγρὰ δ' αἰς ἀληθείας πάντα φησὶ τὰ πε-
 ρὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως δ' ἐν ὧ μῶμος, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν ἀνέγματα ἐστὶ καὶ πάνυ χρηστὰ κατὰ τὸν ἀ-
 μύητον ὄντα. Μῶ. πάνυ γοῦν μυστήριον ὦ Ζεῦ εἰ ἢ
 ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεοὺς μὲν, τοὺς θεοὺς. κυνοκεΦά-
 λας δ' ἐ, τοὺς κυνοκεΦάλας. Ζ. ἔα φημί τὰ περὶ
 τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ὀπίσκει λό-
 μεθα ὀπίσσεως. οὐ δ' ἐ τοὺς ἄλλους λέγε. Μῶ. τὴν
 προσφάνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με δισποπνίγει, τὸν
 Ἀμφίλοχον. ὅς ἐναγεὺς ἀνθρώπων, καὶ μητράλοισ
 ἕως ὧν, θεσπιωδεῖ ὁ γυναιὶς ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος
 τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐνεκα. τοι-
 γαρ οὖν ὅτε ἐτι σὺ ὦ Ἀπιδον ὀδοκιμεῖς. ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βαμὸς χρητμωδεῖ, ἐς αὖ ἐλαίῳ
 πείσχυθῃ, καὶ σεφάνης ἔχη, καὶ γοητὸν αἰετὸς ὀ-
 πρήσῃ, οἱσι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος
 τεῦ ἀθλητοῦ ἀνδρα, ἰάπαι τοὺς πρέποντας ἐν ο-
 λυμπία, καὶ ὁ θεαγένης ἐν γύμνασι, καὶ ἱεροκλῆς ἐπὶ ἐν
 Ἰλίου, καὶ Πρωπεσιλάου καὶ ἀνδρὶ ἐν χερρόνῃσιν. ἀφ'
 ὧν δ' εἰ τοσούτοι γεγνησιν, ὅτι δ' ἐδῶκε μάλλον ἢ
 ὀπιορκία, καὶ ἱεροσυλία. καὶ ὅλας, καὶ ἀπὸ φρονήκα-

absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cælum usque conscenderunt. Illa itaque, ô Di, quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam amplius adorari? At tu, Iupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? IUV. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. At tamen pleraque illorum in se mystica cõplectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Iupiter, opus est mysteriis, ut deos esse cognoscamus, & caninis capitibus prædixas, canes esse intelligamus. IUV. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Itaq; alios si qui notandi supersunt adducito. MOM. Trophonium, ô Iupiter, & quod me præfocat, Antilochum. ille, inquam scelesti, & matricida hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, et duorum obolorum gratia prestigiis incantans homines. Quocirca non amplius tu Apollo, ob vaticini prædicationem habetis in pretio, sed iam omnis lapis & quævis ara responsa dat oraculum petentibus, dùmmodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundauerit, cuiusmodi iam permulti sunt. Iam etiam Polydamantis athleta statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoq; sacra faciunt in Illo, & è regione Prothesilao nempe in Cheroneo. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevit, magis in usu fuit peritium & sacrile-

σιν ἡμῶν, ὧς ποιῶντες. καὶ ταῦτα μὲν πρὸ τῶν νόθων,
 καὶ παρεγγράφων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολ-
 λὰ ἤδη ἀκούων, ἔτε ὄντων ἱνῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε συ-
 γῆναι ὅλως διυταμένωι, πένυ. ὦ Ζεῦ, καὶ ἔτι τῶ-
 ταις γελῶ. ἢ πῶ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλητος ἀρετή,
 καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπέσχετα,
 καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀν-
 θρώπων τῶν φιλοσόφων ὀπνοηθέντα, καὶ ἑμῶς
 αὐτοχέδρια ὄντα, ἔτω τὰς ἀνοήτας πέπεικεν, ὥς
 εἰς ἡμῖν, εἰ δὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυ-
 ρίας ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πρᾶ-
 ξουσιν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂν ἐξ ἀρχῆς ἐκάστω ἐ-
 πεκλώσθῃ. ἡδέως αὖ ἔν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ ποτε εἶ-
 δεις ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην. ὅτι μὲν γὰρ
 καὶ σὺ ἀκέραιος ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς,
 οἶδρα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὥς βοώντων αὐτῶν μὴ
 ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λό-
 γον. ὁρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ
 συρίποντας, ἐκείνης μάλιστα, ὣν καθήψατο ἡ παρ-
 ῤησία τῶν λόγων. πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, ψή-
 Φισμά τι πρὸς τέτων ἀναγνώσομαι ἤδη συγγε-
 γραμμένον. Ζ. ἀνάγνωθι. ἔπ' πάντα γὰρ ἀλόγως ἡ-
 πιάσω. καὶ δὲ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπιχρεῖν,
 ὥς μὴ ἐπιπλεῖον αὐτῶν
 γίγηται.

erilegiū, et omnino nos despectui habere caperūt, recte facientes. Et hac quidē de nobis et supposititiis dicta esse volui. Ceterum ego et peregrina nomina permulta audiens eorū, qui neq, degūt apud nos, neq, ullo modo possunt esse, admodū, ō Iupiter, proter hac video. Vbi enim gentiū est multis modis iactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerū vocabula ab inertib. hominibus philosophia titulo semet venditantibus excogitata. Quae quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaferunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certō persuasum habēs, quod etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quae à fatiis decreta sunt, & quae sub initium cuiq, nascētium Parce fatalibus fusi adnuerint. Perlibenter itaq, te Iupiter interrogarem, ubinam gentium tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorū disputationibus audias, mihi dubium nō est, nisi fertasse quispiam surdus sis, ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicēda supersunt, sed finem verborū faciam. Video enim quosdā ob dicta mea dolenter perturbari, & iam sibilare, maxime verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaq, pro concludenda oratione, si ita sedet animo tuo Iupiter, decretū quoddam de illis legā iam conscriptum. IVB. Recita, neq, enim omnia absurde aut de nihilo reprehendisti. Et sanē multa ex illis inhibēda & coercenda sunt, ne in immensum excrecant.

DECRE-

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Α Γ Α Θ Η Τ Τ Χ Η.

Ἐκκλησίας ἐνόμει ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσταμένη, ὁ
 Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστά-
 τει Ἀπὸλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυχτός. καὶ
 ὁ ὕπνῳ τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν
 ξένων ἔμμενον Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ἔοικα-
 μῶς ἀξιοὶ ὅντις κοινωνεῖν ἡμῶν τῆς πολιτείας παρεν-
 γραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
 πεπλήκασι μὲν τὸν ἔργανον, ὥς μετὸν εἶναι τὸ συμ-
 πόσιον ὄχλος τεραχώδους πολυγλώσσων τινῶν, καὶ
 ξυγκλύδων, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ
 νέκταρ, ὥς ἐμνάς ἦδη τὴν κατύλλην εἶναι, διὰ τὴν
 πολλὴν τῶν πινόντων, οἱ δὲ ὑπὲρ αὐθαδεΐας
 παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε καὶ ἀληθεῖς θεάς, προ-
 εδρίας ἡξιώκασι καὶ αὐτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ
 ἐν τῇ γῇ προτιμάσθαι θέλουσιν, δεδόχθω τῇ βελῇ, καὶ
 τῷ δήμῳ συλλαβῆναι μὲν ἑκκλησίαν ἐν τῷ ἐλύμπῳ
 πρὶν τοπὰς χειμερινὰς, ἐλευσθαι δὲ ὀπιγνώμο-
 νας τελεῖας θεάς ἐπὶ αἰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς
 βελῆς τῆς ὀπί Κρονος, τέσσαρας δὲ ἐκ τῶν δωδεκαῶν
 καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία. τέττας δὲ τὰς ὀπιγνώμο-
 νας, αὐτὰς μὲν καθέζεσθαι ὁρίζοντας τὸν νόμιμον
 ὄρκον, τὴν Στύγα. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύττειν ξυνα-
 γαγῇ

DECRETVM.

BONA FORTVNA.

Concilio legitime coacto, septimo idus N. Iupiter Rectorem agebat, Neptunus presidem, Apollo prefectum, Momus scribae officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Graci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes caelestis Reipub. communi nobiscum participatione nothi et subditi, haud scio quo nam modo etiam Dij esse contendentes calum compleuerunt, ita ut symposion tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diuersis linguis multitudinis undique accersita. Defecit autem ambrosia et nectaris copia, adeo ut mna iam coemenda sit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quae sunt procacitate & immodestia, Diis ueris & antiquis loco motis semet ipsi primis dignantur accubitiis prater omnem morem patrum: adhuc in terris quoque, ante alios honorari contendunt, visum est, senatui populoque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum appositi eligantur Dij perfecti. tres quidem ex curia veteri quae Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Iupiter. Caterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum eant, dicto prius iuramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato

γαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξίῃσι ζυντελεῖν εἰς τὸ σωέσθρι-
 ον. τὰς δὲ, ἥκειν, μάρτυρας ἐπαγεμένους ἐνωμότους,
 καὶ δόπο δειξέας τὰ γένους. τὸν τεύθειν δὲ, οἱ μὲν, πα-
 ρίπουσαν καθ' ἕκα, οἱ δὲ, ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες,
 ἢ θεὸς εἶναι δόπο φανοῦνται, ἢ κατὰ πέμψουσιν ὅππῃ
 τὰ σφέτερά ἢ ῥα, καὶ τὰς θήκας, τὰς προγονικάς.
 ἦν δὲ τις εἰλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν
 ἐπιγνώμων ἐκκριθέντων ἐπιβαίνων τὰ ἔργα, ἐσ-
 τὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν τῷτον. ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτὰ
 ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Αἰθιῶαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Α-
 σκληπίον χρησμεύειν, μήτε τὸν Διόλλω ποσῶτα μό-
 νον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ὅππλεζάμενον, μάντιν, ἢ κίθα-
 ρωδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις παραιεῖν,
 μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ δὲ ληρεῖν περὶ
 ὧν σκίσσασιν. ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἡξιώθη-
 σαν, ἐκείνων μὲν καταμερεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐν-
 τεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλ-
 λων τινὸς, ἐκείνοις δὲ, τάφον χῶσαι τὴν πύλιν, καὶ
 σήλῳ ὅππισθαι ἀντὶ βωμοῦ. ἦν δὲ τις παρακῆσθαι τὰ
 κηρύγματος, καὶ μὴ ἐφελέσθαι ὅππῃ τὰς ἐπιγνώμονας
 ἐλθεῖν, ἐρήμῳ αὐτοῦ καταδiciaτησάντων. Ζ. τοῦτο
 μὲν ἡμῶν τὸ ψήφισμα δικαιοῦσθαι ὡς Μῶμε, καὶ ὅτω
 δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. μάλλον δὲ οὕτω γι-
 γνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι εἰσόνται, οἱ μὴ χειροτο-
 νήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἄπιτε. ὅππῃ δὲ κηρύξῃ ὁ
 ἑρμῆς,

praconio uniuersos in concionem congreget, quicumq;
 eorum cōcilium legitime admitti postulant. Ve-
 niant autem illi adiectis iuratis testibus, & certis ge-
 neris iudiciis. Deinde illi in unum locum conue-
 niant arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos
 declarabunt, aut ad sua sepulchra, & maiorum tu-
 mulos ablegabunt. Si uero quisspiam ex obscuris &
 reprobatis cōprehensus fuerit, et senel ab arbitris con-
 demnatus in caelum ascenderit, ille per praeceptum in tar-
 tarum corruat. Praeterea quisq; exerceat sua cōmer-
 cia, neq; Minervae medica intentata sit, neq; Aescu-
 lapius dandis oraculis vacet, aut seruiat, neq; Apollo
 tanta soli sibi obeunda vendicet, sed una te quapiam
 electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum
 agat. Porro Philosophis dicetur, ne noua subin-
 de fingendo comminiscantur nomina, neque de iis,
 quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque
 autem honorem, aut cultum templa, aut sacra consti-
 tuta sunt, illorum imagines subuertantur, earumque
 loco aut Iouis, aut Iunonis, aut Apollinis, aut alterius
 cuiuspiam erigatur, illis autem urbs cōgesta terra se-
 pulchrum accumulet, & ara loco statuam reponat.
 Quod si quis praconio dicto audiens esse noluerit, ar-
 bitrorumq; examen & censuram subire recusarit, ille
 indicta causa condemnatur. Iustissimū equidem de-
 cretū est istud, ō Mome, & qui suffragatur, huic ma-
 num protendat. Atqui potius ita fiat. Cōplures enim
 noui futuros, qui sua non sunt adiecturi suffragia. Ve-
 nū in praesens abite. Ceterū in concionem accersiti à

ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστον ἀναργῆ τὰ γνωρι-
 ματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα,
 καὶ μητρὸς, καὶ ὄφεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγείετο, καὶ Φυ-
 λήν· καὶ φράττας· ὥς ἔστις αὐτῇ παρσίχηται, ἔδεν
 μελήσει τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νεώνας μέγαν ὀπί γῆς
 ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

TIMON H MISAN-

Θ Ρ Ω Π Ο Σ.

Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐταρεῖς, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀσε-
 ροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδραπε, καὶ
 εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιητὰ καλοῦσι· καὶ μά-
 λιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς
 πολυώνυμον γινόμενον ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ
 μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηνὸς τοῦ ρυθμοῦ· ποῦ
 σοι νῦν ἡ ἐρισμάρα γ' ἀσραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρο-
 μον βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ δρυγῆεις, καὶ σμερδα-
 λέος κεραυνός; ἀπαντα γὰρ ταῦτα λῆρ' ἤδη ἀνα-
 πέφηνε, καὶ κατὰ πᾶν ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα-
 τῆρος τῶν ὀνομάτων· τὸ δ' ἐαυτοῖς αἰοιδιμὸν σε, καὶ ἐκκρό-
 λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀ-
 πέσθῃ, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδ' ἐλίχεν σπινθήρα ὀργῆς
 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον· θάπτον γοῦν
 τὸν ὀπιορκεῖν ἵς ὀπιχειρουώτων ἑώλον θρυαλλίδα
 φοβη-

Mercurio, venite adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas cōprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo diuinitatem adeptus sit. adhæc tribum quoq; & curiales. Verū enim uerò, qui præsto non fuerit, parum curæ erit arbitris, tametsi ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimauerint.

TIMON SIVE MISANTHROPVS.

O *Iupiter Phili & hospitalis, sœdalitic, domestice, fulgurator, insurandice, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëta tribuunt, maxime cūm hærent in versu. Nam tum illis tum multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique explēs hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauis fremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma cernis ferientia, expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeò ut ne minimam quidem scintillulam iracundie aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quinis ex his, qui perieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam*

Φοβειθείη αὖ, ἢ τὴν τῷ πανοῤαμάρτορος κεραινοῦ
 φλόγα· ἔτω δαλὸν ἵνα ἐπαναλείνασθ' δοκῆς αὐτοῖς,
 ὥς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ εἶδέναι, μόνον δὲ
 τοῦτο εἶδ' ἀπὸ λαύην τοῦ τραύματος, ἢ ἀναπλη
 ρήσων) τῆς ἀσθένειας· ὥς τε ἤδη διὰ τοῦτο σοὶ καὶ ὁ Σα
 μωνεὺς ἀνέβροντ' ἀνέφλημα, ἔπεινυ τοὶ ἀπήσαν
 ὦν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ἐργλὴν Δία, θερμὸν γὰρ
 ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέμεν· πῶς γὰρ ὅπως γε καθεύ
 περ ὑπὸ μανόραζορα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν ὑπὸ
 κροῦτων ἀκούεις, ἔπε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς,
 λημῆς δὲ καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ
 ὦτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηθηκότις· ἔπει
 νέος γε εἶ καὶ ὀξύθυμος ὦν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ἐργλὴν,
 πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιάων ἐποίεις, καὶ οὐδέ πο
 τε ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρῆσαι, ἀλλ' αἰεὶ ἐνε
 ρὸς πάντως ὁ κεραινὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσείετο, καὶ
 βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν προσηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκι
 νηδόν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν· καὶ
 ἵνα σοὶ φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ
 βίαιοι, ποταμοὶς ἐκάσθη στεγάν· ὥς τε τηλικαύτη ἐν α
 καρεὶ χροὸν ἐναυαγία ὑπὲρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγίνε
 το, ὥς ὑπερυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγις
 ἐν τι κισώπῳ πείσωθ' ἵσται, προσεκίλαν τῷ Λυκα
 ρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρώπου σπέρμα· διαφυ
 λάττον

flammam fulminis cuncta necantis : adeo titionem, quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse indicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmonaeus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe adversus Iovem usque adeo frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt, respectum agas? Cecutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quae sunt, auresque iam tibi obsurduerunt, instar horum, qui aetate defecti sunt. Quandoquidem cum iuuenis adhuc esses, acriquo animo vebemensque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant inducia. Sed perpetuo fulmen erat in negotio, perpetuo obnibrabatur Aegis, obstridebat tonitruum, fulgur continenter iaculorum in morem densissime ex edito loco deuolantium torquebatur, terra quassationes, cribri instar frequentes, ad haec nix cumulatim, neque non grando saxorum in morem. Atque ut tibi molestè differam, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis aetate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula seruaretur, quae in montem Lyce-

λάττον εἰς ὀπιγόνειον κακίας μείζοντα. τοι γὰρ τοὶ
 ἀχέλαστα τῆς βαθυμίας τὰ πύχιστα κομίζῃ παρ' αὐ-
 τῶν, ἔτε θύοντα ἔτι σοί πινος, ἔτε στεφανουγτα, εἰ-
 μή τις ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων. καὶ ἔτα ἔπινυ ἀ-
 ναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δρχαῖον σιω-
 τελῶν καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γυναιόζατε,
 ὅτε φαίνεσσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐὼ λέγειν, ὅ-
 πσάκισ' ὅτ' σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοὶ
 τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ὀπιβεβληκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψι-
 βρεμέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γεί-
 τνας ὀπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομίσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν.
 ἀλλ' ὁ γυνῶντα, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανκρῆτωρ
 ἐκαθήσο, τὰς πλοκάμους πείκειρόμεντα ὑπὸ αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τοίνυν ὦ θαυμάσιε, πῶνικα παύσεται ἔτις ἀμε-
 λῶς παρορώμενα; ἢ πότε καλᾶσαι τὴν τοσαύτην ἀ-
 δικίαν; πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς
 ἔτις ὑπέραντλον ὕβριν τῆς βίης; ἵνα γὰρ τὰ κτενὰ
 εἰσας, τὰ μὰ εἴπω, τοσάυτας Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄ-
 ρας, καὶ πλεσίους ἐκ πενεσάτων ὀποφῆνας, καὶ πᾶσι
 τοῖς δειομένοις ὀπικερήσας, μάλλον δὲ ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέσας τὸν πλεῖστον, ἐπειδὴ
 πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, ὅκ' ἐπὶ ἔδὲ γνωρίζομαι
 πρὸς αὐτῶν, ἔτε πρὸς βλέπεσιν οἱ τέως ὑποπῆσ-

rem appulit, humani generis, quasi scintillas quasdam seruans, unde sceleratius etiam genus in posterū propagaretur. Nimirum igitur dignum sociorum premium ab illis reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendā ritum magis referre: ac penē Saturnū, o Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicātes. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sacrilegio compilarint, cum tibi etiā ipsi in Olympiacis manus, admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare cines, vel vicinos aduocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus, Gigantumque extinctor, & Titanum victor sedebas, cum tibi casaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, o praeclare, quis tandem erit finis, quæ tu adeo securè despicias? Aut quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot Phacihontes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem? Etenim ut de communibus sileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisque quotquot opus haberent, suppeditarim, imò semel uniuersas opes in amicos uiuandos effuderim, simulatque his rebus ad inopiam deueni, tam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere

σοντες, καὶ περσικονοῦντες, καὶ τῷ ἐμοῦ νεύματι
 ἀνηρήμενοι. ἀλλ' ἰὼ παρ καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμί
 ἡνι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σήλιον παλαιᾷ νεκρῷ ὑπῆσαν,
 ὑπὸ τῆς χροῖας ἀνατετρασμένῃ παρέρχοντα, μηδὲ
 ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἐπὶ ῥαν ἐκ-
 τρέποντα, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψε-
 σθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δ' ὡς πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ
 ἐνεργήτην αὐτῶν γεγνημένον, ὥς τε ὑπὸ τῶν κακῶν
 ὅππῃ πάντῃ τῷ ἐρχομένῳ τραπόμενῳ, ἐναψάμε-
 νῳ διφθέραν, ἐργάζομαι τῷ γλῶσσῳ ὑπόμιαθ' ὁ-
 βολῶν περσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δикέλλῃ περσφι-
 λοσοφῶν ἐνταῦθα. τὸ το γλῶσσι δοκεῖ κερδανεῖν,
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τῷ ἀξίᾳ δὲ πρᾶτ-
 τοντας. ἀναιρότερον γὰρ τὸ το γλῶσσι ποτὲ οὐκ ὦ Κρό-
 νου, καὶ Ρέας ἤε, τὸν βαθὺν τὸν ὕπνον ἀποσεισά-
 μενῳ, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-
 μηση, καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραινὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης
 ἐναυσάμενῳ, μεγάλῃ ποιήσας τῷ φλόγα, ὅππῃ
 δείξαις τινὰ χολῶν ἀνδρώδους καὶ νεανικῆς Διός, εἰ μὴ
 ἀληθὴ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν πρὸς καὶ τῆς ἐκείνης
 πεφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς ἕτος ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κε-
 κραγὼς ἐκ τῆς Ἀπικῆς, παρὰ τὸν Ὑμητιὸν ἐν τῇ ὑ-
 περείᾳ, πναρὸς ὅλῳ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθε-
 ρῳ; σκάπια δ' ἐ. οἶμαι ὅππῃ κεκυφὼς, λάλῳ ἀν-
 θρωπῳ, καὶ θρασὺς, ἡ τὸς φιλόσοφος ἐστίν. ἔχῃ ῥ

dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversam hominis iam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam pratererunt, quasi ne norint quidem. Alij verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum, abominandumque viseros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, & adiutorem suum esse predicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhe none arrepto, terram exerceo, quaternis conductis obolis, atque hic cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod posthac non intuebor plerosque præter meritum secundis fortune successibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excusso profundo isto, granique somno (nam Epimenidem quoque dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma iram aliquà strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quæ à Cretenfibus de te, tuaque sepultura ferentur. IUPITER. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleque amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, mirum ni Philosophus est. neque enim

αὐτῶς ἀτεβείς τὰς λόγους διεξήκει καθ' ἡμῶν. Ερ-
 τί φης ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Εχεκραπίδου,
 τὸν κολυτῖέα; ἔτος ἐστὶν ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ' ἱερῶν
 τελέων ἐσιόσας, ὁ νεόπλυστος, ὁ πᾶς ὅλως ἐκατόμ-
 βας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν εὐρτάζειν τὰ δῶα.
 Ζεὺς. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ὁκαῖντος, ὁ πλέσι-
 ος, ποῦ οὐκ οἱ τοσῶτοι φίλοι; τί παθὼν οὐὼ τοιῶτος ἐ-
 στί, αὐχμηρὸς, ἀβλις, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μιᾶς ὥτος,
 ὡς εἰκεν, ἔτω βαρεῖαν κατὰ φέρων τὴν δίκηλιν.
 Ερμ. ἔτω πὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστέης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ
 Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς δεομένους ἀπαντᾷ οἰκ-
 τος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ βῆθεια, καὶ ἀκρι-
 σία ποῦ τὰς φίλους, ὅς ἔσονται, κοραξί, καὶ λύκοις χα-
 ριζόμεντοι, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσῶτων ὁ κακοδαί-
 μων κειρόμεντος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτὸς καὶ ἐ-
 πέρχεται, ὑπὸ δυνάμει τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ πᾶς ὅσῃ γυμνώσαντες ἀκρεβῶς, καὶ
 ποῦ τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνὶ αὐτῷ ἐκμυζήσαντες,
 καὶ τὸν βῆμα μάλα ὀπιμελῶς ἄχοντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ
 τὰς ρίζας ὑποτετμημένῳ ἀπολιπόντες, ἔσθ' ἐγνω-
 ρίζοντες ἐπὶ, ἔσθ' ἐπεσβλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ὀπι-
 κρουῶντες, ἢ ὀπισθιδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ ταῦτα
 δικελίτες καὶ διφθερίαι, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπὸ
 αἰχμῆς τὸ αἶψυ μιᾶς γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλετουῶντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπε-
 ρεπικῶς

nim aliogui adeo impia, nefariaq, in nos fuerat dictu-
rus. *MER.* Quid ais pater, an non nosti Timonem E-
checratidis filium Colytensem? Hic nimirum est, qui
nos saepenumero in sacris legitimis convivio accepit,
ille rep̄te dives factus, ille qui totas hecatombas, apud
quem splendide Iouialia festa consuevimus agitare.
IUP. Hem quanam ista rerum commutatio? hiccine
honestus ille, dives, quem tam frequentes cingebant a-
mici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitus? squali-
dus, erumnosus, fossor conductitius, uti conicio cum
tam grauem ligonem gerat? *MER.* Ad hunc mo-
dum illum quodammodo probitas euertit, atq, huma-
nitas, & in omnes quicumq, egerent misericordia. At
reuera Uecordia potius facilitasque, nullusque in su-
scipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam in-
tellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin cum à
vulturibus tam multis misero iccur eroderetur, ami-
cos esse eos, & socios iudicabat, quasi beneuolentia
erga sese afficerentur, cum illos epula magis caperent.
Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosif-
sentq, deinde si qua medulla suberat, hanc quoque
admodum diligenter exuissent, aufugerunt, exuc-
cum et radicibus desectum destituentes, adeò ut postea
ne agnoscant quidē, aut afficiant, tantū abest, ut sint
qui suppediēt, vicissimq, impertiāt. Has ob res fossor,
et sago, ut vides, operius pelliceo urbē prae pudore fugi-
ens, mercede terram exercet, aduersus ingratos a-
trabile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate
ditati,

ροπικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τ' ἔνομα εἰ Τίμων καλοῖ-
 το εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὲν ἔ' παροπτιέ' ὁ ἀνὴρ, ἔδὲ ἀμε-
 λητέ' ὁ. εἰκότα γὰρ ἡγοιάν κ' ἐς δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὁ-
 μοία πιήσκει τῆς κατὰρχαίς: ὅλα ξυ' ἐκείνοις, ἐ-
 πλελησμένοι ἀνδρὸς τοσούτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν
 πότιτα καύσαντος ἡμῖν ὅττι τῶν βωμῶν. ἐν γούῳ ἐν
 ταῆς ῥισὶ τῶν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πᾶσι ὑπὸ ἀρχο-
 λίας τε καὶ θορύβου πολλῆς τῶν ὀπιρκοιούτων, καὶ βία-
 ζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ δὲ καὶ φόβου τε παρὰ
 τῶν ἱεροσυλοούτων (πολλοὶ γὰρ ἔ' τοι καὶ δυσφύλακ-
 τοι, καὶ ἔδὲ ἐπ' ὀλίγον κατὰμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι) πο-
 λιὼν ἤδη χερόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τῶν Ἀθηναίων, καὶ
 μάλιστα ἐξ ἑ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπο-
 λασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κε-
 κραγόντων, ἔδὲ ἐπακθεῖν ἐπὶ τ' εὐχῶν. ὥς τε ἢ ὀπιβυ-
 σόμενον χερὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπι. τριβῶναι πρὸς
 αὐτῶν, ἀρετῶν τινα καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη
 τῇ Φωνῇ ζυειρόντων. διὰ ταῦτα τοι καὶ τ' ἔ' τον ἀμε-
 ληθῆναι σωέβη πρὸς ἡμᾶς, ἔ' Φαῦλον ὄντα. ὁ-
 μως δὲ τὸν Πλάτωνα ὡς Ἑρμῇ παραλαβὼν, ἄπιθι παρ
 αὐτὸν κατὰ τάχ' ὁ. ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτ' ὁ καὶ τὸν
 Θεσαυρὸν μετ' αὐτόν, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ
 Τίμωνι, μηδ' ἐ' ἀπαλλαττέσθωσαν ἔ' τω ῥαδίως, καὶ
 ὅτι μάλιστα ὑπὸ χεῖνότητ' ὁ αὐθις ἐκδιώκη αὐ-
 τὰς τῆς οἰκίας. πῶς δ' ἐ' τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀχαρι-

ditati, admodum fastuosè nunc pratercant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. I & T. Atque profectò vir neutiquam fastidicus, aut negligendus est, & iure optimo indignatur, qui his tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguisimas nobis in aris adoluerit, quarum nidor etiam nunc mihi in naribus residet. Ceterum propter negotia & turbam maximam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena rapientium, praterea ob formidinem quam mihi parium sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt, tñ observatu difficiles, adeò ut ne minimum quidem nos connivere sinant) longo ià ad Atticam regionem oculos non còverti tēpore, maximè posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortaliū vocaliceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quedam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquū est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus unà secum ducat & Thesaurum, & utriq; apud Timonem persenerent, neque adeò facile demigrèt, etiamsi quam maxime illos præ bonitate rursus ex adibus exegerit. Ceterum de palponibus

ἀχαρίπας, ὡς ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
 μὲν σπείρουσι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπεὶ δ' αὖ τ' κεραιὺν
 ὅτι σπεντα καταγμένα, γὰρ αὐτὸ καὶ δόξασιν
 μέναι, εἴ τι οὐδ' ἀκτίνες αὐτὸ μέγισται, ἐπὶ τῇ φιλεῖμότε-
 ρον ἢ κέντιπον πρῶτον ὅτι τ' σφισιν Ἀναξάγοραν,
 ὅς ἐπερσε τὰς ἐμυλότητας, μηδὲ ὅλως εἰναι τινὰς ἡμῶν
 τὰς θεάς. ἀλλ' ὁκείνου μὲν οὐ μαρτυρῶν. ὥστε ἔρχετο γὰρ
 αὐτὸ τὸν χεῖρα Περικλῆος. ὁ δὲ κεραιὺς εἰς τὸ ἀνά-
 κειον περισκήψας, ὁκείνῳ τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς
 εὐλὺς δὲν συνετρίβη παρὰ τὴν πέτρην. πολλὴ ἰκα-
 νὴ ἐν τοσούτῳ, καὶ αὐτὴ τιμωρ ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερ-
 πλοῦτος τὸν Τίμωνά ἐρῶσιν. Εὐμ. οἶον ὡς τὸ μέγα
 κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; καὶ τοῖς δι-
 καλογέσι μύθοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀχομένοις τὸ το
 χεῖσιν. ἰδοὺ γὰρ αὐτὴ κα μάλ' ἀπὸ τῆς ὀκ πε-
 νεστὸς καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρρησια-
 σάμεν. ἐν τῇ ὀχῇ, καὶ ὅτι σπρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σι-
 ωπῇ, ἔσκαπεν ὅτι κεκοιφῶς, ἐπὶ αὖ ἔσκαπεν ἀμε-
 λέμεν. Πλ. π. ἀλλ' ἐγὼ ἔκ αὐτὸν ἀπέλθωμι ὡς Ζεὺ
 παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ τί ὡς ἄρ' ἔπε Πλ. π. καὶ ταῦτα ἐ-
 μὲ κελεύσαντ. Πλ. π. ὅτι καὶ Δία ὑβρίζεν εἰς ἐμὲ,
 καὶ ἔξεφέρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πα-
 τέρων αὐτῶν φίλον ὄντα. καὶ μόνον ἔχει ὁκράνεις με ἐ-
 ξεώθει τῆς οἰκίας, κατὰ περ εἰ καὶ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν
 ἀπορρίπτοι. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρὰ σίτοις καὶ
 κῆλαξι

onibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt
 usi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt,
 simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in
 eo vetus cuspide duo è radiis maximi, cum nuper a-
 quidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui sa-
 tis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui
 edj vocaremur. Ac illum quidem errore non ferie-
 bam, propterea quod Pericles obienta manu eum pro-
 texerit. Caterum fulmen in Castoris ac Pollucis tem-
 plum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum
 absuit, quin ad saxum committeretur. Quanquam
 interim vel id supplicij satis magnus in istos fuerit, si
 Timonem conspexerint egregie locupletem factum.
 TERCIVS. Quantum habet momenti alium vo-
 ciferari, & obstreperum audacemque esse? Idque
 non iis modo, qui causas agunt, verum etiam qui vo-
 ta faciunt cōducibile. En mox è pauperrimo dives e-
 uaserit Timon, qui se imprecando clamosum & im-
 probum prastiterit, Ionemque reddiderit attentum.
 Si verò silentio sedisset autans, etiam nunc sederet ne-
 glectus. PLVTVS. At ego Iupiter haud quaquam
 ad istum rediturus sum. IVR. Quid ita non reditu-
 rus optime Plute, praesertim à me iussus? PLVT. Quo-
 riam per Ionem iniuria me affecit euiciens, et in mul-
 ta fragmenta dissecans, idque cum illi paternus essem
 amicus, ac me penè dixerim, foret ex adibus expu-
 lit, nec aliter quam is, qui è maioris ignem abiiciunt.
 Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatori-
 bus

κόλαζι παραδοθήσόμεναι· ἐπ' ὁκείνης δ' Ζεῦ πέμ-
 πε με, τὰς αἰδοησόμενης τῆς δωρεᾶς, τὰς πειείψον-
 τας, οἷς τίμιαι ἐγὼ καὶ πειπέθηται. ἔπει δὲ οἱ λάρου
 τῇ πενίᾳ ζυγέσωσαν, καὶ περὶ μῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλα, ἀγαπάτωσαν
 ἄθλιοι, τέτιχρας ἑσολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκατα-
 λαίῃς δωρεὰς ἀμελητὶ περιέμενοι. Ζ. ἔδ' ἐν ἐπιτοί-
 ῃ τον ὁ Τίμων ἐργάσεται πεί σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δί-
 κε' λαπεταγωγώθηκεν, εἰ μὴ πάντ' ἀπασιν ἀνάλη-
 πὲς ἐστὶ τιμὴ ὅσφι καὶ, ὡς χρῆμα σε ἀντὶ τῆς πενίας περ-
 αιρῆσθαι. ἔμ' ἐν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δο-
 κεῖς, ὅς νυνὶ μὲν τὸ Τίμωνα αἰτῶ, διόλῃ σοι τὰς θύρας ἀ-
 ναπετάσας, καὶ φῖσι περινοσθῆναι ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλεί-
 ων, ἔτε ζηλοῦσιν. ἄλλοτε δὲ ἐναντίον ἡρανακίης κα-
 τὰ τὸ πλοσίων, κατὰ κεκλείδου λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ
 μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπηβολαῖς, ὡς μηδὲ
 παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν
 ἀπ' αὐτοῦ πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ
 σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὥχρος ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ φροντίδος
 ἀνάπλεως, συνεστακὼς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔ-
 θος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ
 καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῷ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρ-
 δεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, κα-
 θάπερ τιμὴ Δανάην παρ' ἐνέουεσθαι, ἢ τῷ ἀκριβοῦσι
 καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ

bus donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui
munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus
equidem in precio sim, & maiorem in modum
exoptatus. At hi stupidi cum inopia commerci-
um habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea
accepto fago pelliceo, ligoneque, sat habeant, cum
quatuor lucrantur oboles, decem talenta contem-
ptum dono dare soliti. IUPITER. Nihil istiusmo-
di posthac in te facturus est Timon, quippe quem
ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum
dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius pra-
optandum quam inopiam. At tu mihi querulus
admodum videris esse, qui nunc Timonem incu-
ses, quod tibi patefactis foribus liberè permiserit va-
gari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro
alias diversa de causa in diuites stomachabare, cum
diceres, te ab illis repagulis, clavis ac signorum ob-
iectaculis impressis ita fuisse conclusum, ut ne pro-
spicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud
me deplorabas, affirmans praefocari te nimis tene-
bris, eoque pallidus nobis videbaris, & curis confe-
ctus, digitis etiamnum ex assiduo colligendi, co-
accruandique usu contractis, contortisque: quod
si quando daretur oportunitas, aufugiturum quo-
que ab illis te minitabare. In summa, rem supra
modum acerbam indicabis in aereo ferreo thela-
mo, Danaes exemplo, virginem asseruari, atque
a scelestissimis educari pedagogis, scenore & com-

τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐ-
 τὰς ἐρώοντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ διπολαύειν
 ἔτολμῶντας, ἔδὲ ἐπ' αἰδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυ-
 ρίως γέ οὖντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγοῦντας, ἐς τὸ
 σημεῖον καὶ τὴν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκῇ βλέποντας, ἱ-
 κανὴν διπολαυσιν εἰσμένους, ἃ τὸ αὐτὰς διπολαύειν ἔ-
 χειν, ἀλλὰ τὸ μηδεὶ μεταδιδόναι τῆς διπολαύσεως,
 καθάπερ τὴν ἐν τῇ Φάτῃ κυῖα, μήτε αὐτὴν ἐδί-
 ξουσι τῶν κελθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ὄπιτρο-
 πῶσαι. καὶ προσίτι γὰρ κατεγέλας αὐτῶν φειδομέ-
 νων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ κακινότατον, αὐτὰς ζηλο-
 τυπούτων, ἀγνοούτων δὲ ὡς κατὰ ρατὸν οἰκέτης,
 ἢ οἰκονόμου, ἢ παροδοῦντος ὑπαισιῶν λατρεῖας, ἐμ-
 παροινήσει τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέροισιν δεασέτω,
 πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρότερον λυχνίδιον, καὶ διψα-
 λέον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνεῖν ἐάσας τοῖς ῥόκοις.
 πῶς οὐκ ἔκαστον, πάλαι μὲν σὺ ταῦτα ἀπαῖσθαι,
 νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀπιπικαλεῖν; Πλῆτ. καὶ
 μὴν εἴ γε ταληθῆ ἐξέταξοις, ἀμφω σοὶ δόλοισι δόξα
 ποιεῖν. τὸ γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τὸ αἰετιμένον, ἀ-
 μελές, καὶ οὐκ ἐννοικόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἀν' ὀλο-
 κοίῃ. τὰς περὶ αὐτὸν κατὰ κλειστον ἐνθύρας, καὶ σκότῳ φυ-
 λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον γενόμεν, καὶ
 πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ὀπιμελεσμένους, ἔτε προ-
 σπιεσμένους αὐτὰς, ἔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μηδὲ

putatione. Proinde absurdè facere aiebas, quod te
præter modum adamarent, neque cum liceret, frui
auderent, neque cum ipsis esset in manu, amore suo
secure cterentur, sed vigilēs observarent, ad signum
ac seram oculis nunquam conniventibus, neque us-
quam dimotis semper intrinsecus, abundè magnum fru-
ctum arbitantes, non quod ipsis fruendi facultas
adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent,
non aliter quàm in præsepī canis, nec ipse vescens
hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quin-
etiam ridebas istos, qui parcerent, & asservarent, &
(quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtra-
herent, vererenturque contingere, non intelligerent
autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut di-
spensator, aut liberorum pedagogus furtim subiret,
ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum,
quem postea sinat ad obscuram, & oris angusti lu-
cernulam, ac siticulosum ellychniolum usuris inuigi-
lare. Annon igitur iniquum, cum hæc quondam
incusaueris, nunc in Timone diversa his criminari?
PLUT. Atqui si rem verè perpenderis, utrumque
me iure facere iudicabis. Nam et Timonis ista nimia
lenitas, negligentia potius, haud benevolentia, stu-
diumque quod ad me pertinet, meritò videatur.
At è diverso, qui me ostiis ac tenebris inclusum
servabant, id agentes, quo scilicet crassior, sagina-
tiorque, ac nimia mole turgidus evaderem, cum in-
terim neque ipsi contingerent, neque in lucem produ-
cerent.

μηδὲ ὀφθαίλω πρὸς τινι, ἀνοήτως ἐνόμιζον εἶναι
 καὶ ὑβριστεῖν, ἔδεν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τέτάρτοις δεσ-
 μοῖς κατὰ σὴ πόντας, ὥς εἰδοῦτας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπί-
 ασιν ἄλλω ἢ τῶν δοδαιμόνων με κατὰ λήπιντες. ἔτ-
 ουὶ ἐκείνης, ἔτε τοὺς πάνυ ποσυχέρους εἰς ἐμὲ τού-
 τος ἐπαυῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθή-
 σοντας τῷ πράγματι, ἢ μήτε ἀφεξομένους τὸ παρά-
 παν, μήτε προσκομένους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ αὐτὸς
 πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμεναι, καὶ λαφυρασόμεναι, καὶ ἐξαντλῆμε-
 ναι. ὑπὸ ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέτης πε-
 πδημέναι. Ζ. τί ουὶ ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶ; διδύασε
 γὰρ ἄμφω καλῶ τὴν δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάν-
 ταιαι ἀποτοὶ καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, Ἰπικε-
 χηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς ἀ-
 πὸ τῆς Φάρυγγαι τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν
 ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιδιήδη, σωφρονεσέρῳ παρα-
 πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευζόμεναι. Πλου. ἐκείναι γάρ
 ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνου πετρυπημέναι, πρὶν
 ὅλως εἰσρυλῶαί με κατὰ σπυδαῖν ἐξαντλῶν, φθά-
 σαι βελόμεναι τὴν Ἰπύρροιν, μὴ ὑπέραντλῶ εἰ-
 σπεσὼν Ἰπικλύσω αὐτόν. ὥς ἐς τὸν τῶν Δαναίδων
 πίπτον ὑδροφροήσαιν μοι δεκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσιν,
 τὰς κύττας μὴ σέχοντα, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυλῶαι σχε-
 δὸν ἐκχυθισομέναι τὰ Ἰπύρροντα, ἔτως εὐρύτερον
 τὸ πρὸς

perent, ne vel aspiceret à quopiam, hos dementes
& contumeliosos in me indicabam, quippe qui me
nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ ca-
rieque putrescere, haud intelligentes, quo mox de-
migrarent, me alij cuiquam, cui fortuna fauerit, re-
licturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui
nimium facile mihi manus admouent, sed qui
(quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec
prorsus abstineant, nec penitus profundant. Qua-
re & ipse saepe indignor, cum à nonnullis ignomi-
niose cador calcibus, laniorque, atque exhaurior,
à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitiuus
compedibus vincior. IUPITER. Quid igitur indi-
gnaris contra illos? quandoquidem utrinque pœnas
egregias launt. alteri quidem dum Tantalì in mo-
rem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore
siccò duntaxat inhiant auro: alteri verò dum il-
lis cœu Phynœo cibos Harpyia ipsis è faucibus eripi-
unt. Sed abi iam, Timone multò posthac usurus
cordacior. PLUT. An ille aliquando desinet me
cœu foraminoso cophino, priusquam omninò influ-
xerim, data opera exhaurire, quasi cœnetur occu-
pare, quo minus influam, veritus ne si copiosius in-
fundar, ipsum undis obruam? Quo sit, ut in Da-
naidum dolium aquam mihi videar allaturus, fru-
straque infusus, vase non continente liquorem,
imò prius propemodum effuso quod influit quàm in-
fluxerit.

τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλωὸς τῷ πύθῃ, καὶ ἀκώλυτος ἢ
 ἔξοδος. Ζ. ἔκκειν αἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχλωὸς τῷτο,
 καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεὶ τοῦ βαθείως ἐνρήσῃ τὴν διφθέραν αἰθῆς, καὶ τὴν
 δίκελαν ἐν τῇ τρυγί τῷ πύθῃ. ἀλλ' ἀπτε ἤδη, καὶ
 πλῆτίζετε αὐτὸν. οὐδ' ἐ μέμνησο ὦ Ἑρμῇ ἐπαινιῶν,
 πρὸς ἡμᾶς ἀγνῶτες κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτης, ὅπως
 τὸν κεχλωὸν ἀκονήσαντες ὀπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε
 τῷ γυμναστικῷ δεχόμεθα. Ερ. προΐωμεν ὦ Πλῆτ. τί
 τῷτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γυνάδα ἐτυφλὸς
 μόνον. ἀλλὰ καὶ χλωὸς ἄν. Πλῆ. εἰ ἀπὸ τῷτο ὦ Ἑρμῇ,
 ἀλλ' ὅπῃ μὲν ἀπὶ πᾶσι περὶ αἶνα πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ
 Διὶ, ἐκ οὗτο ὅπως θροῦς αἶμα καὶ χλωὸς ἀμφότεροις,
 ὡς μόλις πελῶν ὅτι τὸ τέρμα, περὶ θροῦς αἶμα ἐνίστε
 τῷ πειμένοντος. ὅπῃ μὲν δὲ ἀπὸ λατρείας δέη, πᾶσι
 ὅψις πολυῶν ὀρνέων ὠκύτερον. αἶμα γοῦν ἔπεσεν ἢ ὕ-
 σπλυγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακέρυττον νενικηκὸς ὑπερ-
 πηδῆσας τὸ σέδιον, εἰδὲ ἰδούων ἐνίστε τῷ θροῦς αἶμα. Ερ.
 εἰ ἀληθῆ παῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αἰεὶ εἰπὼν ἔ-
 χειμί σοι, χθὲς μὲν εἰδὲ ἰβόλον ὥς πείσεται θροῦς αἶμα
 ἐχέμετας, ἀφνω δὲ τήμερον πλῆσθις καὶ πολυτελείς
 ἐπὶ λευκῷ ζεύγεις ἐξελαύνοντάς, οἷς εἰδὲ καὶ ὄνεις ἰπῆρ-
 ξε πᾶσι, καὶ ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσοχαῖρες πείε-
 ροντα, εἰδὲ αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμα, ὅτι μὴ ἐναρ πλῆ-
 τίσιν. Πλῆτ. ἐπείον τῷτο ἔστιν ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἔχι τοῖς ἐ-
 μαυτῷ

influxerit. Adeo latus doli; biatus ad effusionem, et
liber exitus. *IVP.* Proinde nihiatū istum obturave-
rit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, et
propediem effusō, facile inueniet sagum rursus & li-
gonem in face doli. sed interim abite, atque illum di-
uitem reddite. *At tu, Mercuri, fac memineris, ut*
rediens Cyclops ex Ætna tecū adducas, quo fulmen
cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato
opus fuerit. *MERCVR.* Eamus Plute. Quid hoc?
Num claudicas? Equidem ignorabam ō preclare, te
non cæcum modo, verum etiam claudum esse. *PLUT.*
At qui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum
si quādo proficiscor à Ione missus ad quempiam, tunc
nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pe-
de, ita ut agrè ad metam pertingere queam. sene non-
nunquam interim factō, qui me operiebatur. Porro
cū discendendum est, elatum videbis multò auibus
celeriores. Unde fit, ut vix iam amoto repagulo, ego
iam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium
transmensus, ne videntibus quidem aliquoties specta-
toribus. *MERCVR.* At ista quidem haud vera
naras, imo ego tibi permultos cōmemorare queam,
quibus heri ne obolus quidem erat, quo restim eme-
rent, statim verò hodie diuites & sumptuoso in albo
curru aurigantes, quibus antene asellus quidem sup-
peditarit. Ii tamen purpurati, aurumq; manibus ge-
stantes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, cre-
dere possunt, quin per somnium diuites sint. *PLUT.*

133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000

Ist hac alia res est, Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec à Ioue, sed à Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcina in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in adiū tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genna iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, et lineus ille funiculus incisus, aperteque tabella, iamque nouus dominus pronunciat, sine cognatus quispiam, sine adulator, sine seruus, ingens scilicet pramium ferēs generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adporat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Ceterum illos ne quicquam hiantes, sequemur inuidentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagene sinu sit elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit. At hic repente totus in me irruens, homo vitæ mundioris, atque elegantioris rudis, pingui, illotaque cute, qui compedes etiam dum horrescit, & si quis prateriens loro increpet, arrectis stat auribus, quiq; pistri-
num

Φορητός ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέ-
 ρας ὑβρίζει, καὶ τὰς ἐμὸς δόλως μασιζοῖ, ἀποπειρώ-
 μενος, εἰ καὶ αὐτὰ τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν, ἄχρως αὖτ' ἢ ἰππο-
 τροφίας ὀπιθιμύσας, ἢ κόλαξι περιθλῖδ' ἑαυτὸν
 ἐμνύουσιν, ἢ μὲν δῖμος Φόπρον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐχρύτερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σὺνδῶπρον
 δὲ τῷ Οὐδοσέως, πλεονώπρον δὲ σὺνδάμα Κροίσων
 ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χέοντι ἀθλῖος ἐκχέη τὰ κατ'
 ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπισθοκιῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανερ-
 γῶν σὺνδλεγμένα. Εἰ, αὐτὰ περὶ σχεδὸν Φῆς τὰ γι-
 γνόμενα. ὅπου δὲ οὐκ αὐτόπης βαδίζης, πῶς ἔτι
 τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις,
 ἐφ' ἧς αὖτ' ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κέρνας εἶναι τῷ πλε-
 τεῖν ἀξίους; Πλῆτ. οἷα γὰρ εὐρίσκειν με οἱ πνέες εἰσι;
 Εἰμ. μὲν τὸν Δία ἔπῃ. ἔτι γὰρ Αἰγείδην καταλι-
 πῶν, ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλ-
 λοις Ἀθλωαίων, ἔτι δὲ ὁδοῦ ἀξίοις. πῶς ἀλλὰ τί
 πράττεις καταπεμφθείς; Πλῆτ. ἄνω καὶ κάτω πλε-
 νῶμαι πείνοσών, ἄχρως αὖτ' λάθω τινὶ ἐμπιστών. ὁ δὲ
 ὅς τις αὖτ' πρῶτός μοι περιτύχῃ ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ
 τὸν Εἰμῶν, ὅτι τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδι περὶ σκυ-
 νῶν. Εἰμ. ἔκκειν ἔξῃ πάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
 τὰ αὐτὰ δοκοῦντα πλεονάζειν ἔσθ' αὖτ' οἷα τῷ πλε-
 τεῖν ἀξίους; Πλῆτ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθε, ὅς γε τυ-
 φλὸν ὢντα εἰδὼς, ἐπεμπεν ἀναζητήσοντα, δυσεύρετον

num, perinde uti templum adoret, non est deinceps
tolerandus iis, quibuscum vivit, verum & ingenuos
afficit contumelia, & consertos flagris cedit, experi-
ens, num & sibi huiusmodi liceant, donec aut equo-
rum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese
permittens, deierantibus Nireo formosiorum esse, Cē-
crope Codroque generosiorum, callidiorum Ulyssē, v-
num autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiorum,
momento temporis semel profundat infelix, quam
minutatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fue-
rant collecta. **MERCVR.** Ista ferme sic habent, uti
narras: verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui
tandem cecus cum sis, viam invenire soles? Aut qui
dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi
visos qui divitiis abundant? **PLVT.** Enimvero cre-
dis me reperire istos ad quos mittor? **MERCVR.**
Per Ionem haudquaquam. Neque enim alioqui A-
ristide præterito, ad Hipponicum & Calliam acces-
sisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obolo
quidem æstimandos. Ceterum quid facis, quando qui-
dem es emissus? **PLVT.** Sursum ac deorsum cir-
cumcursans oberro, donec imprudens in quempi-
am incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte
primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri
pro lucro præter se em subiecto venerans atq; adorans.
MERCVR. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem
credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos
ille dignos existimarit, qui ditescerent? **PLVT.** Et in-
re quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum mo
CACHT

ἔτω ζῆμα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίης, ὅ-
 περ ἔδ' ὁ Λυγκεὺς αὐτὸν ἐξεύρει ραδίως, ἀμαυρὸν ἔτω
 καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν αἵ τε τὴν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πολλῶν ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπε-
 χόντων, ῥᾶον ἐς τὰς τοιαύτας ἐμπίπῃω πεινῶν, καὶ σα-
 γλυεύομαι πρὸς αὐτὸν. Ερμ. εἴτα πῶς ἐπιδραὶ καὶ ὁλί-
 πης αὐτὰς, ραδίως Φεύγεις, ὅτε εἰδὼς τὴν ὁδὸν
 Πλῆτ. ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀρτίως γίγνομαι
 πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς. Ερμ. ἐπὶ δὴ μοι καὶ
 τὸ τοιοῦτον, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ
 προσέτι ὡχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσάυτας ἐ-
 ρασαῖς ἔχοις, ὥστε πάντας δοτοβλέπειν εἰς σέ, καὶ τυ-
 χόντας μὲν δοθαμονεῖν οἶεσθαι· εἰ δὲ δοτυτύχειεν, ἔκ
 ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς ἐκ ὀλίγων αὐτῶν
 ἔτω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκῆτες
 πάντον φέροντες, ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλι-
 βάτων, ὑπερρῥᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σε, ἐπὶ περ ἔ-
 δε τὴν δέχλιν ἐώρας αὐτὰς. πολλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αἶ, ὅ-
 οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις, εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυθεύ-
 πᾶν αὐτὰς, ἐρωμένῳ τοιᾷτῳ ὅτι μεμνηνός τις. Πλῆτ.
 οἶει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χολὸν ἢ τυ-
 φλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσεσιν; Ερμ. ἀλλὰ πῶς ὦ
 Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῆτ. ἔ-
 τυφλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἢ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ
 νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὅτι σκιαῖζουσιν αὐτὰς. ἐπὶ δὲ
 καὶ

cacum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertum difficilem, & iam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaq; cum rari sint boni, improbi porrò in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incuro, ac relibus illorum illigor. MERCVR. At quæ sit, ut quoties eos descrias, celeriter ausugias, cum via sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, ubi ad fugam tempus inuitat. MERCVR. Iam illud quoque mihi responde, qui sis, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremò claudus, tam multos habens amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur: sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perduè te amarint, ut se aërio scopulo piscosi in æquoris alta, precipites abiecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quomodo tibi ipsi notus es. furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cacum, aut si quid aliud adest mihi vitij? MERCVR. Quidni, ò Plute? nisi fortè & ipsi omnes caci sunt. PLUT. Haud caci quidem, ò optime, verum inscitia errorque, qua nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: ad hæc ipse quoque ne per omnia deformis

δὲ καὶ αὐτὸς ὥς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶναι, περ-
 σωπῆεν πείθεμεν ὁρρασμαῖό τε τον, διάχρυσον καὶ
 λίθοχόλητον, καὶ πικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ
 δὲ αὐτὸ πρὸς ὥπεν οἰόμενοι ὅραν τὸ καλὸν ὁρῶσι, καὶ
 διστάλιν μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὁ-
 λὸν διστογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατηγνώ-
 σκει αὐτὸ ἀμβλυώτερον τὰ τηλικαῦτα, καὶ ὁρῶν-
 τας ἀνεξέστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ερ. τί σὺ οὕ-
 τως αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖστον γνέμενοι, καὶ τὸ περσωπῆεν
 αὐτὸ πείθεμενοι, ἐπὶ ἐξαπιστῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρή-
 ται αὐτὰς. θῆκεν αὐτὸν πρὸ κεφαλῆς ἢ τὸ περσωπῆ-
 εν πρὸς αὐτοῖς; ἔγερ δὲ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς ὥς
 ὀπίσθιος ἢ ὁμορφία ἐπὶ ἐνδοξον τὰ πάντα ὁρῶν-
 τας. Πλ. ἔκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς ἑστὸ μοι συναγω-
 νίζεταί. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπὶ ὅσῃ τις ἐντυχὼν τὸ πρῶ-
 τον ἀναπέτασας τὸν θυρᾶν εἰσδέχεταιί με, συμπάρ-
 σέρχεται μετ' ἐμὲ λαβὼν ὀτύφος καὶ ἡ ἀνεία, ἡ μεγα-
 λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὑβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ αἰχλα
 αἴθια μυρία. ὑπὸ δὲ τέτων ἀπάντων καταλεφθεὶς
 τὸν ψυχρὸν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυμαστέα, καὶ ὀρέγεται
 τῶν φευκτῶν, καὶ μὲν τὸν πάντων ἐλπίων πατέρων τῶν
 εἰσεληλυθόντων κακῶν τήθηπε, δορυφορέμενον ὑπὸ
 αὐτῷ. καὶ πάντα πρότερον πάθῃ αὐτὸν, ἢ ἐμὲ πρὸ ἐοῦ ὑπο-
 μείνειεν αὐτόν. Ερ. ὥς δὲ λείος εἰ ὦ Πλῶτε, καὶ ὀλιωθεὶς καὶ
 δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικός, ἐδεμίαν ἀντιλαβὴν

παρε-

formis sim, persona vehementer amabili rectus in-
aurata, gemmisq, picturata, ac versicoloribus ami-
ctus, eis occurro: illi rati sese nativi vultus venusta-
tem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non po-
tientes. Quod si quis me toto corpore renudatum il-
lis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi
damnent, qui tantoperè cecutierint, adamantes res
neutiquam amandas ac fœdas. MERCVR. Quid
ergo posteaquam eò peruentum est, ut iam diuites
euaserint, iamque personam sibi circumposuerint,
rursus falluntur? Adeò ut si quis illis detrabere
conetur, penè caput potius, quàm personam abii-
ciant? Neque enim verisimile est etiam tum illos
ignorare, fucatam esse formam, cum intus cuncta
inspexerint. PLVT. Ad id non parum multa res,
ô Mercuri, mihi sunt adiumento. MERCVR.
Quanam? PLVT. Simulatque qui me primum na-
ctus est, apertis foribus exceperit, clanculum unà
mecum introit elatio, vecordia, iactantia, molli-
ties, violentia, dolus, atque alia item innumerabi-
lia: à quibus omnibus posteaquam est animus oc-
cupatus, iam admiratur que neutiquam sunt ad-
miranda, & appetit ea que sunt fugienda, & me
cunctorum illorum patrem ingressorum malorum
stupuit, illorum satellitio vallatum, quidvis potius
passurus, quàm uti me compellatur reiicere. MER-
CVR. Ut leuis ac lubricus es Plute, retentis diffi-
cilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam

παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλεις ἢ οἱ ὀ-
 φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις ἐκ οἶδα ὅπως
 ἡ πενία ὁ ἐμπαιλὶν ἐξώδης τε καὶ βύλαβης, καὶ μυρία
 τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκῶτα ἐξ ὅπκ' ἵπτος τῶ σώματι
 ἔχουσιν, ὡς πλησιάζοντες ὥθους ἔχεαυ, καὶ μὴ ἔχον
 ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ ξυῖ ἡδὴ φλυαρουῖ-
 τας ἡμᾶς πρᾶγμα ὁ μικρὸν ἀιέλαφε. Πλῆ. ὦ ποῖον;
 Ερ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ' ἐδὲ μά-
 λιστα. Πλῆ. θάρροι τέτ' γε ἔνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐτὸν κα-
 ταλείπων ἀνέρχουμαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως κήψας ἐνδον
 μένειν ὅπως κλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίξῃν δὲ μηδενί,
 ἵνα μὴ ἐμὲ ἀκέρη βοήσαντος. Ερ. ἔκκειν ὅπως θάινω-
 μεν ἡδὴ τῆς Ἀπικῆς. καὶ μοι ἔπειθ' ἐχόμενος τῆς χλα-
 μύδος, ἄχρ' αὖ πρὸς τὴν ἐχάλαν ἀφίκωμαι. Πλῆ.
 ὅπως οἶς ὦ Ἑρμῇ χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης
 με, ὑπερβόλω τάχα ἢ κλέωνι ἐμπροσθ' ἔμην περνο-
 σῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτις ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεος
 πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἔτοσι σκάπτει πλησίον, ὀρ-
 νὸν καὶ ὑπὸ λίθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ
 πόνος ἐκείνος, καὶ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία,
 καὶ ὁ τοιούτος ὄχλος τῶν ἐπὶ τῷ λιμῷ ταπαιμένων ἀ-
 πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. Πλῆ. τί
 οὖν ἐκ ἀπαλαττόμεθα ὦ Ἑρμῇ τὴν ταχίστην; ἔγχε-
 αὖ τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ἐπὶ
 τηλικούτῃ στρατοπέδῃ πείεσθαι μένον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε
 τῷ

quo prensus tenere, sed nescio quomodo angrillarum, ac serpentum in morem inter digitos elaboris. At è diverso paupertas viscosa, prensa facilis, totoque corpore mille uncus gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hereant, ne facile queant aucti. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUTVS. Quam? MERCVRIVS. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quod vel imprimis erat opus. PLVTVS. Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terrarelictò illo ad vos ascendere solco, insuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVRIVS. Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere oblamydi adhaerens, donec extremam viam attigerimus. PLVTVS. Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor cen ferri saxo impacti? MERCVRIVS. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Pape, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen fames cogit, longè præstantius quàm tui sint satellites. PLVT. Quin igitur quàm ocysimè discedimus Mercuri? Neque enim vllum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. MERCVRIVS.

τῷ Διὶ μὴ ἀποδελιῶμεν οὐῶ. Πενία. ποῖ τῆτον ἀπά-
 γης ὡ ἀργαφόντα, χειραγωγῶν. Ερμ. Ἰπὶ τῆτονι τὸν
 Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τῆ Διός. Πεν. νυῶ ὁ Πλῆ-
 τος Ἰπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ
 τῆς τρυφῆς παραλαβῆσαι, ἰσχυροῖ παραδούσαι τῇ σο-
 φία καὶ τῷ πόνῳ, γυναιὸν ἀνδρα καὶ πολλῆ ἄξιον ἀπέ-
 δέξαι· ἔτως ἄρα ἀκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ,
 καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαιρῆ-
 ῖθέ με ἀκρεβῶς πρὸς ἀρετῇ ἐξεργασμένον, ἵν' αὐ-
 θις ὁ Πλῆτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρι καὶ τύφῳ ἐγχαί-
 ρησας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγνῆ καὶ ἀνέη-
 τ' ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκθῃ δὴ γεγνημέ-
 νον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὡ Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχομαι.
 καὶ ὑμεῖς δὲ ὡ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολυθῆ-
 τέ μοι. ἔστος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν μεῖσαν ἀπολείψει,
 ἀγαθὴ συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἥ συ-
 νῶν ὑγιένος μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῃ δὲ τῇ γνώμῃ
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέ-
 πων, τὰ δὲ περὶ ταῦ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλό-
 τρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προ-
 σίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐσὲ ὡ κατ' ἄρατοι; ἢ τί βελο-
 μένοι δεῦρο ἤκετε, ἀνδρα ἐργάτῃ καὶ μισθοφόρον ἐνο-
 χλήσοντας; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπὶ τε μαρτοὶ πάντες ὄν-
 τες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώ-
 λοις καὶ τοῖς λίθοις σικτερίζω. Ερ. μηδαμῶς ὡ Τίμων
 μὴ

Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur.

PAUPER. Quò hunc nunc Agricida manu abdu-

cis? MERCVR. Ad hunc Timonem, ad quem à

Ioue sumus ire iussi. PAUP. Itane rursus Plutus ad

Timonem? posteaquam ipsum ego malè habentem,

ob delicias suscepi commendans, quod sapientia &

labori, strenuum, multique precij virum reddidi?

Adcò ne despicienda, iniuriaque idonea vobis Pau-

peritas iudicor, ut hanc, quæ mihi unica erat posses-

sio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem ex-

cultum, ut Plutus hic ubi denuò susceperit per con-

temeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem

reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignavum

ac vccordem, rursus mihi restituat, ubi iam nihili

factus erit & reiculus? MERCVR. Sic ò Paupe-

tas Ioui placitum est. PAUP. Equidem ab eo: At vos

Labor & Sapientia, reliquique consequimini me.

Porrò hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam

nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum op-

timarum doctrix, qua cùm donec habuit commer-

cium, sano corpore, valentiq; animo perseveravit, vi-

rilc exigens vitam, & ad sese respiciens, supervacua

autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimās.

MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM. Quinam estis ò scelesti? Aut quid volentes

huc venistis homini operario mercenarioque negoti-

um exhibituri? verum handquaquam lati abibitis

scelesti ut estis omnes. Nam ego vos ilico glebis & sa-

μὴ βάλης, ἔγὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐ-
 γὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτ' ὁ Πλάτος. ἔπιμψε δὲ ὁ
 Ζεὺς, ἐπακέσας τῶν εὐχῶν. ὥς ἀγαθῇ τύχῃ δέχε-
 σθ' ὄλβον, δόξας τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξε-
 σθε ἤδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὥς Φαί. πάντας γὰρ ἄ-
 μα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. ἴδ' τὸν δὲ τὸν πεφλόν,
 ὅς τις αὐτῷ, καὶ ὁππότεύειν μοι δοκῶ τῇ δίκῃ. Πλά.
 ἀπίωμεν ὦ Ἑρμῇ πρὸς τὸ Διὸς, μελαγχολῶν γὰρ
 ὁ ἀνθρώπος ἔμετρίως μοι δοκεῖ, μή τε κακὸν ἀπέλ-
 θω περὶ λαβών. Ἑρ. μηδὲν σκαῖόν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
 πάντα τὸ τοῦ ἀγρίου καὶ τραχὺ κατὰ βαλὼν, περτείνας
 τῷ χεῖρι λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλάττει
 πάλιν, καὶ ἴσθι Αθλευαίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν
 ἀχαρίτων ἐκείνων μόν' ὁ αὐτὸς εὐδαιμονῶν. Τίμ.
 εἴδεις ὑμῶν δόξα, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ
 πλάτ' ὁ οἰκέλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατος εἰ-
 μι, μηδενὸς μοι πωλησιάζοντος. Ἑρ. ἔτως ὦ τὴν ἀπαν-
 θράπως; τὸν δὲ Φέρω Διὶ μῦθον ἀπ' αὐέαι κρατερόν
 τε καὶ μὲν εἰκὸς ἐμὸν μισάνθρωπον μὲν εἰναι σε, τοσαῦτα
 ὑπὸ αὐτῶν δεινὰ πεπονθῆτα, μισῶθρον δὲ μηδαμῶς,
 ἔτως ὁππότελόμενων σὲ τῶν θεῶν. Τί. ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ
 Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τῷ δὲ
 δὲ τὸν Πλάτον ἔκ' αὐτὸν λάβοιμι. Ἑρ. τί δὴ; Τίμ. ὅτι καὶ
 πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτι' ἔστος κατέστη, κό-
 λαζέ τε παρθένος, καὶ ὁππότελεις ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος
 ἐπε-

exis petitos cōminuam. *MERCVR.* Nequaquam,
ō *Timon*, ne ferito, neque enim series mortales, ve-
rū ego sum *Mercurius*, hic *Plutus*. Misit nos
Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod benè ver-
tat, opes accipe, desistens à laboribus. *TIM.* Atqui
vos iam ploraueritis, etiamsi dii sitis, et dicitis. Si-
quidem odi pariter omnes tum deos tum homines.
Sed hunc cecum, quisquis hic fuerit, mihi certum
est ligone impaëtō comminuere. *PLUT.* Abeamus
per Iouem *Mercuri*, quandoquidem hic homo mi-
hi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopi-
am accepto discedam. *MERC.* Ne quod ferociter
Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem,
asperitatemque, ac manibus obuiis excipe bonam for-
tunam, rursus dives esto, rursus *Atheniensium*
princeps, & despice ingratos istos solus ipse feliciter a-
geas. *TIM.* Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate,
sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum, si
nemo propius ad me accesserit. *MERCVR.* Adeo-
ne, queso, inhumaniter? Hæc ego sana Ioui resero atq;
immania dicta: Atqui par erat forsitan homines ti-
bi haberi inuisos, ut qui tam multa indigna in te com-
misissent, deos odio te prosequi nequaquam erat con-
sentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. *TIM.*
At tibi *Mercuri*, Ioui que quod me respicitis, plu-
rimum equidem habeo gratiam, ceterum hunc *Plu-*
tum nequaquam recepero. *MER.* Quid ita? *TIM.*
Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mi-
hi fuit auctor, cum me assentatoribus proderet, insidia-

ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία διαφθείρας, καὶ ὅτι φθενον
ἀποφήνας, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, ἕτως ἀπί-
τως καὶ πρῶδοικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με τοῖς
ἀνδρικοῖς ταῖς κατὰ γυμνάσιον, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ
παύρῃσις προσμιλῆσαι, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι
παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων κατὰ φρονεῖν ἐπαί-
δευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπάρτησά μοι τῆς
βίης, καὶ δείξασα ὅς τις ἴσῃ ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε
κόλαξ θωπεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἔσθ' ἴ-
μεστον παροξυνθεῖς, ὅσα ἐκκλησιαστῆς ψηφο-
φορήσεις, οὐ τύραντο ὅτι βδελύσας ἀφελέ-
σαι δυνάται. ἀν' ἐρρωμένος τοιχαροῦ ὑπὸ τῶν πένων,
τῆτονι τὸν ἀγρὸν φιλοπίνως ἐπερξαζόμενον. εἰδὲν ὁ-
ρῶν τῶν ἐν αἵσι κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλ-
φίστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥςτε παλίνδρομον ἀπὸ θε-
ῷ Ἑρμῇ, τὸν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῃ. ἐμοὶ δὲ τῆτο
ἱκανὸν ἴσῃ, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποι-
ῆσαι. τ. ρμ. μηδαμῶς ὦ γαθε. ἔγερ πάντες εἰσὶν ὅτι-
τητοῖσι πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλεῖστον παράλαβε, ἔτε δότι εἰλη-
πέ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῆς Διός. Πλεῖστ. βάλει ὦ
Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι
λέγοντα; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δὲ μετὰ
προσιμίων, ὥσπερ οἱ ὅτι τριπλοὶ ῥήτορες, ἀνέξομαι
γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, οἷα τὸν Ἑρμῆν τῆτονι. Πλεῖστ. ἐ-
χέλω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἔτω πολλά ὑπό-

tores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris corrumpere, inuidia obnoxium redderet, denique cum me adeo perfide ac proditorie destitueret. Contra paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens mecumque verè & liberè conuiuens, & quæ opus erant, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque ut mihi vita spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quam essent opes vere meæ, nempe quas neque adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum autor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaque iam validius effectus ob laborem, dum hunc agellum grauiter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate maiorum afficio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remeicens, recurre, unâ tecum Plutem adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ciuilem.

MERCVR. Nequaquam o bone, neque enim omnes ad ciuilem sunt accommodi. Quin tu iracunda puerilæque ista missa facce, ac Plutem excipe, non sunt reicienda munera, quæ à Ioue proficiscuntur. PLUT.

Vin Timon ut contra te partes defendam meas, an grauitè feres si quid dixerò? TIM. Dico, ne multis tamen, neque cum proæmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. PLUT. Atque multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs

σκατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴπῃ σε ὡς Φῆς, ἡδ-
 κηκα, ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἴτιός σοι κατέ-
 στω, τιμῆς καὶ παρθρίας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
 λης τευ Φῆς. πείβλεπῆθ' ὅλ' ἐτοίχ' ἀνίδρυθ' δι' ἐ-
 μέηθ' α, καὶ πείσας ἔδασος. εἰ δέ τί χαλεπὸν ἐκ τῶν
 κολάκων πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ σοι. μάλλον δὲ αὐ-
 τὸς ἡδίκημα τῷτο ὑπὸ σε, διότι μεῖζως ἀτίμως ὑ-
 πέβαλλες ἀνδράσι κατὰ κράτος, ἐπαινεῖσι καὶ κατὰ γρη-
 τεύεσι, καὶ πάντα τρόπον ὀπιβιβελεύεσσι μοι. καὶ τὸ γε
 τελευταῖον ἔφηθα, ὡς παρδεδώκά σε, τὸναντίον δὲ
 αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς
 ὑπὸ σε, καὶ ὀπί κεφαλὴν ἔξωθεις τῆς οἰκίας. τοι-
 γαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδ' α, ταύτῃ τῷ δι-
 Φέρον ἢ τιμωτάτησσι Πενία πείτιθ' κεν. ὥς μαρ-
 τυς ὁ Ερμῆς ἔτοσι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηδ' ἤκειν
 παρὰ σε, ἔτω δυσμενῶς μοι παρσενίω γμένον. Ερμ.
 ἀλλὰ νῦν ὄρας ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γε γήρηται; ὥς θάρ-
 ρων ξυυδιάτρεθε αὐτὰ, καὶ σὺ μὲν σκάπτει, ὡς ἔχεις.
 σὺ δ' ἐπὶ τὸν θησαυρὸν ὑπ' ἀγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπ' ἀκῆ-
 σται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τίμ. πῆσέον ὦ Ερμῆ, καὶ
 αὐδὶς πλεστητέων. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις, ὅπταν
 οἱ θεοὶ διάζονται; πῶλ' ὄρα γε, εἰς οἷά με πρᾶγματ' α
 ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἄχρη νῦν δαδαιμονέ-
 στα διαγών, χρυσὸν ἀφνω τοσῶτον λήψομαι ἔδεν
 ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

Ερμ.

te accusato. Attamen vide, num qua in re te quem-
admodum ais, laferim: qui quidem dulcissimarum
quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opifexq.,
autoritatis, primarij loci, coronarum, aliarum item
voluptatum. mea opera conspicuus eras, celebris &
observandus. Caterum si quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse ma-
gis abs te sum affectus contumelia, propterea quod me
tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditaris,
qui te mirabantur, ac prestigiis dementabant, mi-
bique modis omnibus insidias struebant. Porro quod
extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in te possum retorquere, cum
ipse sum modis omnib. à te reiectus, præceptsq. exactus
ex edibus. Unde pro molli chlamyde sagum pellicem
istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque
testis est mihi hic Mercurius, quantopere Ionem o-
rauerim, ne ad te venirem, adeò hostiliter mihi ad-
uersatum. **MERCVR.** At nunc vides Plute, in
cuiusmodi hominem sit commutatus. Proinde auda-
cter cum illo consuetudinem iunge. Tu verò fode ita,
ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adduci-
to. Audiet enim si tu accersueris. **TIM.** Parendum
est Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim
facias cum dij compellant? tamē vide, in quas turbas
me miserum coniicias, qui quidem cum ad hunc usq.
diem felicissimè vixerim, tantum auri repentè sum
accepturus, nihil commeritus mali, tantumque cu-
raturus

Ερμ. ὑπόσθηθι ὦ Τίμων δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τέττο, καὶ σὺκ οἰσὸν ἐστίν, ὥπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαῤῥα γῶσιν ὑπὸ τῷ Φθόνῳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῶν αἰτνέων ἐς τὸν ἔργον ἀναπήσομαι. Πλῆτ. ὁ μὲν ἀπελήλιθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πειρῶν, σὺ δὲ αὐτῷ πείμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπειλῶν, μᾶλλον δὲ παῖε. σὲ φημι θησαυρὲ χρυσῷ, ὑπὸ ἀκχοῦν Τίμωνι τέττω, καὶ πάραχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτει ὦ Τίμων βαθείας κατὰ φέρον, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσθήσομαι. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ὀππὶρῶσιν σεαυτῶν καὶ μὴ κάμης ἐκ τῷ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τῶν φανέων προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ πρέσβιε, καὶ Φίλοι κορύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσούτον ἤπασοναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν, μὴ αἰθρακας ὄρω ἀνεχρόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ὀπίσημον, ὑπερύθρον, βαρὺ, καὶ τῶν πρὸς σφιν ὑπερήδιστον ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθ' ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς εἶδεν ἄρχῃ τε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωντα πλῆστον, ὦ γε εἶδ' ἐβασιλεύς οἱ ἱερῶν ἰσθμῶν. ὦ δίκηλλα καὶ Φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέττω ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δὲ, ὅτ' ἤδη πᾶσαν πεινῶμενος τῶν ἐρχομένων, πυργίον οἰκοδομησάμεν ὅτι ὑπὲρ τῷ θησαυρῷ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδύ-

rarum suscepturus. MERCURIUS. Sustine Timon, mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porrò superata Ætna in cælum reuolauero. PLUTVS. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu verò hic operire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesauri, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Caterum ego à vobis digredior. TIMON. Age iam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare, dum ex abdito Thesaurum in aper- tum euocaris. Hem prodigiorum autor Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifæ Mercuri, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbones reperturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fuluum, graue, & affectu multò incundissimum, Pucherrima Aurum faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimum & desideratissimum. ô Mida, Cræseque, ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis si cum Timone, cumque Timonis opibus conframini, cui ne Persarum quidem Rex par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quàm maximè semotum mercatus agrum, turriculaque seruadi auri gratia constructa,
vni

ἐνδοαῖτ' αὖθις, τὸν αὐτὸν καὶ ταῖς ἀποθανόντων ἔξιν μοι
 δοκῶ, δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν
 ὅπλιστον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία
 καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ ἡ ξένος, ἡ ἑταῖρος, ἡ ἐλέχ-
 βωμός, ὑβλῶ πλὺς, καὶ τὸ εἰκτεῖραι δακρύοντα, ἡ
 ὅπικερῆσαι δεομένω, παρανομία καὶ κατὰ λυσίς τῶν
 ἐθῶν. μονήρης δὲ ἡ δίαίττα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ
 φίλος εἰς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπί-
 βηλοι, καὶ τὸ προσμιλῆσθαι τινὶ αὐτῶν μίανσμα. καὶ
 εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδρι-
 αύτων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδ' ἐν ἡμῖν διαφερέτω-
 σαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
 σπονδὰς σπενδώμεθα, ἡ ἐρημία δὲ ὄρεσσι ἔσω πρὸς
 αὐτὰς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἡ
 πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ, ὀνόματα, καὶ ἀ-
 νοήτων ἀνδρῶν φιλομῆμαζα, πλετεῖτω δὲ Τί-
 μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἅπαντων, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν
 ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖτω, μόνος
 ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορῶν, ὁκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅ-
 πας ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢ δέη ἀποθανεῖν,
 ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μι-
 σάνθρωπος ἡδίστον. τὰ τρέως δὲ γνωρίσματα, δυ-
 σκελία καὶ τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπαν-
 θρωπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ
 σβεν-

uni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, sciuntio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ mera nuga. Tum commiserari lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subversio: at vitæ solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, ceteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregari, piaculum, adeo ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quam signa saxeæ, æreæque, neque fœcialem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quadam & sterilia nomina, & insipientium virorum precia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibiipsum vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab aliis. At semel decretum esto, ut unus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibiipsum coronam admovere. Nul- lumque nomen sit dulcius quam Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si quem conspexero incendio conflagrantem, ob-

restan-

σβεννύωαι ἱκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατὰ σβεν-
 νύωαι. καὶ ἰὼν αὖτε χεῖμα ὅς ποταμὸς παραφέ-
 ρη, ὃ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέας δέηται, ὠ-
 θέει καὶ ἵδτον ἐπὶ κεφαλῇ πίπτοντα, ὥς μηδὲ ἀνακύ-
 ψαι δυνήθει. ἔτω γὰρ αὐτῷ ἴσῳ ἀπολάβοιεν. εἰ-
 σηγήσεται τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκράτιδης κολυτρεὺς,
 ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶεν, ταῦτα
 ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. πλὴν
 ἀλλὰ ποῦ πολλὰ αὐτὸν ἐποίησάν τιν' ἀπασὶ γνώριμά πως
 ταῦτα γνέας, διότι ὑπερπλητῶ, ἀγχένη γὰρ αὐ-
 τὸ πρᾶγμα γνέοιτο αὐτοῖς. ἔτι τί τῶτο; Φεῦ τὸ τᾶ-
 χος, πανταχόθεν σωφέςσι, κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶν-
 τες, οὐκ εἶδα, ὅθεν ὅσφραινόμενι τὸ χεῖμα. πότερον
 οὐκ ἵππιν τὸν πάγον τῶτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτὰς
 τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τότε
 τοσῶτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαν-
 τες, ὥς πλεονέκωντο παρορώμενοι; τῶτο οἶμαι καὶ ἄ-
 μφιν, ὥς δεχόμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε
 ἰδῶ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ κό-
 λατος, ὁ πρῶτος ἔργον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν ἑρό-
 χον, πύθης ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκίως. ἀλλ'
 ὧς ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν
 ἄλλων. Γν. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὥς οὐκ ἀμελήσεις Τί-
 μων ὁ ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορ-
 φώτατε καὶ ἡδίστε καὶ συμποτικώτατε. Τί. νῆ καὶ σύ γε
 ὦ Γνα-

restantem quo restringam, pice oleoque restin-
guere: rursum si quem flumen undis abstulerit, is-
que manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc
quoque demerso propellere, ne possit emergere. hunc
ad modum par pari relaturus est. Hanc legem Ti-
mon tulit Echecratides Colyttensis, & concionis sub-
scripsit suffragiis idem ille Timon. Age hac decre-
ta sunt, & pro virili immoremur eis. Caterum
magno emerim, ut id omnibus innotescat, quod
opibus abundo. nam illa res illos presocaverit. Sed
quid illud? Hem qua trepidatio? undique con-
currunt, puluerulenti atque anbeli, haud scio, un-
de aurum odorati. Utrum igitur hoc conscensu col-
le saxis eos abigo è sublimi deiaculans, an hac
tantum in re legem violabimus, ut semel cum il-
lis congregiamur, ut magis angantur, fastiditi, re-
pulsique? Ita satius esse duco. Itaque subsistamus,
quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eo-
rum iste quis est? Nempe Gnatonides adula-
tor, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit,
cum apud me saepenumero solida dolia vomuerit.
Sed bene est quod ad me venit, nam primus om-
nium vapulabit. G N A T. Annon dixi Timo-
nem virum bonum non neglecturos esse Deos? Sal-
ue Timon formosissime, iucundissime, conuinctor
bellissime. T I M O N. Scilicet & tu Gnatonides,
vulturum omnium voracissime, & hominum per-
ditif-

ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντ' βορῶτα τε, καὶ ἀνθρώπων
 ἐπιτρεπτότατε. Γν. αἰεὶ φιλοσκώμμων σὺ γε. ἀλλὰ πᾶς
 τὸ συμπίστον, ὡς καὶ νόν τί σοι ἄσματος τῶν νεοδιδάκτων
 διθυράμβων ἤκω χομίζων. Τί, καὶ μὴν ἐλεγεία γε ἄσκη-
 μάλα πειπαθῶς ὑπὲρ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τῶτο;
 παῖς ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἰὸς ἰὸς, περ-
 καλῶς αἰσι τρυφύματος εἰς Ἀρξὸν πάγον. Τί, καὶ μὲν
 ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδυῖης, φόνος γὰρ ἴσχα μόνον
 με. Γν. μηδ' αὖτως, ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τρυφύμα ἰα-
 σαι, μικρὸν ἐπιπάσας ἰδὲ χερσὶς, δὴνῶς γὰρ ἰσχα μόνον
 ἐστὶ τὸ φάρμακον. Τί, εἰ μὲν τις; Γν. ἀπὸ μὲν, σὺ δὲ ἔχαι-
 ρήσῃς ἔτι σκαιὸς ἐκ χερσὶς ἡγρόμενος. Τί, τίς ἔτος ἐ-
 στιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαιανθίας; Φιλιάδης καλάκων
 ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. ἔτος ἢ παρ' ἐμῶς ἀχρὸν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν τῶ
 ἐπαίνου, ὅποτε ἄσκησά με πάντων σιωπῶντων μόνος ὑ-
 περεπήνεσεν, ἔτι μοι δοκῶν ὡδικώτερον εἶναι τῶν
 κύκνων, ἐπεὶ δὴ νοσοῦντα πρῶτον εἶδέ με καὶ προσήλθον
 ἐπιχειρίας δεόμενος, πηλὴ γὰρ ὁ γυμναῖος προσενέτενε.
 Φιλ. ὦ τῆς ἀνασχιστίας, νυνὶ Τίμωνα γνωρίζετε; νυνὶ
 Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια
 πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς ἢ οἱ πάλαι ξυνή-
 θης καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
 μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως
 τὰς μισθὰς τέττας καλάκας φυλάξῃ, τὰς δὲ τῆς
 τρυφύτης

ditissime. GNAT. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi comparamus? Nam novam tibi adfero cantilemam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIMON. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNAT. Quid istuc? feris, ô Timon? Attestor, ô, Hercules, hei hei in ius te voco apud Arcopagitas, qui vulnus dederis. TIMON. Atqui si cunctare paulisper, mox cedis me reum ages. GNAT. Nequaquam, quin tu planè vulneri medere, paululo aeri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON. Etiam manes? GNAT. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sanus factus sis. TIMON. Quis hic est qui accedit, recalvaster ille? Philiaides, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filia in dotem talenta duo, laudationis premium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deierans me vel oloribus magis canorum, ubi agrotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam, nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnatonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna se, quando quidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conviكتورes sumus, aequales ac populares, tamen modestè agimus, ne insilire videamur. Salve herc, fac ut istos adultores sacrile-

τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ καρᾶκων ἔσθ' ἐν διαφεί-
 ρονίᾳς. ἔκ' ἐκ' πλεονεκτήα τῶν νιῶ ἔδενί. πάντες ἀχά-
 ριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ἵ τάλαντόν σοι καμίζων, ὥς ἔχου
 πρὸς τὰ καλεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον
 ἤκασται, ὥς πλεονεκτήῃς ὑπερμεγέθη ἵνα πλεῖστον. ἤκα-
 τοιχαροῦ ταῦτα σε νεχθήσων. ἔ' τοι σὺ γε ἔττω σοφὸς
 ὢν, ἔδεν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμῶ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέ-
 ετρί τ' ὁ θεὸς παρανέσξας ἄν. Τί' ἔστι ταῦτα ὦ φιλι-
 αῖδη. πολλὰ ἄλλα πρόσσιθι, ὥς καὶ σὲ φιλοφρονήσω-
 μαί τῇ δίκῃ. φι. ἄνθρωποι, κατέαχα τὴν κρανίαν ὑπὸ
 τῶν ἀχαρίστων, διότι τὰ συμφέροντα ἐνεχθέντων αὐτόν. Τί' ἱ-
 δὲ τρίτος ἔτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων.
 ἔ' τοι ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῶ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
 τίσας τῇ πόλει, κατὰ δεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδέδετο ἔκ' ἀπὸ
 διδᾶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν, ἐπεὶ δὴ πρῶτη
 ἔλαχε τῇ Ερεχθίδι φυλῇ διανεμῆν τὸ θεωρικόν, καί-
 γὰρ προσήλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον, ἔκ' ἔφη γνωρίζειν
 πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφε-
 λος τῶν γούρας, τὸ ἔρσος τῶν Αθηναίων, τὸ πρὸς βλη-
 μα τῆς ἐλλάδος. καὶ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ζυνειλεγ-
 μένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι πείμνεσσι. πρότερον
 δὲ ἄκαστον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα. Ἐπεὶ δὴ
 Τίμων ὁ Εχεκράτιδ' Κολυττεὺς, ἀνὴρ ἔμμόνον καλὸς
 καὶ γαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς ἔκ' ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι,
 παρ'

os observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neque posthac huius ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cum tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIMON. Ita fiet Philiaides, sed age, accede quo te lixone comiter accipiam. PHIL. Homines, confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea quæ in rem illius erant, admonui. TIMON. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextra gestans, aitq, se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati pendit; nam damnatus erat, ac victus, at cum solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret erarium, atque ego audiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nosse me. DEM. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratida filius, Colytensis, vir non modò probus et integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam

παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πρῶτων τῆς
 πόλεως, νενίκηκε δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ
 μιᾷς ἡμέρας, ἔτελείω ἄρματι, καὶ σκυωρίδι πωλικῇ.
 Τί. ἀλλ' ἔδὲ θεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη.
 ἴσθι οὐκ; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ προσκε-
 ῖται ἅμῃνον. καὶ ἤρρισευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσ-
 σος Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε πελοποννησίων δύο μοί-
 ρας. Τί. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχεν ὄπλα, ἔδὲ προεζή-
 φην ἐν τῷ καλαλόγῳ. Δη. μέτρια τὰ περὶ αὐτῶ λέ-
 γεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτῷ εἴημεν ἀμνημονοιοῦτες. ἔτι
 δὲ καὶ ψήφισματα γράφων, καὶ συμβουλευόν καὶ στρατη-
 γῶν, ἔμικρά ὠφέλησε τῶν πόλιν. ἐπὶ τέτοις ἀπασὶ
 δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλικίᾳ καὶ φυ-
 λαῖς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσίου ἀνα-
 σῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κε-
 ραυτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ,
 ἔσσεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἐπὶ αἰ, καὶ ἀνα-
 κηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυσίοις τρα-
 γῳδοῖς καὶ κωμοῖς. ἀχθῆναι γὰρ οἱ αὐτὸν δεῖ τήμερον τῷ
 Διονύσιᾳ. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγε-
 νὴς αὐτῷ, ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν. καὶ γὰρ ῥή-
 τωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα αὐτῷ ἐθέ-
 λει. τὰ τὴν μὲν οὐκ οἶσιν τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν
 υἱὸν ἐβελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σε, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόμα-
 τι Τίμωνα ὀνόμακα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὅς ἔδὲ γε-
 γάμη-

quam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cur-
suque die eodem, ad hac solenni quadriga, equestri-
que certamine. TIMON. At ego ne spectator qui-
dem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum?
spectabis posthac. sed ista communia addi satius est.
Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republi-
ca fortissimè se gessit, et Peloponnësum duas acies con-
cidit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec unquam
arma gesserim, neque unquam militia dederim no-
men. DEM. Modestè equidem de teipso loqueris,
nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus.
Præterea scribēdis plebiscitis, & in consultationibus,
et in administrandis bellis non mediocrem utilitatem
attulit Reipublica. His de causis omnibus visum est,
curia, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singula-
tim, communiter uniuersis, aureum statuere Timo-
nem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenen-
tem, radiis tempora ambientibus, utque septem aure-
is coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Di-
onysiis tragædis nouis. Agi enim per eum oportet ho-
die Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator,
propterea quod cognatus illius propinquus, ac disci-
pulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præter
ea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium præ-
stinam & filium meum ad te pariter adducimus,
quem tuo nomine Timonem appellamus. TIMON.
Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem ha-

γάμηκας, ὅσαι γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαρμῶ, ἣν
 διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ τὸ γυμνηθισόμενον, ἄρρεν γὰρ
 ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γαρμή-
 σης ἔτι ὧ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πληγὴν
 λαμβάνων. Δη. οἶμοι, τί τῆτο; τυραννίδι Τίμων ἐπι-
 χειρεῖς, καὶ τύπης τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρώς ἐλεύθε-
 ρος, ἔδ' ἀστὺς ὢν; ἀλλὰ δώσῃς ἐν τέχει τὴν δίκην, τί-
 τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. ἀλλ' ἐκ
 ἐμπέπρησται ὧ μιὰρὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς τε δηλ. εἰ συ-
 κροφαντῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλῆτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον δι-
 ορύξας. Τίμ. καὶ διώρυκῃ καὶ ἔδ' ἔτ' εἰς, ὥς τε ἀπίθανά
 σε καὶ πῶτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ
 πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. ἐκδὲν καὶ ἄλλῳ λάμβανει.
 Δη. οἶμοι τὸ μέγα φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι. κατοίσω
 γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάντα πάθαιμι, δύο
 μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καὶ ἀκρόψας ἀνοπλος, ἐν
 δὲ μιὰρὸν ἀνθρώπον μὴ ὀπιτρεῖψας. μάτῳ γὰρ ἂν
 εἶην καὶ νενικηκὼς ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί τῆ-
 το; καὶ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ἐστίν; καὶ μὲν οὐκ
 ἄλλος. ἐκπέττας γοῦν τὸν πῶγωνά, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, ἰ-
 τανῶδες βλέπων, ἀνασεσθήμενός τινι ὀπί τῷ μετώ-
 πῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξίς ἔ-
 γραφεν. ἔτος ὁ καὶ ὁ χῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος καὶ βά-
 ολισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία
 ὅσαι

xeris unquam, quantum nobis scire licuit. D E M E.
At ducam, novo incunte anno, si Deus permiserit,
quodque erit natum (erit autem masculus) Timo-
nem nuncupabo. T I M O N. An uxorem tu sis duclu-
rus equidem haud scio, tanta à me plaga accepta.
D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem
Timon occupas, pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse
nec ingenuus planè, nec civis? verum propediem pœ-
nas daturus, cū aliis nominibus, tum quod incenderis
arcem. T I M. Atqui non conflagravit arx scelestæ.
Proinde aperte calumniaris. D E M E. Sed et dives es,
posticum (arcis Athenien.) perfodiēs. T I M. Neq; hoc
perfectum est, unde ne hac quidem probabiliter abs te
dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu in-
terim omnia quæ in ea condita, possides. T I M. Alter-
ram itaque plagam accipe. D E M E. Hei scapulis me-
is. T I M. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illi-
dam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si, cū
inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum
scelestum hominem non protrahero. Tum frustra vi-
cerim in Olympiis, & pugil & palestrites. Sed quid
hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò
ipsum est, promissa barba, erectisque superciliis, et ma-
gnum quiddam secum murmurans accedit, Titani-
cum obtuens, cesariem per scapulas fluentem venti-
lans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos
Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ-
se ferens, incessu moderatus, amictu mode-
stus, mane mirum quàm multa de virtute dis-
serit,

ὅσα πρὸς ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαίρόντ' ἀκατηγο-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπεὶ δὲ λισσόμενος ἀφί-
 κταιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀ-
 ρήξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθά-
 περ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιῶντα ἐπιδείκνυται
 τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περσάζων ὥσπερ ἰκ-
 τὶος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλεονέκων παραγκωνιζόμενος, καρύ-
 κης τὸ γνῶν ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορῶμενος, ἐπι-
 κεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσκει
 προσδοκῶν, ἀκριβῶς δὲ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσ-
 μήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆς μητρίωτ' ἀκαλίποι, μεμ-
 ψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακωῦντα ὅλον, ἢ τὸν σιῶν μό-
 νος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας
 ἔφελος. μέθυσος καὶ πάροινος, ἐκ ἄχρης ὠδῆς καὶ ὀρχη-
 σύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέει. καὶ λό-
 γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ σω-
 φροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτά φησιν, ἥδη ὑπὸ τῷ
 ἀκράτ' ἐκ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γαλοῖος. εἴτε
 ἔμελλος ἐπὶ τέτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκ-
 φέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ἔ-
 δένι τῶν πρῶτα παραχωρήσκειν ἂν ψεύσματος ἔνε-
 κα, ἢ θρασυότητος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων
 ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπορκεῖ προχέροντα, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀναγκαστική παρομαρτεῖ. καὶ ὅλως
 πάνσοφον τὸ χεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβεῖς, καὶ πικί-
 λως

tute differit, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lebes aquam ebibens, à diluculariis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, et proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque usque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adharere, nunquam non querulus, tanquam deteriore partem acceperit, vel sit totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus. remulentus, vinoque bacchatus, non ad cantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iracundiam. Adhuc nullus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietateque: atque ista quidem loquitur, cum iam à mero male affectus & balbutit ridicule. Deinde accedit vomitus. Postremo sublatum eum de convivio effervunt aliqui, quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mēdacio vel confidentia, vel avaritia. Quin inter assentatores primas tenet, peierat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, variegatum, absolutum,

λως ἐνελές. οἰμῶξε) τοι χαροῦν ἔκ εἰς μακρὰν χρε-
 σὺς ὦν. τί ἔσσι τοῖς παπᾷ, χρεόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρα-
 σὺς κ' τῷ τᾷ ὧ Τίμων τοῖς πολλοῖς ἔσσι τοῖς ἀφῆγμαι, ὡ-
 σπερ οἱ τὸν πᾶν τὸν σοι τεθηπότες. ἀοχυρίκ' ἢ χρεπύς κ'
 δεῖπνων πολυτελῶν ἐλπίδι σωδεοδραμήκασι, πολλῶν
 τῶν καλακείαν ἐπιδέξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἀ-
 πλοῖκόν, κ' τ' ὄντ' κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν
 ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον δ' ἐῆδιστον θυμόν ἢ κάρδα-
 μον, ἢ εἰπερ εἰρυφώην ὀλίγον τ' ἀλῶν. πόλον δὲ ἢ ἐννεά-
 κρον Θ. ὁ δὲ ῥίθων ἔστος, ἧς βάλει πορφυρίδος ἀμεί-
 νων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν ἱμιώτερον ἴων ἐν τοῖς αἰ-
 γυαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σ' δ' ἐαυτὸν χάριν ἐσά-
 λην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῶν κ' ἐπιβελό-
 τειον κλῆμα ὁ πᾶν ἔστος, ὁ πολλοῖς πολλὰκις αἴλιος ἀνη-
 κέσων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μά-
 λις τε ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀ-
 ναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, κ' τ' φιλοσοφίας πᾶν
 ἴον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος ὧ' γὰρ, ἀλλὰ
 ὅσον ἐς βάθωνας ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τ' κυμαλώδους
 γῆς, ἐμ' ὁρᾶν ἰός μόνον. εἰ δὲ μὴ τῶν βέλγ, σὺ ἢ ἄλλαν
 ἴρον ἀμείνω κ' τάχος ἐκφέρῃσιν αὐτ' ἐκ τ' οἰκίας,
 κ' μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδῶς ἅπασιν τοῖς δε-
 σμένοις. ὧ μὲν, πέντε δραχμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ δάλαν-
 τον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέ-
 ρεσθ' δίκαιος. ἐμοὶ δὲ, εἴ τοι ἔκ ἐμαυτῶ χάριν αἰτῶ,
 ἀλλ'

lutum, proinde non enūlabit clarius videlicet, cū sit modestus. Quid hoc? papa, tandem nobis Thrasycles?
THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe concurrunt, multaue assentatione deliniunt te, hominem, videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam sufficiens esse, tum obsonium suauissimum, cape aut nasturcium, aut si quādo delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppediat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quàm calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atq; insidiosissima res, opulētia, quippe qua multis sapenumero immedicabilium malorū extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare precipitabis, ut potè quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophia possit opes perspicere. Ne tamen in altum ò bone, sed ferme ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex adibus eiicito, ac ne obolum quidē tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunq; opus habet: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplā aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ip-
sius

ἀλλ' ὅπως μείαδῳ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν
 εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράχοις, ἔδ' ὅλως
 δύο μεδίμνας χωρῆσαν αἰγινήλικας. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ
 μέτρειν χρεὶ εἶναι τοῖν Φιλοσεφοῦσι, καὶ μηδὲν ὑπὲρ
 τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμ. ἐπαμνῶ ταῦτά σ' ὦ Θρασύ-
 κλεις. πρὸ γοῦν τῆς πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφα-
 λὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δίκῃ. Θρασ.
 ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παύομεθα ὑπὸ τῆς κα-
 τάρτης ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει. Τί. τί ἀνανακτεῖς ὦ γα-
 θε Θρασύκλεις; μῶν παρακέρυσμά σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί ἔσ-
 το; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης καὶ
 Γνίφων, ὅλως τὸ σιῶταγμα τῶν οἰμωζομένων. ὥς τε ἴ-
 εκ' ἐπὶ τὴν πέτρην ταῦτίω ἀνελθὼν, τίω μὲν δίκην
 λαὸν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκῆσαν; αὐτὸς δὲ
 ὅτι πλείους λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρ-
 ρωθεν αὐτὰς; βλεψ. μὴ βάλλε ὦ Τίμων,
 ἄπαιεν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ἔκ' ἀναμω-
 τί γε ὑμεῖς, ἔδ' ἄνευ
 τραυμάτων.

suis gratia peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem
 sat est si modò peram hanc largitione tua expleueris,
 ne duos quidem modios Aegineticos capientem.
 Nam paucis contentum, modestumque conuenit
 esse eum qui philosophatur, neque quicquam ul-
 tra peram cogitare. TIMON. Equidem ista, qua
 dicis, probo Thrasicles. ergo si videtur, priusquam
 peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus,
 posteaquam ligone sum mensus. THRA. O libertas, ò
 leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate?
 TIMON. Quid stomacharis ò bone Thrasicles? num
 te defraudauit? Atqui adiiciam ultra mensuram
 Chénices quatuor? sed quid hoc negotij? Complu-
 res simul adueniunt, Blepsias ille, & Laches, &
 Gniphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt.
 Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligo-
 nem quidem paulisper interquiescere sino, dudum
 fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, pro-
 cul eos lapidum grandine peto. BLEP. Ne iace, ò Ti-
 mon, abimus enim. TIMON. At vos

quidem nec citra sanguinem.

nec absque vul-
 neribus.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ-

Β Ν Τ Ω Ν.

Ἐπὶ ἄρχοντες Ἀριστάρχης Φαληρέως, Πυανέ-
ψιων ἐξολόμη ἱεταμένε, γραφὴν ἔθετο τὸ
σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὑπὲρ τῶν ἐπὶὰ Φωνήεντων, βί-
ας ὑπὸ ἀρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρέϊσθαι λέγον
πάντων τῶν ἐν δικασίῳ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὡς Φωνήεντα δικασαί, ὀλίγα ἡδὲ κέρμη
ὑπὸ τῆς ταῦ, καταχρωμένε πῶς ἐμοῖς, κα-
τάροντες ἐνθά μὴ δεῖ, ἔβαρέως ἔφερον τὴν βλά-
βην. καὶ παρήκον ἐνία τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
τριότητος ἢν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς καὶ
πρὸς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἦκει πλε-
ονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασαι πολλά-
κις οὐκ ἀγαπῶν, ἴδῃ καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀ-
ναγκαίως αὐτὸ ὁρῶν νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροις
εἶδόντι ὑμῖν. δὲ δὲ ἔμικρόν με ἐπὶ τοῖς ἀπο-
θλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆς. τοῖς γὰρ προπε-
πραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστιθέν, ἄρδην μὲ τῆς
οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγα δὲ ἔιν ἡσυχί-
αν ἀγαθόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖ-
σθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῆς φόβου. δίκαιον ἔν ἐχ
ὑμᾶς, οἱ δικάζεται νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμ-
ματα τῆς πείρας ἔχεν πινά φυλακὴν. εἰ γὰρ ἐξέ-

IVDICIVM VO- CALIVM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Sigma aduersus Tau, constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & rapina, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici Tau proferri solent.

Hactenus quidem, ô Iudices Vocales, non admodum graui iniuria adfectus ab hoc Ta, quod meis rebus abutebatur, & inde auferbat, unde minimè conueniebat, quod quidem damnum non grauer tui, nonnulla etiam quæ dicebantur, audiuiffe me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nostis me seruare, cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam auaritiam & amentiam peruenit, ut non modò non sit contentum iis, quæ ego sæpè dissimulaui, verum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utramque nostrum nouistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me è domestica sede expellet, ita ut parum iam absit, dum ego ista dissimulo, quin ne inter litteras quidem amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaque æquum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere.

σοι τοῖς βυλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς
 ἀλλοτρίαν διάζεσθαι, καὶ τὸ ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν
 χωρὶς οὐκ ἔν καθόλου τι γράφεται, ἔχον ὥ τινα τρεῖς
 πον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ'
 ἀρχαὶ ἔχουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἰμῶ πότε εἰς τοσούτων
 ἀμελείας τε καὶ παροργισέως ἦξεν, ὥς ἐπιτρέψαι
 τινα μὴ δίκαια. ἔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑ-
 μεῖς, ἐμοὶ παραλείπειν ἐστὶ ἀδικημένῳ. ὥς εἶθε καὶ
 τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, οὐκ ἔτι δὲ
 ξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ αὖ ἐπ' ἐλέμει μέχρη
 νῦν τὸ Λαμβδα, τῷ Γῶ. Διαμφισβητῆν πρὸς τῆς
 κιοστήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ἔτε τὸ Γαμμα τῷ
 Κάπῳ ἀνηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μηκρῶς δὲ ἔν ἦρ-
 χετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων. ἐ-
 πέπαιτο δὲ αὖ καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχόμενον
 τὸ Μόγισ ἀγαιρέμενον αὐτῶ, καὶ μάλιστα παρακλέ-
 πον. καὶ τὰ λοιπὰ αὖ δὲ ἡρέμει συγχύσεως ἀρχε-
 σθαι παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τε-
 τύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ γρη-
 λυόντος ἐστὶ τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτον ἡμῖν τὰς νό-
 μους τέττας διατυπώσας, εἴτε Κάδμῳ ὁ νησιώ-
 της, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίας, καὶ Σιμωνίδης
 δὲ ἔνιοι προσέπικτοι τὴν προμήθειαν ταύτῃ, καὶ τῇ
 τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαοῦνται
 διώρουν, τί πρῶτον ἔσται ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ

Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines intra, iuxta quæ à principio constituti sunt, iuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut ea seratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum ceperunt contra leges delinquere, esset repressa, neque enim litigaret ad hunc usque diem Δάμβλα cum Ρῶ disceptans de voce κίσσις & κεφαλαία. Neque etiam Γάμμα cum Κατα certamen haberet, neque tam sæpè ad manus propè venissent in fullonia de dictionibus κλαρείω & ἡράω disceptantes. Quin cessasset etiam hoc Γάμμα cum Δάμβλα contendere, dictionem Μόγισ illi surripiens, imò suffurans. Adeoque reliquæ litteræ quicquid seditioes mouere contra leges. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, eius est, qui ius & æquum soluit. Et qui primus vobis has leges finxit & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuāt, non ordinem tantum per quem sua quibusque literis presidentia dignitas firmi-

ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεί-
 δον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὡς δικαστῆς, τὴν μείζω δεδῶκασι τι-
 μὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθαι φθέγγεσθαι. ἡμὶ φῶ-
 νοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι περὶ ὧν ἡμῶν εἰς τὴν ἀκρωτήνα
 δαίται. πεισῶν δὲ ἐχάτῃ ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 ἓν ἑκάστη τῶν πάντων, οἷς ἑστὶ φωνὴ πρὸς ἐσθλὰ. καθ' αὐ-
 τὰ μὲν ἔν τῃ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τῶν νόμων
 τέττα, τὸ δὲ ταῦτά τε, (ὅ γάρ ἐχω αὐτὸ χείρον
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται) ὅ, μὰ τῶν θεῶν, εἰ μὴ
 ἐξ ὑμῶν δύο σωῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁραθῆ-
 ναι, τὸ, τε Αλφά, καὶ τὸ Υ, οὐκ αὐτὴν ἑκάστη μόνον. τῷ
 ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε δια-
 σαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελάσσει πα-
 πρῶν, ἐκδιώξαι δὲ ὅμῃς Σιωδέσμων ἅμα καὶ
 Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπον πλεονεξί-
 αν. ὅθεν δὲ καὶ δὸς τινων δὲ ξάμενον ὥρα λέγειν.
 Επεδήμην ποτὲ Κυβέλλῃ, (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ
 ἀληδὲς) ἀποικῶν, ὡς ἐπέχει λόγῳ, Ἀθηναίων. Επηγό-
 μῃ δὲ καὶ τὸ κράτιστον γῶ, γέτονων τὸ βέλτιστον. κα-
 τηγόμῃ δὲ παρὰ κωμῶδιων τινὶ ποιήῃ, Λυσίμαχος
 ἐκαλεῖτο, Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
 θεν, δὸς μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Ἀθηναίων. πα-
 ρὰ τῷ δὲ τῷ ξένῳ τὴν τῇ ταῦτά τε πλεονεξίαν
 ἐφώρεται. μέγιστον γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετρα-
 γώνῳ λέγει ἀποστρεφέν με τῶν συγγενημένων
 μοι,

ter permanet, definierunt, videlicet qua debeat esse prima, qua secunda, sed qualitates etiam & virtutes, quas habent constituerunt. Et vos quidem, ô iudices, honore affecerunt precipuo, propterea quod vestro Marte potestis sonum efficere. Semivocales verò secundo loco dignati sunt, eo quod sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium postremum locum decreverunt Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) per Deos nisi dua quaedam bona ex vobis, & aspectu decenti, Ἀλφα scilicet & Τελος, se illi coniunxissent, ne audiretur quidem solent. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quam nulla unquam littera inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Cōiunctionibus, & Prepositionibus expellere tentat, adeo ut istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verū iam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in Cybello (id oppidulū non est iniucū dum) colonia, sicuti fertur, Atheniensium, adducebam verò mecum fortissimū Pō ex vicinis meis optimū. Divertebam verò ad Comicum quendam poetam, huic nomē erat Lysimacho, et à maioribus, quantum apparebat, genere erat Bæotius, sed tamen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego huius Ταῦ avaritiā deprehedi. Equidem cum hæcenus paucis

μοι, σωθήειαν ὦμην σωτεθραμμένων χραμμάτων.
 ἔπι δὲ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὀπασώμενον, ἴδια ταυτὶ
 λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ ἔπ' αὐτὸν πένδακ-
 νόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ καὶ ἔκ τ' ἔσαν δέξασθαι ἐ-
 τόλμησε Κατίτερον εἰπεῖν, καὶ Κάπυμα, καὶ Πίτην, εἴ-
 τα ἀπερυθριάσαν, καὶ Βασίλιτταν ὀνομάζειν, καὶ μετρίως
 δὲ τὰ τοιαῦτα ἀνακλιῶ, καὶ πῖμπραμα, δεδιὸς μὴ τῷ χρο-
 νῷ καὶ τὰ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάσῃ. Ἔμοι πρὸς Διὸς
 ἀθυμῶντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησούντων, σύγγνωθε
 τῆς δικαίας ὀργῆς. καὶ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
 ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρμένῳ τῶν σωτηριῶν καὶ συνε-
 χολαχότων μοι χραμμάτων, Κίοντες μετὰ λαλὸν ὄρ-
 νεον, ἔκ μέσων, ὡς ἐπ' αὐτὸν εἰπεῖν, τῶν κέλπων ἀρπά-
 σαν, Κίτην ὠνόμασεν. ἀφείλετο δὲ μετὰ φάσαν ἅμα
 Νήσας τε καὶ Κοσύφοις, ἀπαγορεύοντος Αριστέρχου.
 περίσπασε δὲ καὶ μελισσῶν ὅσην ὀλίγας. ἐπ' Αττικὴν δὲ
 ἦλθε, καὶ ἔκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Τμητ-
 τὸν, ὄρωντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί
 λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θεσσαλί-
 ας ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλιφθῆναι τὴν θά-
 λασσαν, καὶ δὲ τῶν ἐν κήποις φεισόμενον σεύτλων. ὡς
 τὸ δὲ λεγόμενον, μὴ δὲ πάσα ἄλλόν μοι κατὰ λιπείν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι χράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαυτί τῷ Ζήτῃ, σμάραγδον
 αἰετοῦ ἀσπῆ, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν·
 μήτε

quibusdam manus intulisset dicēdo τετραεξήκοντα pri-
 uans me meis cognatis, existimabam eam esse consue-
 tudinem literarum, quae unā mecum essent educata.
 Præterea cum τήμιζον, & similes quasdam voces mihi
 detraxisset, diceretq; eas esse suas, audiebam patien-
 ter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.
 Verū cum ab eis initium sumpsisset, atq; postea au-
 sum esset etiam dicere κατλίτερον, & χάτιμα, & πίτ-
 λαν, deinceps abiecto omni pudore βασιλίταν quoque
 nominare, haud leniter sum commotus, & ira accen-
 sus, timēs ne quis temporis successu etiam ὄχα, τῦχα
 appellet. Oro autem vos per Iouem, ut mihi indignā-
 ti, & iusta ira commoto, præterea omni ope & auxilio
 destituto, ignoscatis. Neq; enim paruum hoc aut leue
 est periculum, in quo versor, cum præterquam quod
 assuetis et familiaribus literis me spoliavit, etiā χίαντα,
 id est, picam, auem meam loquacissimā ex medio si-
 nu, ut dici solet, abreptam χίταν appellauit. Quin &
 φάσαν, id est, palūbum unā cum ῥόσαν, id est, ana-
 ribus, & κασόφοις, id est, merulis abstulerat, interce-
 dente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In
 Atticam verò veniens, ex media illa regione ὑμνήον
 præterius rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam
 syllabis videntibus. Verū quid ego ista commemoro,
 cum me tota Thessalia expulerit, veliq; eam Thetta-
 liam dicere? toto insuper mari sum exclusum. Neq; a
 beatis hortēsihus sibi temperat, ut iam, quod dici solet,
 ne paxillus quidē mihi reliquus sit. Quod verò litera
 sum, quæ nulli nocere studea, vos ipsimet mihi testes e-
 sis,

μήτε τῷ ἔϋ πάσαν παραβάνη σωθήκην, καὶ τὸν συγ-
 γραφέα τῶν ποιμάτων ἐχόνη Θεκυδίδην σύμμαχον.
 τῷ μὲν γὰρ γείτονί μιν ῥῶ νοσήσανη, συγγνώμη καὶ
 πρὸ αὐτῷ φυτεύσανη μιν τὰς μυρρίνας, καὶ πείσαντί
 μέποτε ὑπὲρ μελαγχολίας ἐπὶ κέρρῃς. καγὰ μὲν τοι-
 ᾶτον. τὸ δὲ Ταῦ τᾶτο σκοπῶμεν ὡς φύσιν εἶαμον καὶ
 πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἑδελῶν ἄλλων ἀπέχετο γραμ-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μι-
 κροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα. αὐτὰ μοι κάλει τὰ
 ἀδίκηθέντα γραμμάτια. Ἀκούετε φωνήεντα δικασαί.
 Ἰδὲ μὲν Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό μιν τὴν ἐνδελέχσαν,
 ἐντελέχσαν ἀξίῳ λέγεσθαι παρὰ πάντας τὰς νόμους
 Ἰδὲ Θῆτα κρέοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας πύλον-
 τος, ἐπὶ τῷ τῆς καλοκύνῃς ἑσπερήσθι. Ἰδὲ Ζῆτα τὸ συρί-
 ζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μὴ δὲ γεύζειν.
 τίς αὖν τούτων ἀνάγκη; ἢ τίς ἐξαρχέσθαι δίκην πρὸς τὸ
 πονηρότατον τούτῳ Ταῦ; τὸ δὲ, ἀρα ἔτι τὸ ὁμόφυλον τῶν
 σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ αἰ-
 θρώπιν μετὰθέθηκε, τούτῳ τὸν τρόπον. ἔτι γὰρ ἐπιρρε-
 πῆγε αὐτὸς κατ' ὅθου φέρεσθαι τῆς γλώσσης. μάλ-
 λον δὲ ὡς δικασαί, μετὰξυ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀν-
 θρώπων πρᾶγματ' ἀνέμνησε πρὸ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ
 ταύτης με τὸ μέρος ἀπῆλασε, καὶ γλῶττιαν ποιεῖ τὴν
 γλῶσσαν. ὡς γλῶσσης ἀληθῶς νόσημα Ταῦ. ἀλλὰ
 μετὰθέσσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συ-
 ναγο-

sis, neq; enim unquā accusam literā Zēta, quæ mihi
 σμάραδον abstulit, & totam σμύρναν surripuit: nec
 ipso etiam Ξυ, omnia fœdera & pacta rumpenti, literam
 intēdi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim
 vicino meo Ρω venia danda quod morbo adfectū sit,
 & meus apud te μυρρίνας, id est, myrtos, plantarit, &
 quod melancholia malo laborans me in faciem per-
 cussit, & talis quidem litera sum ego. Hoc verò Ταυ
 quā sit natura violentum aduersus reliquas omnes
 literas, & quā à nullis omnino abstinuerit, considere-
 mus. Sed et Δέλτα, et Ζήτα, et Θήτα, et propè omnia li-
 terarum elemēta iniuria affecit. Accerse mihi literas.
 Auditis vocales indices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit
 mihi meā ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν,
 quod sanè contrariū est omnibus legibus? Auditis vo-
 cifrari Θήτα, et capiti capillos euellere, eò quod pri-
 uitum est cucurbita? Auditis etiā ipsum Ζήτα vocib.
 σείζειν & σαλπίζειν spoliatum esse adeò, ut ne γρύζειν
 quidem, id est, mutire illi porrò liceat? quis ista, quæ-
 ρ, ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam scelesto?
 Verū hoc non tantum cognatū sibi elemētorum genus
 ludit, sed iam ad homines etiam iisdem moribus se cō-
 telit. Neq; enim permittit, ut recta feratur linguis. I-
 mē vero, Iudices, interim enim res humane rursus me
 adnouerūt γλώσσας, id est, linguæ, nā expulsū me hao
 quoq; parte γλώσσαις facit γλώττιαν. O reuera linguæ
 perniciosus morbus Ταυ. Verū rursus me cōferam ad
 illud quod ceperā, atq; homines defendā in iis, in quib.
 aduersus eos delinquit. Nā conatur illorū voces qui-

ναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς
 γάρ ἡσιν σρεβλῆν καὶ σπαράττειν αὐτὰ τὴν Φωνὴν ἐπιχέ-
 ρει. καὶ ὁ μὲν ἦ καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν θέλει. τὸ δὲ
 περὶ σπασσέν, ἔλκον εἰπεῖν ἀναγκάζει, ἐν ἅπασιν περ-
 εδρίαν ἔχον ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
 λέγεται (τὸ δὲ τλήμον γὰρ ἐστὶ ἀληθῶς) τλήμα πεποί-
 ηκε τὸ κλήμα. καὶ ὁ μόνον γε τὰς τυχύντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
 ἡδὴ καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ὧ καὶ γῆν, καὶ θάλασσαν εἰ-
 ξαίφασιν, καὶ τὴν αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ τέττα
 ἐπιβελύει. καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόν ἵνα ἀπέφθνην.
 ἔγωγε μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπου ἀδικεῖ, ἔργῳ δὲ
 πῶς; κλαῖσιν ἀνθρώποι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀδύρον-
 ται, καὶ Κάδμῳ καί αὐτῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ
 τῶν σιχναίων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττα σώματι
 Φασὶ τὰς τυράννας ἀκολυθίσαντας μεμνησαμένους
 αὐτῶν τὸ πλάσμα. ἐπὶ τῷ σχήματι τοῦ τῷ ξύλου τεκμή-
 ναντας, ἀνθρώπου ἀνασκοποῦσιν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ
 τέττα καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυ-
 μίαν συνελθεῖν. τέττων ἔν ἁπάντων ἕνεκα πύσων θα-
 νάτων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεσθαι. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως ἴσθαι μόνον ἐς τὴν ἔσχατον Τιμωρίαν ὑπολείπε-
 σθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποχεῖν. ὁ δὲ
 σαυρὸς εἶναι, ὑπὸ τέττα μὲν ἐδημιουργήθη
 ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνο-
 μάζεται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

*busdam vinculis constringere & discerpere, ita ut si
 quis pulchrum quidpiã videns, idque καλὸν appellare
 velit hoc Ταῦ, statim irruēs τὰλὸν ipsum dicere cogit,
 adeò cupit in omnibus præsidẽtiam obtinere. Rursum
 alius dicit πρὸς κλήμα, id est, de palmite, hoc verò,
 (est enim reuera τλῆμον, id est, miserum) τλῆμα facit,
 quod erat κλήμα. Et quidem non plebeios tantum ho-
 mines iniuria afficit, sed iam etiã magno illi regi, cui
 fama est ipsam terram, & mare cefsisse, atq; naturas
 suas reliquisse, insidias tendit, et ex ipso cum Κῦρος sit,
 τύρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem
 hominum ledit. Quomodo verò re ipsa & opere eosdẽ
 ladat, audite: plorant homines atque sua fortuna vices
 deslent, atque ipsum sæpẽ Cadmum execrantur, quod
 Ταῦ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Ty-
 rannos eius litera corpus secutos, atque figuram imi-
 tatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus
 homines suspendant. Atque ex hoc huic tam perni-
 ciosa fabrica pessimum nomen obuenisse. Propter ista
 omnia quot mortibus ipsum Ταῦ dignum esse indica-
 tis? Ego quidem existimo meritò hoc solum ad sup-
 plicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in sua illa fi-
 gura sustineat, propterea quod crux ab ipso fa-
 bricata est, & ab eo nomen illi
 homines imposue-
 runt.*

F I N I S.

INDEX

INDEX DIA- LOGORVM LV- CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

C yclopi & Neptuni.	2
Menelai & Protei.	6
Neptuni & Delphinum.	8
Neptuni & Nereidum.	12
Xanchi & Maris.	14
Iouis, Aesculapij & Herculis.	16
Martis & Mercurij.	18
Diogenis & Pollucis.	22
Pluto seu contra Menippum.	25
Menippi, Amphilochoi & Trophonij.	30
Mercurij & Charontis.	32
Plutonis & Mercurij.	34
Terpsionis & Platonis.	38
Xenophanta & Callidemida.	42
Cnemonis & Damnippi.	45
Charontis & Mercurij.	47
Cratetis & Diogenis.	57
Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipionis.	63
Diogenis & Alexandri.	71
Alexandri & Philippi.	77
Achillis & Antilochi.	83
	Menippi

	314
Menippi & Tantal.	87
Menippi & Aeaci.	89
Menippi & Cerberi.	95
Charontis & Menippi.	98
Diogenis & Mausoli.	101
Nirei, Therstæ, & Menippi.	105
Menippi & Chironis.	107
Diogenis, Antisthenis & Cratetis.	109
Aiacis & Agamemnonis.	119
Minois & Sostrati.	121
Menippus seu Necyomantia.	125
Charon siue Contemplant.	159

EX LIBRO SECVNDO.

De somnio, seu vita Luciani.	203
Deorum Concilium.	224
Timon siue Misanthropus.	240
Iudicium vocalium.	302

Cum facultate Superiorum,

ERRATA

ERRATA sic corrige.

GRÆCÆ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. 1. ὕτιν. *ibidem*. 8. 33. κακῶν. 35. 2. ἡ-
 ρας. *ib.* ἐχεῖν. 39. τούτῳ. *ib.* ποιήσωμεν. 47. ἐπίσταθε.
ib. ἐκόμισα. *ib.* διεξιόντα. 57. πεύωμεν. *ib.* ἔτω. 59. ΜΙ-
 ΝΩΟΣ. 63. ἐκράτησα. *ib.* στρατῆς. 71. θητεύω. 85. ὥς. 87.
 διαθεύψης. 91. αἰέσοις. 103. πληθύνς. 129. αὐτῶν. 131. νε-
 ψύς. ἰσημέραι. *ib.* βοιωτίον. 135. κεφαλὴν. 139. καὶ. 141.
vers. undecimo. δυνασείας. 145. ἀεσκεύαστε. 147. 7. ῥῆδος.
 149. Κιάχως. 151. ἀπείρηται. 155. καθάπερ. 161. κύμα.
 163. κελεύετε. *ib.* ἐδεληται. 165. Πνευφτεγέθον. 169.
 ἄλλα. 171. Ασυείων. 173. παρρησία. 173. ὦν. 175. Βασι-
 λεύσει. 181. ὀλίγοι. 185. φύλλοις. 191. ἐκῶν. 195. γενόμενοι.
 197. καταλείπεται. 199. ῥάστ. 205. ἐλπίδας. *ib.* ἀκούσε-
 θε. 207. φειδίας. 211. ὀρώων. 215. συνέσει. 217. ἐπινούω.
ib. ἐνύπνιον. 221. ὑποσειλάμεν. 225. τῆς. *ib.* Ταῦτα.
 227. ἀκούσατε. *ib.* ἐπέτατlen. 229. τιάραν. 231. αἰχμὰ.
 233. θεὸς μὲν. *ib.* τέτοις. 235. ἀτιμωθέντα. *ib.* παλείωσαν.
 239. καθ' ἓνα. *ib.* ἔσοντα. *ib.* ΤΙΜΩΝ. 241. φοβηθείη. 243.
 ε. 245. εμφανῶν. *ib.* ὑποτετημένον. 249. ὑβρίζον-
 3. ὥς. 255. ἐπιβολαῖς. 255. ἐξεπίζοις. 257. ἐυρήσῃ. 261.
 αὐτα. *ib.* ὑπῆρξε. *ib.* ὑσπαλῆξ. 261. Πρώταρχος. 263.
 δύνατ' ἂν. 277. πλατητέον. 279. Περσῶν. 281. ὑσφρανόμε-
 νοι. 285. τῶν ὄντων. 297. ὦ. *ib.* ταύτην. 299. διχάζετο.
 301.